

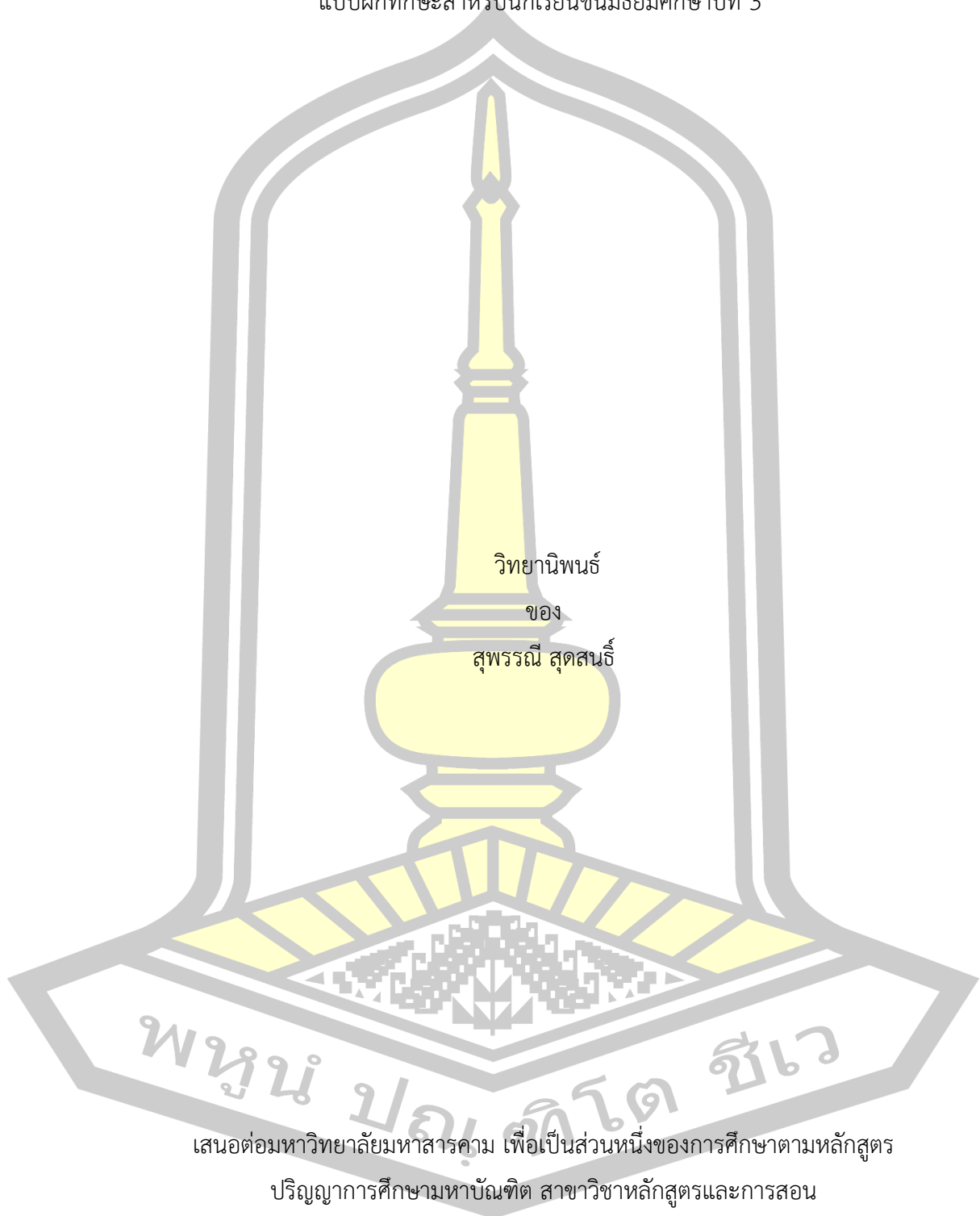
การพัฒนาทักษะการเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับ
แบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

วิทยานิพนธ์
ของ
สุพรรณิ สุตสนธิ์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
พฤษภาคม 2566

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

การพัฒนาทักษะการเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับ
แบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

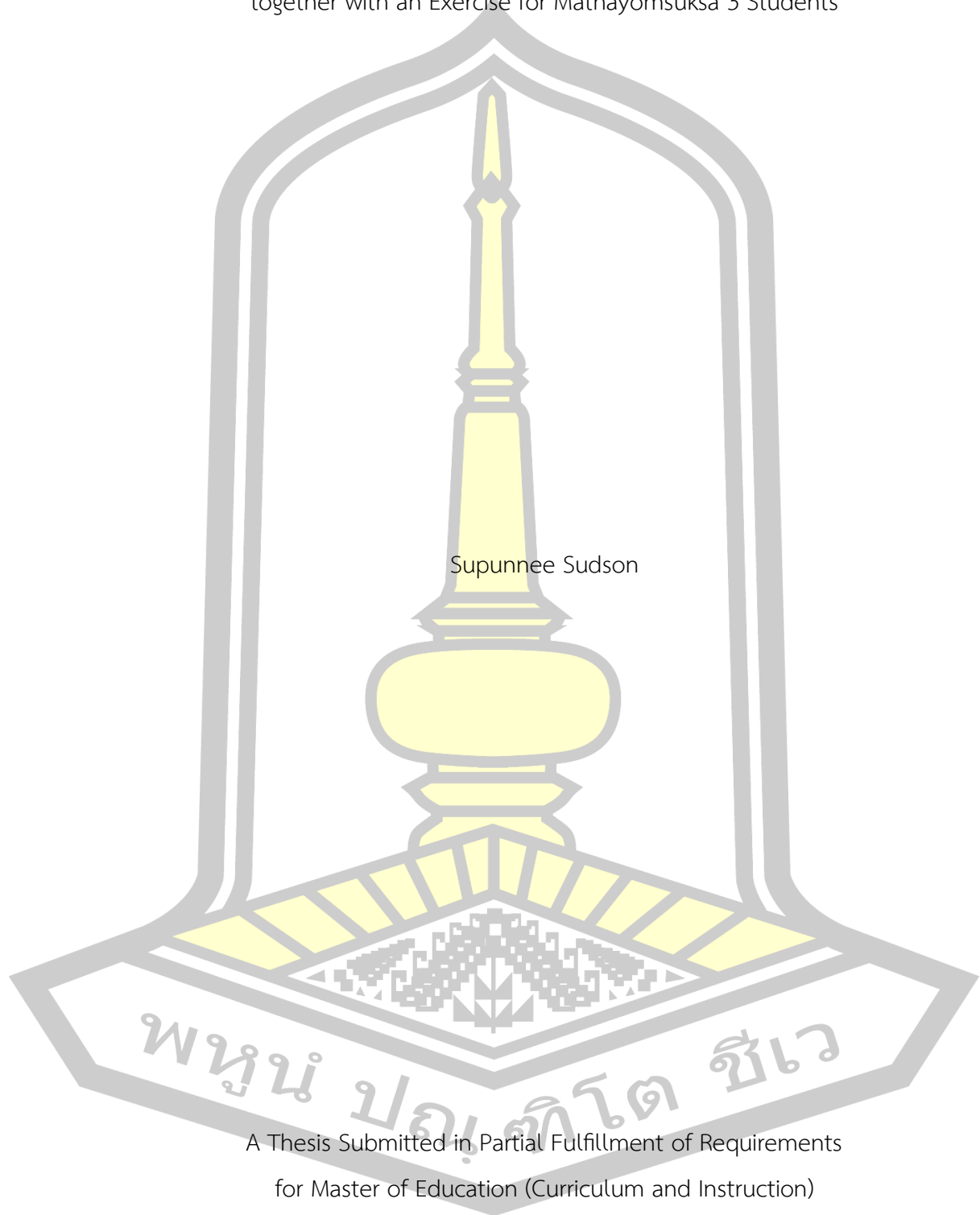

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

พฤษภาคม 2566

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

The Development of Summary Writing Skill Using a 5-Step Learning Activity (5 STEPs)
together with an Exercise for Mathayomsuksa 3 Students

Supunnee Sudson

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of Requirements
for Master of Education (Curriculum and Instruction)

May 2023

Copyright of Maharakham University

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของนางสาวสุพรรณิ สุคนธ์
แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา
หลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

(ผศ. ดร. มานิตย์ อาชานอก)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(รศ. ดร. อัฐพล อินตะเสนา)

.....กรรมการ

(รศ. ดร. มนตรี วงษ์สะพาน)

.....กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก

(รศ. ดร. ดนิตา ดวงวิไล)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญา การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

.....
(รศ. ดร. ขวลิต ชูกำแพง)

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

.....
(รศ. ดร. กริสน์ ชัยมูล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

พญานาค
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาทักษะการเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3		
ผู้วิจัย	สุพรรณิ สุดสนธิ์		
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร. อัฐพล อินตะเสนา		
ปริญญา	การศึกษามหาบัณฑิต	สาขาวิชา	หลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	ปีที่พิมพ์	2566

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) พัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องการเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึก สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 2) เปรียบเทียบทักษะการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับเกณฑ์ร้อยละ 75 3) หาค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียน และ 4) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านนาอ่าง อำเภอบึงโขงหลง จังหวัดบึงกาฬ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 18 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องย่อความ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ จำนวน 5 แผน จำนวน 12 ชั่วโมง 2) แบบทดสอบทักษะการเขียนย่อความ ชนิดปรนัย จำนวน 30 ข้อ และ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t-test (Dependent Samples)

ผลการวิจัยปรากฏ ดังนี้

1. ผลการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึก สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 78.37/79.26 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2. ผลการเปรียบเทียบทักษะการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ย (\bar{x} = 23.78, S.D. = 1.13) หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผลการศึกษาดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า มีค่าเท่ากับ 0.7053 หรือคิดเป็นร้อยละ 70.53 จึงเห็นได้ว่า นักเรียนมีพัฒนาการที่สูงขึ้นกว่าก่อนเรียน

4. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ โดยภาพรวมอยู่ในระดับ มาก ($\bar{x} = 4.16$, S.D. = 0.70)

คำสำคัญ : การพัฒนาทักษะ, การเขียนย่อความ, การจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (STEPS), แบบฝึกทักษะ

TITLE	The Development of Summary Writing Skill Using a 5-Step Learning Activity (5 STEPs) together with an Exercise for Mathayomsuksa 3 Students		
AUTHOR	Supunnee Sudson		
ADVISORS	Associate Professor Atthapon Intasena , Ph.D.		
DEGREE	Master of Education	MAJOR	Curriculum and Instruction
UNIVERSITY	Maharakham University	YEAR	2023

ABSTRACT

The purposes of this research were 1) to develop a learning management plans on a summary writing skill using the 5 STEPs learning activity and an exercise for Mathayomsuksa 3 students to achieve an efficiency of 75/75, 2) to compare the summary writing skill of Mathayomsuksa 3 students with the criteria of 75%, 3) to find the learning efficiency index, and 4) to study the satisfaction level of the students towards the learning activity using the 5 STEPs learning activity and an exercise. The target group for this study was 18 students of Mathayomsuksa 3 from Ban Na Ang School, Bueng Khong Long District, Bueng Kan Province, in the 2nd semester of the academic year 2022. The research tools used were 1) 5 learning management plans on the summary writing skill using the 5 STEPs learning activity and an exercise, totaling 12 hours, 2) a 30-item multiple-choice achievement test on the writing skill, and 3) a satisfaction questionnaire. The statistical analysis used in this research included mean, standard deviation, and dependent samples t-test.

The results of this study were as followings:

1. The learning management plans on a summary writing skill using the 5 STEPs learning activity and an exercise for Mathayomsuksa 3 students had an efficiency (E_1/E_2) with a score of 78.37/79.26, which was higher than the set criteria of

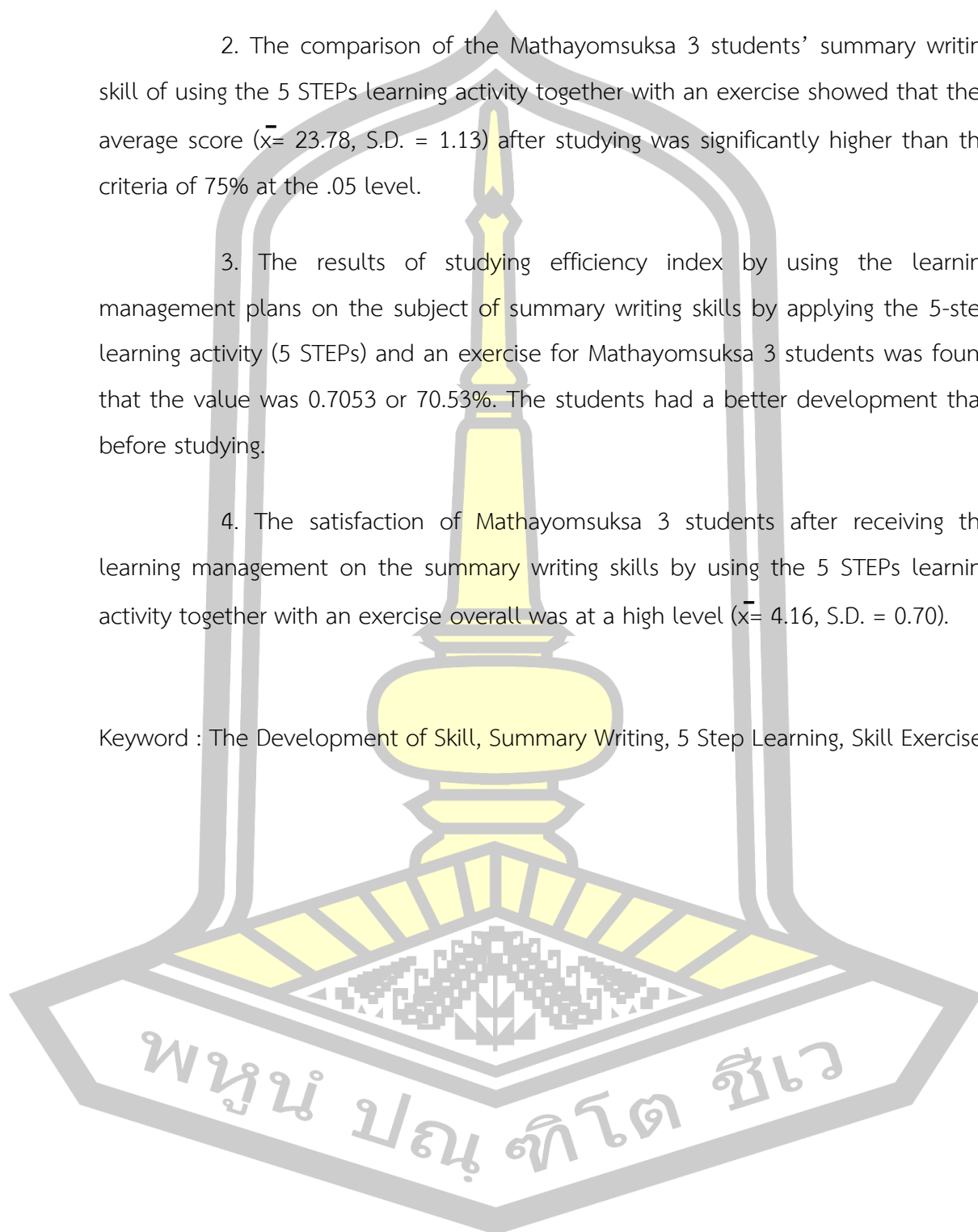
75%.

2. The comparison of the Mathayomsuksa 3 students' summary writing skill of using the 5 STEPs learning activity together with an exercise showed that their average score (\bar{x} = 23.78, S.D. = 1.13) after studying was significantly higher than the criteria of 75% at the .05 level.

3. The results of studying efficiency index by using the learning management plans on the subject of summary writing skills by applying the 5-step learning activity (5 STEPs) and an exercise for Mathayomsuksa 3 students was found that the value was 0.7053 or 70.53%. The students had a better development than before studying.

4. The satisfaction of Mathayomsuksa 3 students after receiving the learning management on the summary writing skills by using the 5 STEPs learning activity together with an exercise overall was at a high level (\bar{x} = 4.16, S.D. = 0.70).

Keyword : The Development of Skill, Summary Writing, 5 Step Learning, Skill Exercise

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างสูงยิ่งจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัฐพล อินตะเสนา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มานิตย์ อาษานอก ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.มนตรี วงษ์สะพาน กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.ดนิตา ดวงวิไล กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก ที่ได้ให้คำปรึกษา คำแนะนำ และให้ความช่วยเหลือ ตลอดจนตรวจสอบ ปรับปรุง แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณ คณาจารย์ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้และประสบการณ์ ตลอดจนแนะนำ ให้ข้อเสนอแนะในการทำวิจัย ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. ประสพสุข ฤทธิเดช รองศาสตราจารย์ ดร.ประสาท เนืองเฉลิม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อพันธ์ พิณฑุลา อาจารย์ ดร.อารีย์รัตน์ โนนสุวรรณ และ ดร.จิตตรา พิณฑุลา ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย ตลอดจนให้คำแนะนำ ให้คำปรึกษาและข้อเสนอแนะงานวิจัยสำเร็จได้ด้วยดี

ขอขอบพระคุณ ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านนาอ่าง จังหวัดบึงกาฬ ตลอดจนคณะครู และบุคลากรทุกท่านที่ได้ให้ความร่วมมือในการทดลองใช้เครื่องมือและเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย และขอขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2565 ทุกคน ที่ได้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณครอบครัวสุดสนธิ์ และสมาชิกในครอบครัวทุกคน รวมถึงเพื่อนสนิทมิตรสหายทุกคน และน้องธนกิจ ฤทธิศรี ที่ให้การสนับสนุนช่วยเหลือและเป็นกำลังใจตลอดมา จนการวิจัยนี้สำเร็จได้อย่างสมบูรณ์

คุณค่าและประโยชน์จากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา มารดา ครูอาจารย์และผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่ให้การศึกษอบรมสั่งสอน ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่านที่มีส่วนในความสำเร็จของการวิจัยในครั้งนี้ด้วยดี

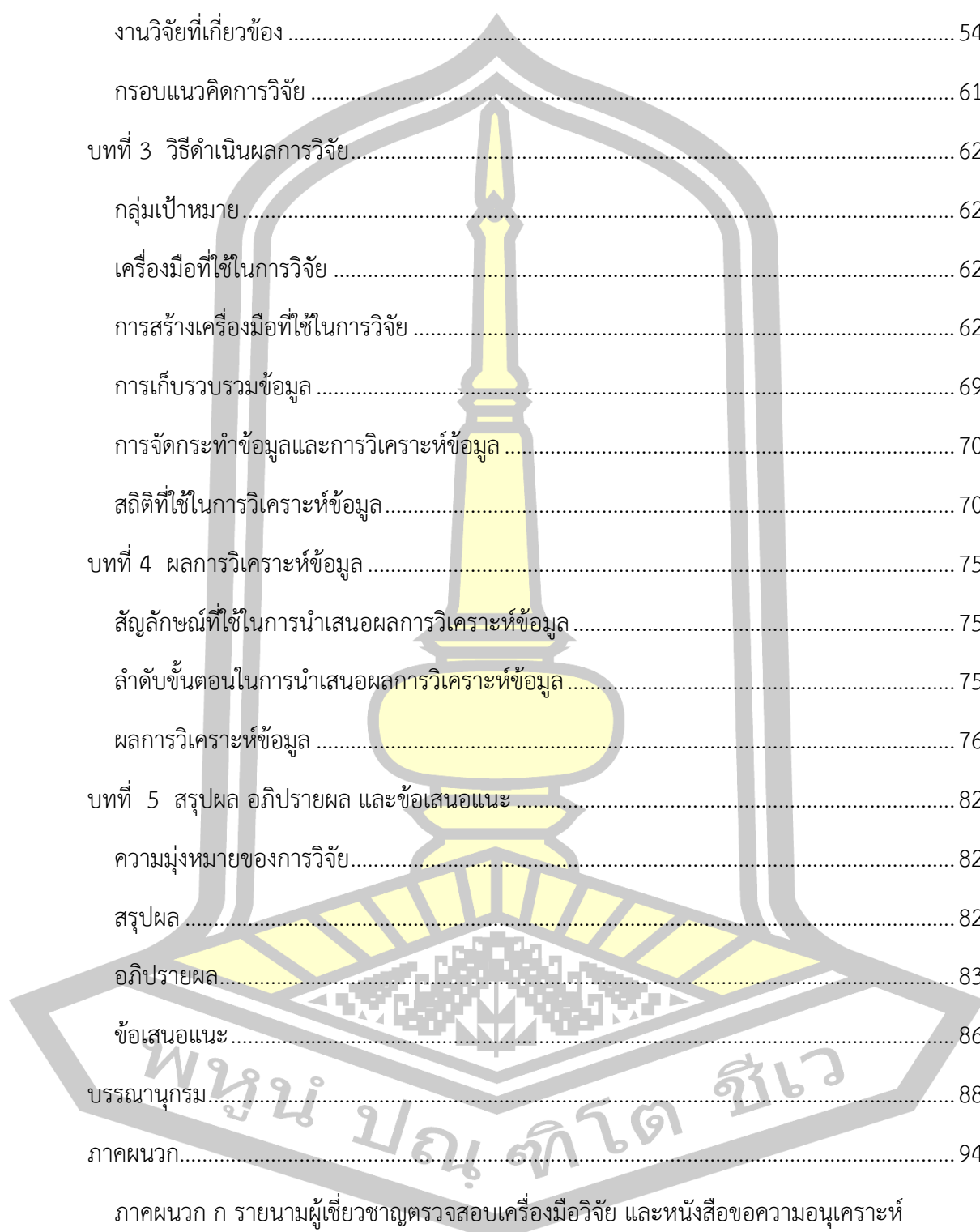
พูน ปณ ทัต ชีเว

สุพรรณิ สุตสนธิ์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ณ
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพประกอบ.....	ท
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
คำถามการวิจัย.....	5
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	5
สมมติฐานของการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.....	9
แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs).....	14
แนวคิดเกี่ยวกับแบบฝึกทักษะ.....	20
แนวคิดเกี่ยวกับการเขียน.....	27
แนวคิดเกี่ยวกับการเขียนย่อความ.....	35
แนวคิดเกี่ยวกับแผนการจัดการเรียนรู้.....	39
แนวคิดเกี่ยวกับการหาประสิทธิภาพแผนการจัดการเรียนรู้.....	43

แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ	49
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	54
กรอบแนวคิดการวิจัย	61
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	62
กลุ่มเป้าหมาย.....	62
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	62
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	62
การเก็บรวบรวมข้อมูล	69
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	70
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	70
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	75
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	75
ลำดับขั้นตอนในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	75
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	76
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	82
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	82
สรุปผล	82
อภิปรายผล.....	83
ข้อเสนอแนะ.....	86
บรรณานุกรม.....	88
ภาคผนวก.....	94
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย และหนังสือขอความอนุเคราะห์ ตรวจสอบเครื่องมือวิจัย และทดลองใช้เครื่องมือวิจัย	95
ภาคผนวก ข ตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	103

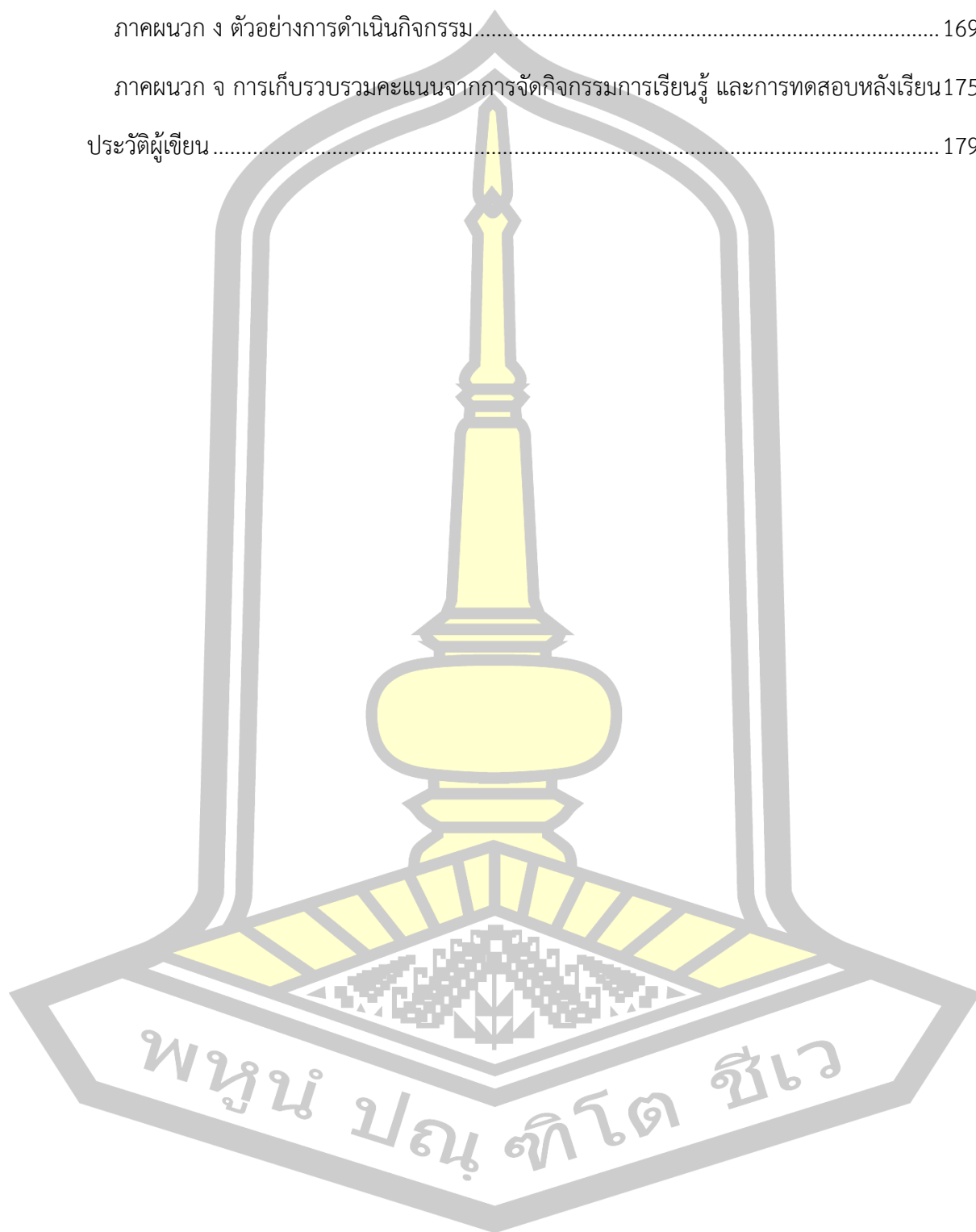

ภาคผนวก ค ผลการหาคุณภาพของเครื่องมือวิจัย 138

ภาคผนวก ง ตัวอย่างการดำเนินกิจกรรม 169

ภาคผนวก จ การเก็บรวบรวมคะแนนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และการทดสอบหลังเรียน 175

ประวัติผู้เขียน 179

สารบัญตาราง

	หน้า
ตาราง 1 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางประจำสาระที่ 2 การเขียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.....	13
ตาราง 2 เปรียบเทียบวัฏจักรการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน (5E) และกระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน (5 steps).....	14
ตาราง 3 ขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน (5 steps).....	16
ตาราง 4 พฤติกรรมของครูและนักเรียนในชั้นระบุคำถาม.....	18
ตาราง 5 พฤติกรรมของครูและนักเรียนในชั้นแสวงหาสารสนเทศ.....	18
ตาราง 6 พฤติกรรมของครูและนักเรียนในชั้นสร้างความรู้.....	19
ตาราง 7 พฤติกรรมของครูและนักเรียนในชั้นสื่อสาร.....	19
ตาราง 8 พฤติกรรมของครูและนักเรียนในชั้นตอบแทนสังคม.....	19
ตาราง 9 แผนการจัดการเรียนรู้.....	63
ตาราง 10 โครงสร้างข้อสอบเรื่องการย่อความ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ประกอบแบบฝึกทักษะ.....	65
ตาราง 11 แบบแผนการวิจัยแบบ One Group Pre-test Post-test Design.....	69
ตาราง 12 คะแนนจากการจัดการเรียนรู้ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และประสิทธิภาพของกระบวนการ (E ₁) ของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.....	76
ตาราง 13 คะแนนจากการทดสอบความรู้ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E ₂) ของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.....	77
ตาราง 14 ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.....	78
ตาราง 15 ผลการเปรียบเทียบทักษะการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ กับเกณฑ์ร้อยละ 75.....	78

ตาราง 16 ผลการเปรียบเทียบทักษะการเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับเกณฑ์ร้อยละ 75 79

ตาราง 17 ดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนย่อความ..... 79

ตาราง 18 เกณฑ์การเปรียบเทียบแบบสอบถามความพึงพอใจ (ชวลิต ชูกำแพง. 2553)..... 80

ตาราง 19 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละของความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (N = 18)..... 80

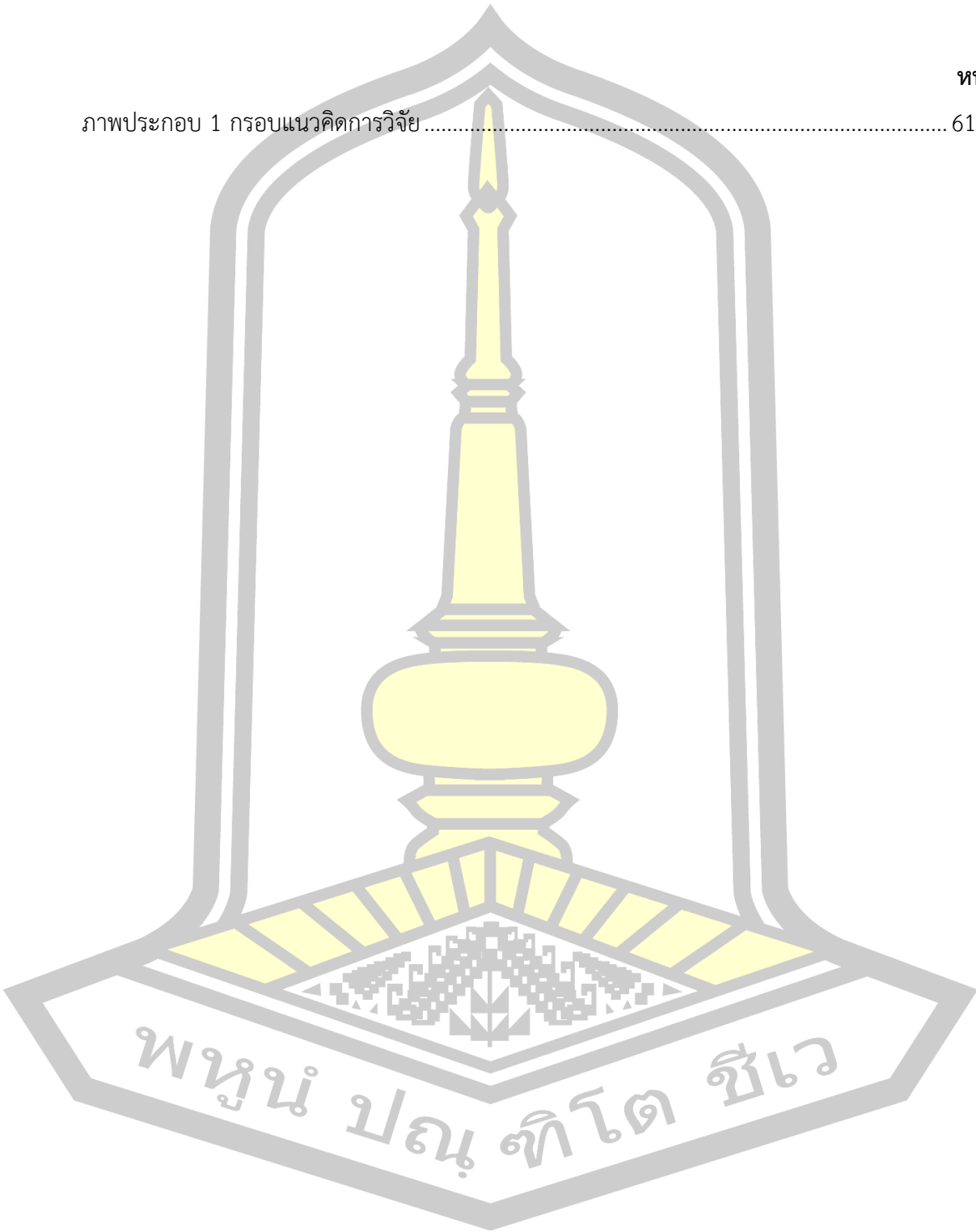
ตาราง 20 ผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน (O-NET) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนบ้านนาอ่าง จังหวัดบึงกาฬ..... 86

สารบัญภาพประกอบ

หน้า

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย..... 61

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติ ให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึก ในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการเรียน การประกอบอาชีพ และการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ ซึ่งจุดมุ่งหมายของหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 คือ มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยและปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง มีความรู้อันเป็นสากลและมีความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยีและมีทักษะชีวิต มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิตและการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีจิตสำนึก ในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อม มีจิตสาธารณะ ที่มุ่งทำประโยชน์ และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551)

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถทางการสื่อสารซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญในการดำเนินชีวิตและมีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย ซึ่งภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอัน ก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือ ในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจกรรม การงาน และดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหา ความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ พัฒนากระบวนการคิด วิเคราะห์ วิวิจารณ์ และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและความก้าวหน้า ทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี และสุนทรียภาพ เป็นสมบัติล้ำค่า ควรแก่การเรียนรู้ อนุรักษ์ และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป

ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษา เพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพและเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551) การที่จะใช้ ภาษาให้เกิดประสิทธิผลนั้น ผู้ใช้ภาษาจะต้องได้รับการฝึกฝนตามสมควร ตามปกติ การสอนภาษา ไต ๆ ก็จะต้องสอนการใช้ภาษา หลักภาษา วรรณคดีและวัฒนธรรม ในด้านการใช้ภาษานั้นประกอบ

ไปด้วยทักษะทั้ง 4 คือ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น มีทักษะที่ใช้ในการรับสาร (Receptive Skills) ซึ่งได้แก่ ทักษะการฟัง และการอ่าน และทักษะในการส่งสาร (Expressive Skills) ซึ่งได้แก่ การพูด และการเขียน ในการดำเนินชีวิตประจำวันนั้น จะต้องมีการส่งสาร และรับสารอยู่ตลอดเวลา เพราะฉะนั้นการสอนภาษาไทย เพื่อให้การสื่อสารสัมฤทธิ์ผล จึงเน้นที่จะสอนทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนให้สัมพันธ์กัน (สุจริต เพียรชอบ และคณะ. 2526)

การเขียนเป็นพฤติกรรมหนึ่งของการสื่อสารของมนุษย์ ที่เกิดขึ้นจากการที่มนุษย์ต้องการถ่ายทอดความรู้ความรู้สึกความคิดความเห็นของตนไปสู่ผู้อื่นโดยใช้ “ภาษาเขียน” เป็นตัวสื่อทำให้ผู้รับสารเข้าใจเรื่องราวความคิด ความรู้สึก ที่ผู้ส่งสารถ่ายทอดออกมา สามารถรับรู้เรื่องราวร่วมกันได้ตรงกันทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสาร นับเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งในกระบวนการสื่อสาร นอกจากนั้น ฟังระลึกเสมอถึงการสื่อสารของมนุษย์นั้นมีขอบเขตกว้างขวาง มีหลายระดับที่ใช้ต่าง ๆ กันไป แต่หากการสื่อสารรูปแบบใดเป้าหมายสำคัญ อยู่ที่การเข้าใจความคิด การรับรู้เรื่องราวได้ตรงกันถูกต้องครบถ้วน และตอบสนองได้ตรงตามจุดประสงค์ที่ต้องการ ทักษะการเขียนนับเป็นทักษะที่เป็นทั้งศิลป์และศาสตร์ กล่าวคือ การเขียนต้องใช้ภาษาที่งดงามประณีต สามารถสื่อได้ทั้งอารมณ์ ความรู้ ความคิด จึงต้องใช้ศิลปะในการเขียน ส่วนที่กล่าวว่าเป็นศาสตร์ เพราะการเขียนทุกชนิดต้องประกอบด้วยความรู้หลักการและวิธีการ (จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และบาหยัน อิมสำราญ. 2548) ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ต้องเรียนรู้และฝึกฝนให้ชำนาญ จึงจะสามารถนำมาใช้ประโยชน์ในชีวิตให้ได้มากที่สุด จากความสำคัญของภาษาไทยและทักษะการเขียนดังที่กล่าวมา กระทรวงศึกษาธิการจึงกำหนดให้ผู้เรียนต้องเรียนรู้วิชาภาษาไทย ซึ่งเป็นหนึ่งในแปดกลุ่มสาระการเรียนรู้ เพื่อการพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความสมดุล โดยระบุว่าภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญ ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อนำไปใช้ใน ชีวิตจริง การเรียนรู้ภาษาไทยจึงต้องเรียนรู้ทั้ง การอ่าน การเขียน การฟัง การดู การพูด หลักการ ใช้ภาษาไทยและวรรณคดี วรรณกรรม ในส่วนของทักษะการเขียน ต้องเรียนรู้การเขียนสะกดตามอักษรวิธีการเขียนสื่อสาร โดยใช้ถ้อยคำและรูปแบบต่าง ๆ ของการเขียน ซึ่งรวมถึงการเขียนเรียงความ ข้อความรายงาน ชนิดต่าง ๆ การเขียนตามจินตนาการ วิเคราะห์ วิจาร์ณ และเขียนเชิงสร้างสรรค์ (กรมวิชาการ. 2551) หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ได้กำหนดสาระ และมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเกณฑ์ในการกำหนดคุณภาพของผู้เรียนโดยกำหนด

จากการศึกษาสภาพปัญหาโดยการศึกษาค้นคว้าผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินี้ขั้นพื้นฐาน (O-NET) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านนาอ่าง ในระหว่างปีการศึกษา 2562-2564 (โรงเรียนบ้านนาอ่าง. 2564) รายวิชาภาษาไทย ซึ่งพบว่า สาระการเขียน เป็นสาระที่ได้คะแนนเฉลี่ยน้อย รองลงมาจากสาระการใช้ภาษา โดยสาระการเขียนมีคะแนนเฉลี่ยระดับโรงเรียน คือ 30.68, 29.39, 30.24 ตามลำดับ และคะแนนเฉลี่ยในระดับประเทศ คือ 47.94, 47.06, 47.85 ตามลำดับ จากคะแนนเฉลี่ยในระดับโรงเรียนและระดับประเทศดังกล่าวแสดงให้เห็นได้ว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนมีความแตกต่างอย่างชัดเจน ผู้วิจัยจึงได้ตระหนักถึงสภาพปัญหาของทักษะการเขียน เนื่องจากเป็นทักษะที่จำเป็นต่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันและเป็นทักษะที่สามารถนำไปต่อ

ยอดในรายวิชาต่าง ๆ ได้ อีกทั้งผู้วิจัยยังได้สัมภาษณ์ครูผู้สอนรายวิชาภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ยังพบว่า

“นักเรียนมีปัญหาในการเขียน เขียนแล้วไม่ได้ใจความ เขียนไม่รู้เรื่อง เมื่อครูให้นักเรียนทำกิจกรรมการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการเขียน โดยเฉพาะการเขียนย่อความ นักเรียนมักคัดลอกมาจากเนื้อหาที่ครูกำหนดเพียงบางส่วน โดยไม่ได้เขียนตามรูปแบบและสังเคราะห์เนื้อหาที่ครูให้สรุป โดยตลอดมาหลาย ๆ ปี ผลการสอบ O-net สะท้อนให้เห็นเลยว่านักเรียนมีปัญหาในเรื่องการเขียนเป็นอย่างมาก คะแนนการเรียนรู้ในชั้นเรียนก็ได้น้อย”

(ครูโรงเรียนบ้านนาอ่าง. 2565 : สัมภาษณ์)

จากการศึกษาผลการทดสอบความรู้ในระดับชาติ และการสัมภาษณ์ครูผู้สอนรายวิชาภาษาไทย ผู้วิจัยยังได้เข้าร่วมการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ และทดสอบความรู้ของผู้เรียนในด้านการเขียน เพื่อให้แน่ใจถึงปัญหาของการเขียนของนักเรียนโรงเรียนบ้านนาอ่าง ซึ่งหลังจากการทำแบบทดสอบ เรื่อง การเขียนย่อความ พบว่า นักเรียนมีผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ทำให้ทราบถึงปัญหาได้ชัดเจนยิ่งขึ้นว่า ผู้เรียนไม่สามารถเขียนย่อความจากบทความที่ผู้วิจัยมอบหมายงานให้ อีกทั้งผู้เรียนไม่ทราบถึงรูปแบบของการเขียนย่อความ โดยที่สำคัญคือ ผู้เรียนเข้าใจว่าการเขียนย่อความกับการจับใจความสำคัญคือเรื่องเดียวกัน

จากสภาพดังกล่าว แสดงให้เห็นถึงปัญหาสำคัญของการเรียนรู้ของผู้เรียน คือ การขาดความรู้ ความเข้าใจและขาดทักษะการเขียนย่อความ เมื่อผู้วิจัยทราบถึงสภาพปัญหาดังกล่าวเป็นเบื้องต้นแล้ว ได้ทำการสังเกตการณ์จัดการเรียนการสอนของครู ยังพบว่า ลักษณะการจัดการเรียนการสอนของครูยังอยู่ในลักษณะของการเน้นบรรยายหน้าชั้นเรียน และมอบหมายภาระงานให้กับผู้เรียน มีลักษณะที่ครูเป็นศูนย์กลาง ผู้เรียนไม่กล้าที่จะแสดงความคิดเห็นเพราะกลัวครูที่กำลังสอนตำหนิ บรรยากาศในชั้นเรียนจึงมีความตึงเครียด การเรียนรู้ของผู้เรียนไม่เกิดความน่าสนใจ ไม่มีการกระตุ้นการเรียนรู้ให้ผู้เรียน ดังนั้นแล้ว นอกจากนักเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ ครูผู้สอนเองก็จำเป็นที่จะต้องมียุทธศาสตร์การจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสม ที่ช่วยเอื้อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ เกิดการฝึกฝน ค้นคว้าหาความรู้ สร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง และผู้เรียนจะสามารถนำเอาข้อค้นพบที่ได้ ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างยั่งยืน

สำหรับแนวทางในการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยพัฒนาทักษะการเขียนย่อความให้กับผู้เรียน นวัตกรรมการเรียนรู้หนึ่งที่น่าสนใจคือ การจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 Steps) ตามแนวคิดของ พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ และเพียววี ยินดีสุข (2557) ที่พัฒนามาจากการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้หรือการสอนแบบโครงงาน และอาศัยกระบวนการทางวิทยาศาสตร์เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอน โดยผู้เรียนทุกคนได้ร่วมด้วยช่วยกัน เด็กเก่งช่วยเด็กที่เรียนช้ากว่า เด็กที่ถนัดกว่าช่วยเด็กถนัดน้อย รวมถึงมีการสร้างและพัฒนาองค์ความรู้ไปประยุกต์ใช้ เกิดเป็นชิ้นงานหรือผลงานที่สามารถสร้างสรรค์ให้เกิดประโยชน์และสามารถตอบแทนสังคมได้ โดยการจัดการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน หรือ 5Steps ประกอบด้วยขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้ 1) การเรียนรู้ตั้งคำถาม (Learning to question) 2) การเรียนรู้แสวงหาสารสนเทศ (Learning to search) 3) การเรียนรู้เพื่อสร้างความรู้

(Learning to construct) 4) การเรียนรู้เพื่อสื่อสาร (Learning to communicate) และขั้นตอนที่ 5) การเรียนรู้เพื่อตอบสนองสังคม (Learning to service) ซึ่งกระบวนการเรียนรู้ทั้ง 5 ขั้นตอนนี้ อยู่บนฐานของวิธีการทางวิทยาศาสตร์ และมีการนำเอาแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ รวมถึงยังเน้นการเรียนรู้แบบเชิงรุก ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้ รวมถึงส่งเสริมให้ผู้เรียนเป็นบุคคลที่มีคุณภาพ มีทักษะในการค้นคว้าแสวงหาความรู้ และมีความรู้พื้นฐานที่จำเป็น และสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนมีทักษะชีวิตร่วมมือในการทำงานกับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี จึงเป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่สามารถทักษะการเรียนรู้ของผู้เรียน ให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นช่วยให้การเรียนรู้ประสบผลสำเร็จ ดังเช่นงานวิจัยของ ัญญรัตน์ สุขเกษม และคณะ (2562) ที่ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนโดยใช้กระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน และยังพบว่าผลการทดสอบการเรียนรู้หลังเรียนมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ฉะนั้นแล้ว การจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน หรือ 5 Steps จะเป็นอีกวิธีการหนึ่งซึ่งจะช่วยในพัฒนาทักษะการเรียนรู้ของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพในการเรียนรู้ที่เพิ่มมากขึ้น

นอกจากรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ดีมีความเหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลงอย่างก้าวกระโดดในการจัดการเรียนการสอนแล้ว การให้ผู้เรียนได้ฝึกลงมือปฏิบัติ ได้ลงมือกระทำชิ้นงาน สร้างสรรค์ผลงาน ผ่านการใช้ชุดฝึกการเรียนรู้หรือแบบฝึกทักษะ จะช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีศักยภาพในการเรียนรู้ที่เพิ่มขึ้น รวมถึงหลังจากการเรียนรู้แล้ว ผู้เรียนจะสามารถทบทวนองค์ความรู้ของตนเอง กลับกรองแนวคิดของตนสู่การนำไปต่อยอดและสร้างสรรค์การเรียนรู้อื่น ๆ ได้ อีกทั้งการใช้ชุดฝึกทักษะ จะช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนได้ฝึกปรือ ลงมือกระทำซ้ำ ๆ ได้มีการฝึกคิด วิเคราะห์ จะช่วยให้เกิดกระบวนการทบทวนความรู้ ความเข้าใจของผู้เรียน และพัฒนาผู้เรียนได้อย่างแท้จริง สอดคล้องกับ วราภรณ์ แสนคุ้ม (2562) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนย่อความ เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนย่อความ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยผลการวิจัย พบว่า 1) แบบฝึกทักษะการเขียนย่อความสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 2) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนย่อความ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้น การศึกษาค้นคว้าของผู้วิจัยข้างต้น ทำให้เห็นได้ชัด ถึงความสำคัญของแบบฝึกทักษะที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการเขียน ดังนั้น แบบฝึกทักษะจึงถือเป็นอีกหนึ่งกระบวนการที่สำคัญที่ช่วยในการพัฒนาทักษะการเขียนย่อความให้เกิดประสิทธิภาพ

จึงเห็นได้ว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPS) และแบบฝึกทักษะ ถือเป็นวิธีการที่ดีและเหมาะสมในการจัดการเรียนรู้ทักษะการเขียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเขียนย่อความ ซึ่งเป็นหัวข้อของผู้วิจัยสนใจศึกษาเรื่องพัฒนาทักษะการเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPS) ร่วมกับแบบฝึกทักษะผู้ศึกษาค้นคว้ามีความสนใจที่จะศึกษาการพัฒนาทักษะการเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPS) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ เปรียบเทียบทักษะการเขียนย่อความ หาค่าดัชนีประสิทธิผล และศึกษาความพึงพอใจของนักเรียน โดยกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับแบบฝึกทักษะ จะเป็นวิธีการที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือทำด้วยตนเอง อีกทั้งยังเป็นการฝึกให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมกับสังคมโดยการเผยแพร่ความรู้สู่สังคม ถือเป็นการเรียนรู้

ที่ครอบคลุม ไม่ว่าจะเป็นการตั้งคำถามการแสวงหาความรู้ การสร้างองค์ความรู้ การสื่อสาร และการตอบสนองสังคม และวิธีการในการจัดการเรียนรู้ที่เร้าใจและเป็นสิ่งที่นักเรียนชื่นชอบ เพื่อนำผู้เรียนไปสู่การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ และช่วยให้ผู้เรียนมีหลักการในการเขียนย่อความได้มากขึ้น

คำถามการวิจัย

1. ผลการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องการเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 หรือไม่
2. การพัฒนาทักษะการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้หรือไม่
3. การพัฒนาทักษะการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิผลทางการเรียนตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้
4. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในระดับใด

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องการเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับเกณฑ์ร้อยละ 75
3. เพื่อหาค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียน เรื่อง การพัฒนาทักษะการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

สมมติฐานของการวิจัย

ทักษะการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษา คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านนาอ่าง อำเภอบึงโขงหลง จังหวัดบึงกาฬ ที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2565 จำนวน 18 คน

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ตัวแปรต้น คือ การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

2.2 ตัวแปรตาม คือ

2.2.1 ทักษะการเขียนย่อความ

2.2.2 ความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs)

3. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ การเขียนย่อความจาก นิทาน ช่าว พระบรมราชาชาวมทบร้อยกรอง วรรณกรรมท้องถิ่น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามตัวชี้วัดในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ผู้วิจัยได้กำหนดเนื้อหาออกเป็น 5 เรื่อง จำนวน 12 ชั่วโมง ดังนี้

แผนที่ 1 เรื่อง การเขียนย่อความจากนิทาน	จำนวน 3 ชั่วโมง
แผนที่ 2 เรื่อง การเขียนย่อความจากช่าว	จำนวน 3 ชั่วโมง
แผนที่ 3 เรื่อง การเขียนย่อความจากพระบรมราชาชาวมทบร้อยกรอง	จำนวน 2 ชั่วโมง
แผนที่ 4 เรื่อง การเขียนย่อความจากบทร้อยกรอง	จำนวน 2 ชั่วโมง
แผนที่ 5 เรื่อง การเขียนย่อความจากวรรณกรรมท้องถิ่น	จำนวน 2 ชั่วโมง

4. ระยะเวลาในการวิจัย ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ทักษะการเขียนย่อความ หมายถึง ความสามารถของผู้เรียนในการเขียนเพื่อจับประเด็นสำคัญของเรื่องต่าง ๆ แล้วนำมาเรียบเรียงขึ้นใหม่เป็นข้อความที่กระชับรัดกุม ด้วยสำนวนภาษาของผู้ย่อความโดยความหมายของเรื่องจะไม่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม และจะต้องย่อความได้ถูกต้องตามรูปแบบของการเขียนย่อความ วัดโดยใช้แบบทดสอบวัดทักษะการเขียนย่อความ และผลงานการเขียนย่อความจากทุกแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

2. กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนการสอนโดยสอดแทรกกิจกรรมการเรียนรู้ที่น่าสนใจ ดึงดูดผู้เรียน เข้าไปในกระบวนการจัดการเรียนการสอนปกติที่ครูผู้สอนดำเนินการโดยในแต่ละการจัดการเรียนรู้หนึ่ง ๆ ตามแนวคิดของ พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ และพะเยาว์ ยินดีสุข (2557) 5 ขั้นตอน ดังนี้

2.1 การเรียนรู้ตั้งคำถาม (Learning to question) หมายถึง กระบวนการที่เน้นให้ผู้เรียนตั้งคำถามเพื่อสร้างความรู้สึกรอยากรู้อยากเรียนเห็นคุณค่าความสำคัญและประโยชน์ของสิ่งที่เรียน

2.2 การเรียนรู้แสวงหาสารสนเทศ (Learning to search) หมายถึง กระบวนการที่เน้นให้ผู้เรียนได้วางแผนการเรียนรู้ของตนเองโดยร่วมกันกำหนดขอบเขต แนวทาง วิธีการเรียนรู้ ประเด็นเนื้อหาย่อย แนวทางการบันทึกและสรุปผลการเรียนรู้ จัดทำเครื่องมือที่ใช้ในการเรียนรู้ และลงมือศึกษาค้นคว้า ศึกษารวบรวมข้อมูล ศึกษา ปัญหา ทดลอง ตามแผนที่วางไว้เป็นการแสวงหาความรู้ และค้นพบความรู้ด้วยตนเอง

2.3 การเรียนรู้เพื่อสร้างความรู้ (Learning to construct) หมายถึง กระบวนการที่เน้นให้ผู้เรียนนำข้อมูลมารวมกัน วิเคราะห์ อภิปราย เปรียบเทียบเชื่อมโยงความสัมพันธ์ ประเมินค่าสรุปความคิดรวบยอด ความสำคัญ แนวทางการปฏิบัติในชีวิตประจำวัน และสรุปขั้นตอนกระบวนการเรียนรู้ รวมถึงความรู้ของตนเอง

2.4 การเรียนรู้เพื่อสื่อสาร (Learning to communicate) หมายถึง กระบวนการที่เน้นให้ผู้เรียนได้ทำแบบฝึกทักษะการเขียน โดยนำแบบฝึกแต่ละเรื่องจากผู้วิจัยสร้างไว้ นำมาให้ผู้เรียนฝึกในทุกแผนการจัดการเรียนรู้ ในขั้นตอนที่ 4 ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ และนำความรู้ข้อค้นพบข้อสรุปที่ได้จากการเรียนรู้มาเสนอเป็นชิ้นงานรูปแบบต่างๆ ตามความสนใจ พร้อมทั้งบอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับขั้นตอนวิธีการเรียนรู้ และแสดงความรู้สึกรู้สึกต่อแบบฝึกทักษะที่ผู้เรียนได้ลงมือทำ

1.5 การเรียนรู้เพื่อตอบแทนสังคม (Learning to service) หมายถึง กระบวนการที่เน้นให้ผู้เรียนนำชิ้นงานมาแลกเปลี่ยน เรียนรู้และประเมินซึ่งกันและกัน รวมทั้งวางแผนการต่อยอดการเรียนรู้จากความสนใจ

3. แบบฝึกทักษะ หมายถึง แบบฝึกทักษะการเขียน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) โดยได้มีการใช้แบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาขึ้นในขั้นตอนที่ 4 การเรียนรู้เน้นการสื่อสารจากของผลงานหรือแบบฝึกทักษะที่ผู้เรียนได้ลงมือทำ ซึ่งมีทั้งหมด 5 แบบฝึกทักษะ ประกอบด้วย แบบฝึกทักษะการเขียนย่อความจากนิทาน แบบฝึกทักษะการเขียนย่อความจากข่าว แบบฝึกทักษะการเขียนย่อความจากพระบรมราโชวาท แบบฝึกทักษะการเขียนย่อความจากบทร้อยกรอง แบบฝึกทักษะการเขียนย่อความจากวรรณกรรมท้องถิ่น

4. กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับแบบฝึกทักษะ หมายถึง การจัดการเรียนรู้ตามกระบวนการทั้ง 5 ขั้นตอน ของพิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ และพะเยาว์ ยินดีสุข (2557) และในการจัดการเรียนรู้ตามกระบวนการ นำแบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้น มาร่วมฝึกทักษะเรื่องการเขียนย่อความเพื่อให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับความสำคัญและหลักการ ขั้นตอน และประโยชน์ของการเขียนย่อความมากยิ่งขึ้น

5. แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง การออกแบบการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่ครูกำหนด และสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด ท 2.2 ม.3/4 ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน ร่วมกับแบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 5 แผน 12 ชั่วโมง

6. ประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้ หมายถึง ผลลัพธ์ของการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนย่อความ จำนวน 5 แผน 12 ชั่วโมง โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน ร่วมกับแบบฝึกทักษะ ตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ 75/75 ตามแนวคิดของ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556) โดยมีรายละเอียดของเกณฑ์ ดังนี้

6.1 เกณฑ์ 75 ตัวแรก หมายถึง ประสิทธิภาพของกระบวนการ แทนด้วยสัญลักษณ์ E_1 โดยประเมินจากการทำกิจกรรมตามแผนการจัดการเรียนรู้ในบทเรียนทุกกิจกรรม ทั้งจากคะแนนในด้านความรู้เกี่ยวกับการย่อความ ทักษะการเขียนย่อความ และเจตคติและพฤติกรรมอันพึงประสงค์ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยกำหนดให้ผู้เรียนศึกษา โดยมีคะแนนรวมไม่น้อยกว่าร้อยละ 75

6.2 เกณฑ์ 75 ตัวหลัง หมายถึง ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ แทนด้วยสัญลักษณ์ E_2 ซึ่งประเมินจากผลลัพธ์ (Product) ของนักเรียน พิจารณาจากผลการทดสอบหลังเรียน (Post-test) โดยใช้แบบทดสอบวัดทักษะการเขียนย่อความ ชนิดปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ คิดเป็นร้อยละของคะแนนเฉลี่ย ได้คะแนนไม่น้อยกว่าร้อยละ 75

7. ค่าดัชนีประสิทธิผล หมายถึง ค่าตัวเลขที่แสดงความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนย่อความ โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) จำนวน 5 แผน 12 ชั่วโมง คำนวณโดยใช้คะแนนทดสอบก่อนเรียนกับคะแนนทดสอบหลังเรียน โดยใช้สูตรการคำนวณของ เมซีญู กิจระการ (2546)

8. ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด ความชอบในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ เรื่องการเขียนย่อความ โดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) จำนวน 10 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการเขียนย่อความ โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
2. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs)
3. แนวคิดเกี่ยวกับแบบฝึกทักษะ
4. แนวคิดเกี่ยวกับการเขียน
5. แนวคิดเกี่ยวกับการเขียนย่อความ
6. แนวคิดเกี่ยวกับแผนการจัดการเรียนรู้
7. การหาประสิทธิภาพแผนการจัดการเรียนรู้
8. ความพึงพอใจ
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
10. กรอบแนวคิดการวิจัย

หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551) ได้ระบุถึงภาษาไทยไว้ว่า ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติ ให้ความเป็นไทยเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันทำให้สามารถประกอบกิจกรรมงานและดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุขและเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ พัฒนาระบบการคิดวิเคราะห์ วิจัย และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี และสุนทรียภาพเป็นสมบัติล้ำค่าควรแก่การเรียนรู้อนุรักษ์และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอด

1. สาระความรู้หลัก

ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้ต้องมีประสิทธิภาพและเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง ซึ่งแบ่งเนื้อหาสาระออกเป็น 5 สาระ ดังนี้

1. การอ่าน การอ่านออกเสียงคำ ประโยค การอ่านบทร้อยแก้ว คำประพันธ์ ชนิดต่าง ๆ การอ่านในใจเพื่อสร้างความเข้าใจ และการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ความรู้จากสิ่งที่อ่าน เพื่อนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน

2. การเขียน การเขียนสะกดตามอักษรวิธี การเขียนสื่อสาร การใช้ถ้อยคำและรูปแบบต่าง ๆ ของการเขียน ซึ่งรวมถึงการเขียนเรียงความ ย่อความ รายงานชนิดต่าง ๆ การเขียนตามจินตนาการ วิเคราะห์วิจารณ์ และการเขียนเชิงสร้างสรรค์

3. การฟัง การดู และการพูด การฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ การพูดแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก พูดลำดับเรื่องราวต่าง ๆ อย่างเป็นเหตุเป็นผล การพูดในโอกาสต่าง ๆ ทั้งเป็นทางการและไม่เป็นทางการ และการพูดเพื่อโน้มน้าวใจ

4. หลักการใช้ภาษาไทย ธรรมชาติและกฎเกณฑ์ของภาษาไทย การใช้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสมกับโอกาสและบุคคล การแต่งบทประพันธ์ประเภทต่าง ๆ และอิทธิพลของภาษาต่างประเทศในภาษาไทย

5. วรรณคดีและวรรณกรรม วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมเพื่อศึกษาข้อมูล แนวความคิด คุณค่าของงานประพันธ์ และความเพลิดเพลิน การเรียนรู้และทำความเข้าใจบทเห่ บท ร้องเล่นของเด็ก เพลงพื้นบ้านที่เป็นภูมิปัญญาที่มีคุณค่าของไทย ซึ่งได้ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณี เรื่องราวของสังคมในอดีต และความงามของภาษาเพื่อให้เกิด ความซาบซึ้งและภูมิใจในบรรพบุรุษ ที่ได้สั่งสมสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน

2. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดสาระและมาตรฐาน การเรียนรู้ ดังนี้

1. สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิด เพื่อนำไปใช้ ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

2. สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้า อย่างมีประสิทธิภาพ

3. สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด และความรู้สึกในโอกาสต่าง ๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

4. สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลง ของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษาและรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

5. สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท 5.1 เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรม ไทยอย่างเห็นคุณค่า และนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

3. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมุ่งให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสารมีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

2. ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิด สังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบเพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

3. ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อ ตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม

4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงานและการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือกและใช้เทคโนโลยีด้านต่าง ๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยีเพื่อการพัฒนาตนเองและสังคมในด้านการ เรียนรู้ การสื่อสาร การทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้อง เหมาะสมและมีคุณธรรม

4. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุขในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ดังนี้

1. รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
2. ซื่อสัตย์สุจริต
3. มีวินัย
4. ใฝ่เรียนรู้
5. อยู่อย่างพอเพียง
6. มุ่งมั่นในการทำงาน
7. รักความเป็นไทย
8. มีจิตสาธารณะ

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร เพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจกรรม การงาน และดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้พัฒนากระบวนการคิด วิเคราะห์ วิจัย และสร้างสรรค์ ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษ ด้านวัฒนธรรม ประเพณี และสุนทรียภาพ เป็นสมบัติล้ำค่าควรแก่การเรียนรู้ อนุรักษ์และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป

5. คุณภาพผู้เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

อ่านออกเสียงบทร้อยแก้วและบทร้อยกรองเป็นทำนองเสนาะได้ถูกต้อง เข้าใจความหมายโดยตรงและความหมายโดยนัย จับใจความสำคัญและรายละเอียดของสิ่งที่อ่านแสดงความคิดเห็นและข้อโต้แย้งเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน และเขียนกรอบแนวคิด ผังความคิด ย่อความ เขียนรายงานจากสิ่งที่อ่านได้ วิเคราะห์ วิจัย อย่างมีเหตุผล ลำดับความอย่างมีขั้นตอนและความเป็นไปได้ของเรื่องที่อ่าน รวมทั้งประเมินความถูกต้องของข้อมูลที่ใช้สนับสนุนจากเรื่องที่อ่าน

เขียนสื่อสารด้วยลายมือที่อ่านง่ายชัดเจน ใช้ถ้อยคำได้ถูกต้องเหมาะสมตามระดับภาษา เขียนคำขวัญ คำคม คำอวยพรในโอกาสต่าง ๆ โฆษณา คติพจน์ สุนทรพจน์ ชิวประวัติ อัตชีวประวัติ และประสบการณ์ต่าง ๆ เขียนย่อความ จดหมายกิจธุระ แบบกรอกสมัครงาน เขียนวิเคราะห์ วิจัย และแสดงความรู้ความคิดหรือโต้แย้งอย่างมีเหตุผล ตลอดจนเขียนรายงานการศึกษาค้นคว้าและเขียนโครงการ

พูดแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์ วิจัย ประเมินสิ่งที่ได้จากการฟังและดู นำข้อคิดไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน พูดรายงานเรื่องหรือประเด็นที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าอย่างเป็นระบบ มีศิลปะในการพูด พูดในโอกาสต่าง ๆ ได้ตรงตามวัตถุประสงค์ และพูดโน้มน้าวอย่างมีเหตุผลน่าเชื่อถือ รวมทั้งมีมารยาทในการฟัง ดู และพูด

เข้าใจและใช้คำราชาศัพท์ คำบาลีสันสกฤต คำภาษาต่างประเทศอื่น ๆ คำทับศัพท์ และศัพท์บัญญัติในภาษาไทย วิเคราะห์ความแตกต่างในภาษาพูด ภาษาเขียน โครงสร้างของประโยครวม ประโยคซ้อน ลักษณะภาษาที่เป็นทางการ กึ่งทางการและไม่เป็นทางการ และแต่งบทร้อยกรองประเภทกลอนสุภาพ กาพย์ และโคลงสี่สุภาพ

สรุปเนื้อหาวรรณคดีและวรรณกรรมที่อ่าน วิเคราะห์ตัวละครสำคัญ วิถีชีวิตไทย และคุณค่าที่ได้รับจากวรรณคดีวรรณกรรมและบทอาขยาน พร้อมทั้งสรุปความรู้ข้อคิดเพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

6. ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลาง

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สาระที่ 2 การเขียน ดังนี้

ตาราง 1 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางประจำสาระที่ 2 การเขียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.3	1. คัดลายมือตัวบรรจงครึ่งบรรทัด	การคัดลายมือตัวบรรจงครึ่งบรรทัดตามรูปแบบการเขียนตัวอักษรไทย
	2. เขียนข้อความโดยใช้ถ้อยคำได้ถูกต้องตามระดับภาษา	การเขียนข้อความตามสถานการณ์และโอกาสต่าง ๆ เช่น <ul style="list-style-type: none"> - คำอวยพรในโอกาสต่าง ๆ - คำขวัญ - คำคม - โฆษณา - คติพจน์ - สุนทรพจน์
	3. เขียนชีวประวัติหรืออัตชีวประวัติโดยเล่าเหตุการณ์ ข้อคิดเห็น และทัศนคติในเรื่องต่าง ๆ	การเขียนอัตชีวประวัติหรือชีวประวัติ
	4. เขียนย่อความ	การเขียนย่อความจากสื่อต่าง ๆ เช่น นิทาน ประวัตินาน สารคดีทางวิชาการ พระราชดำรัส พระบรมราโชวาท จดหมายราชการ
	5. เขียนจดหมายกิจธุระ	การเขียนจดหมายกิจธุระ <ul style="list-style-type: none"> - จดหมายเชิญวิทยากร - จดหมายขอความอนุเคราะห์ - จดหมายแสดงความขอบคุณ
	6. เขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็น และโต้แย้งอย่างมีเหตุผล	การเขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็น และโต้แย้งในเรื่องต่าง ๆ
	7. เขียนวิเคราะห์ วิจารณ์ และแสดงความรู้ ความคิดเห็น หรือโต้แย้งในเรื่องต่าง ๆ	การเขียนวิเคราะห์ วิจารณ์ และแสดงความรู้ ความคิดเห็น หรือโต้แย้งจากสื่อต่าง ๆ เช่น <ul style="list-style-type: none"> - บทโฆษณา - บทความทางวิชาการ
	8. กรอกรูปแบบสมัครงานพร้อมเขียนบรรยายเกี่ยวกับความรู้และทักษะของตนเองที่เหมาะสมกับงาน	การกรอกรูปแบบสมัครงาน
	9. เขียนรายงานการศึกษาค้นคว้า และโครงการ	การเขียนรายงาน ได้แก่ <ul style="list-style-type: none"> - การเขียนรายงานจากการศึกษาค้นคว้า - การเขียนรายงานโครงการ
	10. มีมารยาทในการเขียน	มารยาทในการเขียน

จากการศึกษาหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ผู้วิจัยได้พัฒนาหน่วยการเรียนรู้ และแผนการจัดการเรียนรู้ รวมถึงแบบฝึกทักษะ ตามกรอบของหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กระทรวงศึกษาธิการ (2551) ที่ประกอบไปด้วยสาระความรู้ หลักสาระ และมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง และคุณภาพผู้เรียน ทำให้เห็นถึงความสำคัญของภาษาไทย และเห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องกำหนดเป็นหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยขึ้นมา เพื่อให้โรงเรียนและครูสอนได้นำไปปฏิบัติและเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตร ซึ่งแต่ละระดับชั้น จะมีตัวชี้วัดที่แตกต่างกันไปตามระดับที่เหมาะสม ทั้งนี้ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จะเน้นในด้านหลักภาษาให้เกิดทักษะพื้นฐาน การอ่าน และการเขียน อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อต่อยอดในการเรียนรู้ในระดับที่สูงขึ้นไป อนึ่ง การเขียนย่อความให้ถูกต้องตามหลักก็เป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญในหลักการเขียน เพื่อให้เกิดความเข้าใจในหลักการ รูปแบบในการเขียนย่อความ โดยการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกตัวชี้วัดที่ ท 2.1 ม.3/4 การเขียนย่อความ มาใช้ในการดำเนินการวิจัย และนำมาใช้ในการออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้

แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs)

1. ความเป็นมาของกระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน (5 STEPs)

จากนโยบายจากการปฏิรูปการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 มุ่งเน้นที่จะพัฒนาเยาวชนให้เป็นผู้เรียนรู้ ตลอดชีวิต การจัดการเรียนรู้ของครูจึงควรที่จะมีการวิเคราะห์หลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ทำให้เกิด “กระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน หรือ 5 steps” ซึ่งเป็นแนวทางการจัดการเรียนการสอน โดยใช้วิธีการสืบเสาะหรือวิธีสอนแบบโครงงาน โดยสำนักคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้มีนโยบายให้โรงเรียนมาตรฐานสากลเป็นโรงเรียนนำร่องทดลองสอนในกิจกรรมโครงงานวิทยาศาสตร์ ในปีพุทธศักราช 2553 (ศิริวรรณ ตรีเพ็ชร. 2558) ขั้นตอนประกอบด้วย การระบาคำถาม การแสวงหาสารสนเทศ การสร้างความรู้ การสื่อสาร และการตอบแทนสังคม ทั้งหมดนี้จะเป็นตัวช่วยพัฒนาครูให้มีประสิทธิภาพ และสามารถทำให้เด็กไทยสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิตอย่างมีคุณภาพ กระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอนได้มีการปรับปรุง และพัฒนามาจากกระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน (5E) พิมพันธ์ เดชะคุปต์ และเพยาว์ ยินดีสุข (2557) ซึ่งเปรียบเทียบได้ผลดังนี้

ตาราง 2 เปรียบเทียบวัฏจักรการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน (5E) และกระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน (5 steps)

วัฏจักรการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน (5E)	กระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน (5 steps)
ขั้นที่ 1 ขั้นสร้างความสนใจ (Engagement) E1	1. ระบาคำถาม
ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจและค้นหา (Exploration) E2	2. แสวงหาสารสนเทศ
ขั้นที่ 3 ขั้นอธิบายและลงข้อมูลสรุป (Explain) E3	3. สร้างความรู้
-	4. สื่อสาร

ตาราง 2 (ต่อ)

วัฏจักรการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน (5E)	กระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน (5 steps)
ขั้นที่ 4 ขยายความรู้ (Elaborate) E4	5. ตอบแทนสังคม
ขั้นที่ 5 ประเมินผล (Evaluate) E5	-

ที่มา : พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ และพะเยาว์ ยินดีสุข (2557)

จากตารางเปรียบเทียบความสามารถสังเกตได้ว่า กระบวนการจัดการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน (5 steps) จะมีกระบวนการเหมือนกับวัฏจักรการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน เพียงแต่มีขั้นการสื่อสารเพิ่มขึ้น ซึ่งการประเมินผลจะแทรกอยู่ในทุกขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน ซึ่งวิเคราะห์ได้ว่า วัฏจักรการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน และกระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอนต่างก็เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการสืบเสาะหาความรู้ ซึ่งต้องอาศัยกระบวนการทางวิทยาศาสตร์เข้ามามีส่วนร่วม ในการจัดการเรียนการสอน

จากแนวคิดข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า กระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน พัฒนามาจากวัฏจักรการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้มีนโยบายให้โรงเรียนมาตรฐานสากล เป็นโรงเรียนนำร่องทดลองสอนในกิจกรรมโครงการวิทยาศาสตร์ ในปี พุทธศักราช 2553 ขั้นตอนประกอบไปด้วย การระบุดำถาม การแสวงหาสารสนเทศ การสร้างความรู้ การสื่อสาร และการตอบแทนสังคม

2. ความหมายของกระบวนการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPS)

กระบวนการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPS) เรียกสั้น ๆ คือ Collaborative 5 STEPs เป็นแนวการสอนหนึ่งของการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) เน้นให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตัวเอง รวมทั้งประยุกต์ความรู้ได้บนฐานวิธีการทางวิทยาศาสตร์ นักเรียนมีการปฏิบัติกิจกรรมแบบทำงานกลุ่มรวมพลัง โดยทุกคนร่วมด้วยช่วยกันเด็กเก่งช่วยเด็กเรียนช้ากว่า เด็กถนัดกว่าช่วยเด็กถนัดน้อย เพื่อให้มีความสุขในการเรียน บทบาทของผู้เรียนเป็นผู้เรียนรู้ (Learner) ส่วนบทบาทของครูเป็นผู้อำนวยความสะดวก (Facilitator) โดยมีลักษณะเด่น หรือลักษณะเฉพาะดังนี้ คือ

1. เป็นแนวการสอนอยู่บนฐานวิธีการทางวิทยาศาสตร์ เน้นให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเอง

2. หลังการสร้างความรู้แล้ว ครูต้องมีการจัดกิจกรรมให้นักเรียนนำความรู้แล้วครูต้องมีการจัดกิจกรรมให้นักเรียนนำความรู้ไปประยุกต์ความรู้ได้ผลงาน/ภาระงานไปตอบแทนสังคม

3. เป็นการจัดการเรียนรู้เน้นการทำงานกลุ่มแบบรวมพลัง เด็กร่วมมือช่วยเหลือกันและกัน เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมกันความเสมอภาคกัน

4. วิธีสอนสำคัญที่ใช้ใน Collaborative 5 STEPs คือ

4.1 วิธีสอนแบบสืบสอบ

4.2 วิธีสอนแบบโครงงาน

4.3 วิธีสอนต่าง ๆ ที่ในการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรมเป็นฐาน เช่น เกม กรณีตัวอย่าง

บทบาทสมมติ สถานการณ์จำลอง ใช้ประเด็นทางสังคม

5. เทคนิคสำคัญที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้แนวนี้ คือ

5.1 เทคนิคพัฒนาการคิด เช่น การใช้คำถามการใช้ผังกราฟิก การใช้ใบกิจกรรม การใช้พหุปัญญา เป็นต้น

5.2 การใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Co-operative Learning) โดยเฉพาะ Think-pair-share, Team-pair-solo, Pair-Discussion, Peer to Peer, Peer tutoring, Peer assessment, round robin, Rally table เป็นต้น

3. ขั้นตอนและกิจกรรมการเรียนรู้ของกระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน

กระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน มีลักษณะลำดับขั้นตอนที่บ่งบอกถึงพัฒนาการของผู้เรียน สามารถนำผู้เรียนไปสู่ลักษณะที่พึงประสงค์ได้ โดยผู้สอนจะต้องมีความรู้ความเข้าใจ ในเนื้อหาที่สอน และเทคนิคในการพัฒนาผู้เรียนเป็นอย่างดี กระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน ประกอบด้วยขั้นตอนและกิจกรรมการเรียนรู้ดังต่อไปนี้ (พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ และพะเยาว์ ยินดีสุข. 2557)

ตาราง 3 ขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน (5 steps)

ขั้นตอน 5 steps	ขั้นตอนย่อย
1. ระบุคำถาม	1.1 สังเกตสิ่งเร้าเพื่อเกิดความสงสัยต่าง ๆ
	1.2 ตั้งคำถามสำคัญ/คำถามหลัก
	1.3 ตั้งสมมติฐาน/คาดคะเนคำตอบ
2. แสวงหาสารสนเทศ	2.1 วางแผนเพื่อรวบรวมข้อมูล
	2.2 รวบรวมข้อมูลทั้งหมดด้วยการทดลองหรือวิธีเก็บข้อมูลต่าง ๆ
3. สร้างความรู้	3.1 อภิปรายเพื่อสร้างคำอธิบายด้วยตัวนักเรียนเอง
	3.2 เชื่อมโยงความรู้สู่คำอธิบายที่ถูกต้องโดยครู
4. สื่อสาร	4.1 เขียนเพื่อเสนอความรู้ที่ได้จากการสร้างด้วยตัวเอง
	4.2 นำเสนอด้วยวาจาหน้าชั้นเรียนหรือในสถานที่
5. ตอบแทนสังคม	5.1 นำความรู้ไปใช้หรือประยุกต์ความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่
	5.2 สร้างผลงานหรือภาระงานเพื่อบริการสังคม

ที่มา : พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ และพะเยาว์ ยินดีสุข. (2557)

พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ และพะเยาว์ ยินดีสุข. (2557) จากการศึกษาและวิเคราะห์พบว่า กระบวนการขั้น 1-3 เป็นขั้นตอนที่มีวิธีการทางวิทยาศาสตร์ (scientific method) ซึ่งเป็นกระบวนการคิดประกอบด้วย ระบุคำถาม ตั้งสมมติฐาน ออกแบบรวบรวมข้อมูลปฏิบัติการรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์และสื่อความหมายข้อมูล แปลความหมายและสรุปผล

ขั้นที่ 4 เป็นขั้นการสื่อสาร ช่วยส่งเสริมทักษะการพูด อ่าน เขียน เป็นการนำความรู้ที่นักเรียนสร้าง ได้มานำเสนอในรูปแบบต่างๆ ได้แก่ เขียนสื่อสารข้อมูล การเขียนความเรียง นำเสนอข้อมูลด้วยผังกราฟฟิก เขียนรายงานวิชาการ รายงานโครงการ การเขียนบทความ รวมถึงการนำเสนอผลงาน ด้วยวาจาในห้องเรียน โรงเรียน ชุมชนและท้องถิ่นอื่น ๆ ใกล้เคียง

ขั้นที่ 5 เป็นขั้นตอบแทนสังคม โดยผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปตัดแปลงใช้ในเหตุการณ์ ใหม่จนเกิดชิ้นงานขึ้น เพื่อแสดงว่าผู้เรียนเกิดความเข้าใจ มีการนำผลงานไปประชาสัมพันธ์ หรือใช้ใน ชีวิตประจำวันเพื่อเป็นการตอบแทนสังคม

กระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน เป็นวิธีการทางวิทยาศาสตร์ มีทักษะการสื่อสาร และ ทักษะการประยุกต์เข้ามาร่วมด้วย เกิดเป็นงานชิ้นใหม่ไปตอบแทนสังคม เป็นการสร้างเสริมทักษะใน การคิด ทำให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ซึ่งในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ครูต้อง มีความชำนาญในการเตรียมอุปกรณ์ต่าง ๆ และมีความแม่นยำในกระบวนการสามารถยกตัวอย่าง กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน (พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ และพะเยาว์ ยินดีสุข . 2557)

จากการศึกษากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน พบว่า ในขั้นแรก ครู จะต้องสร้างความสนใจ ดึงดูดให้นักเรียนมีส่วนร่วมมากที่สุด และช่วยกันระบุนปัญหาต่อมาในขั้น แสวงหาสาระสนเทศ ต้องใช้เวลา 2-4 สัปดาห์ การทดลองเก็บรวบรวมข้อมูล ในขั้นตอนนี้ ต้องใช้ เวลาพอสมควรในการที่ทำให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ หลังจากนั้นให้ผู้เรียนได้สร้างองค์ความรู้ของ ตนเองขึ้น ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การอ่านบทความแล้วสรุปใจความสำคัญ เป็นต้น และนำความรู้ที่ สร้างขึ้นมาได้นำเสนอในขั้นตอนสื่อสารอย่างหลากหลายรูปแบบ เพื่อสื่อให้เพื่อน ๆ และครูเข้าใจใน สิ่งที่ตนเองได้ศึกษามา และขั้นตอนสุดท้าย คือ ขั้นตอนตอบแทนสังคมโดยนักเรียนจะต้องนำไปงาน ของตนเองไปเผยแพร่ในรูปแบบใดหรือวิธีการต่าง ๆ ที่แสดงให้เห็นถึงการบำเพ็ญประโยชน์ การมีจิต สาธารณะ เพื่อตอบแทนสิ่งดี ๆ กลับคืนให้กับสังคม

4. พฤติกรรมของครูและนักเรียนตามกระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน

พฤติกรรมการสอนของครูและพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนนับว่ามีความสำคัญ อย่างยิ่ง ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน ซึ่งพฤติกรรมการสอนและ พฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนมีรายละเอียดดังนี้ ดังนี้ (พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ และพะเยาว์ ยินดีสุข . 2557)

1. ขั้นระบุคำถาม (Learning to Question) มีลักษณะสำคัญคือเป็นขั้นตอน ที่ทำให้นักเรียนเกิดความสงสัยใคร่รู้ มีการทบทวนความรู้เดิมของนักเรียน โดยการคาดคะเนคำตอบ อาจมีคำตอบที่คลาดเคลื่อนได้ โดยครูจะไม่บอกคำตอบแก่นักเรียน สามารถใช้เทคนิคการตอบคำถาม เป็นรายบุคคล โดยใช้ข้อสอบเป็นเครื่องมือ ตรวจสอบคำตอบของนักเรียน และตัดสินใจเลือกวิธีสอน ที่ดีที่สุด พร้อมใช้เทคนิคการคิดคนเดียว คิดคู่ และคิดเป็นทีม

ตาราง 4 พฤติกรรมของครูและนักเรียนในชั้นระบุคำถาม

พฤติกรรมการสอนของครู	พฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน
1. นำเสนอสิ่งเร้าที่แตกต่างกันให้นักเรียนสังเกต	1. นักเรียนใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้าสังเกตสิ่งต่าง ๆ พร้อมจด บันทึก
2. ครูถามคำถามและเปิดโอกาสให้นักเรียนตั้งคำถามได้	2. นักเรียนตั้งคำถามด้วยตนเอง
3. ครูปรับเลือกคำถามของนักเรียนให้สอดคล้องกับเรื่องที่สอน	3. นักเรียนร่วมเลือกคำถามเพื่อนำไปสู่การหาเรื่องที่จะสอน
4. ครูให้นักเรียนคาดคะเนคำตอบด้วยการใช้วิธีต่าง ๆ ให้ตรง คำถามที่เตรียมไว้	4. นักเรียนคาดคะเนคำตอบโดยไม่ต้องวิตกว่าเป็นคำตอบที่ถูกหรือผิด
	5. นักเรียนอยากรู้คำตอบจึงต้องเรียนรู้ในขั้นต่อไป

ที่มา : พิมพันธ์ เดชะคุปต์ และพะเยาว์ ยินดีสุข (2557)

2. ชั้นแสวงหาสารสนเทศ (Learning to Search) มีลักษณะสำคัญคือเป็นขั้นตอนหลักในการหารูปแบบในการเขียนย่อความ โดยครูเป็นผู้ออกแบบให้โดยใช้สื่อต่าง ๆ และให้นักเรียนภายในกลุ่มวางแผนร่วมกัน

ตาราง 5 พฤติกรรมของครูและนักเรียนในชั้นแสวงหาสารสนเทศ

พฤติกรรมการสอนของครู	พฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน
1. ครูให้นักเรียนทำกิจกรรมออกแบบวางแผนด้วยตนเอง	1. นักเรียนทำกิจกรรมตามสื่อการเรียนรู้ที่ครูเตรียมไว้ให้
2. ครูให้นักเรียนพิจารณาข้อมูลแล้วสรุปผลการวิเคราะห์	2. นักเรียนดำเนินการตรวจสอบข้อมูลและสรุป
3. ให้นักเรียนวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอผลวิเคราะห์	3. นักเรียนดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลพร้อมนำเสนอผล

ที่มา : พิมพันธ์ เดชะคุปต์ และพะเยาว์ ยินดีสุข. (2557)

3. ชั้นสร้างความรู้ (Learning to Construct) มีลักษณะสำคัญคือเป็นขั้นนำข้อมูลที่วิเคราะห์แล้วมาสื่อความหมายข้อมูล โดยนักเรียนได้นำเสนอหน้าชั้นเรียน สรุปและสร้างความรู้ด้วยตัวนักเรียนเอง จากการแปลความหมายข้อมูล มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น แต่ละกลุ่มแก้ไข

ปรับปรุง ความรู้ที่สร้างขึ้นด้วยตนเองและครูเชื่อมโยงอธิบายความรู้ที่นักเรียนสร้างไปสู่ความรู้ที่ถูกต้องชัดเจน พร้อมกับให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด เพื่อเสริมสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับทักษะต่าง ๆ ตาราง 6 พฤติกรรมของครูและนักเรียนในขั้นสร้างความรู้

พฤติกรรมการสอนของครู	พฤติกรรมการเรียนของนักเรียน
1. ครูให้นักเรียนนำเสนอผลการสร้างความรู้	1. นักเรียนนำเสนอผลระหว่างกลุ่มหน้าชั้นเรียน และมีการ สะท้อนความรู้
2. ครูอภิปรายหลังการนำเสนอเพื่อให้นักเรียนสรุปผลที่ได้	2. นักเรียนอภิปรายภายในกลุ่มระหว่างกลุ่มหน้าชั้นเรียน และปรับผลความรู้ที่ได้
3. ครูเชื่อมโยงความรู้ และเพิ่มเติมความรู้ให้นักเรียนมีความรู้ที่ ชัดเจนและถูกต้อง	3. นักเรียนรับรู้และปรับความรู้ที่ตนสร้างขึ้น

ที่มา : พิมพันธ์ เดชะคุปต์ และเพียว ยินดีสุข. (2557)

4. ขั้นสื่อสาร (Learning to Communication) มีลักษณะสำคัญคือเป็นขั้นที่นักเรียนนำเสนอสิ่งที่ได้จากการสร้างความรู้หน้าชั้นเรียนอย่างเข้าใจ และได้สร้างชิ้นงานติดที่บอร์ดหรือกระดานหน้าชั้นเรียน ได้ฝึกให้นักเรียนนำเสนองานหน้าชั้นเรียนอย่างชำนาญ

ตาราง 7 พฤติกรรมของครูและนักเรียนในขั้นสื่อสาร

พฤติกรรมการสอนของครู	พฤติกรรมการเรียนของนักเรียน
1. ให้นักเรียนเตรียมวางแผนการนำเสนอด้วยรูปแบบต่าง ๆ ที่สนใจหน้าชั้นเรียน	1. นักเรียนเตรียมนำเสนอผลงานความรู้ที่ได้ด้วยวิธีที่หลากหลาย
2. ในขณะที่นักเรียนนำเสนอครูประเมินผลด้วยแบบประเมิน มีการใช้เกณฑ์ตามระดับคุณภาพอย่างครอบคลุมชัดเจน	2. นักเรียนนำเสนอผลงานด้วยความตั้งใจ มีบุคลิกมั่นใจ โดยเพื่อนอาจช่วยครูประเมินเพื่อนด้วยกัน

ที่มา : พิมพันธ์ เดชะคุปต์ และเพียว ยินดีสุข. (2557)

5. ขั้นตอบแทนสังคม (Learning to Service) มีลักษณะสำคัญคือเป็นขั้นที่นักเรียนนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ เผยแพร่ความรู้ทำให้เกิดประโยชน์แก่สังคม

ตาราง 8 พฤติกรรมของครูและนักเรียนในขั้นตอบแทนสังคม

พฤติกรรมการสอนของครู	พฤติกรรมการเรียนของนักเรียน
1. หลังจากที่นักเรียนเข้าใจแล้วครูให้นักเรียนนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่	1. นักเรียนทำกิจกรรมโดยใช้ความคิดตั้งแต่ระดับการคิด พื้นฐานถึงระดับสูง

พฤติกรรมการสอนของครู	พฤติกรรมนักเรียนของนักเรียน
2. ครูให้ประยุกต์ความรู้ในช่วงเวลาต่างกัน	2. นักเรียนนำการบูรณาการมาปรับใช้

ที่มา : พิมพันธ์ เดชะคุปต์ และเพียว ยินดีสุข (2557)

จากการศึกษาพฤติกรรมการสอนของครู และพฤติกรรมนักเรียนของนักเรียนในแต่ละชั้น ของกระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน พบว่าพฤติกรรมของครูและนักเรียนในแต่ละชั้นตอนมีความสอดคล้องกัน ซึ่งการจัดการเรียนรู้โดยกระบวนการ 5 ขั้นตอน ในแต่ละชั้นจะมีการพัฒนาให้นักเรียนมีทักษะกระบวนการ และมีความคิดตั้งแต่ระดับพื้นฐานถึงระดับที่สูงขึ้นได้เป็นอย่างดี

5. ผลและคุณค่าของการใช้กระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน

กระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน ส่งผลให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจอย่างคงทนมีทักษะกระบวนการมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ นอกจากนี้ กระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอนยังช่วยเสริมสร้างสมรรถนะสำคัญของผู้เรียน 5 ข้อได้แก่ ความสามารถในการสื่อสาร ความสามารถในการคิด ความสามารถในการแก้ปัญหา ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต และความสามารถในการใช้เทคโนโลยี โดยสมรรถนะเหล่านี้จะส่งผลให้เด็กก้าวไปสู่นักคิด สามารถแก้ปัญหา สร้างสรรค์ชิ้นงาน สร้างสรรค์ความรู้ใหม่ กลายเป็นเด็กนักเรียนอยู่อย่างมีคุณธรรม (พิมพันธ์ เดชะคุปต์. 2557)

แนวคิดเกี่ยวกับแบบฝึกทักษะ

1. ความหมายของแบบฝึกทักษะ

จากการศึกษาความหมายของแบบฝึกทักษะ ได้มีผู้ให้ความหมายไว้ต่าง ๆ กัน ดังนี้ ศฤงคาร แป้นกลาง (2538) ได้สรุปความหมายของแบบฝึกทักษะไว้ว่า แบบฝึกทักษะเป็นเครื่องมือในการแก้ปัญหาเฉพาะทักษะ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความชำนาญและเสริมสร้างความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียน มีลักษณะคล้ายแบบทดสอบย่อย แต่มีลักษณะที่เฉพาะเจาะจงมากกว่าลักษณะปัญหาในแบบฝึกทักษะ จะเรียงลำดับจากง่ายไปยากและต้องเป็นปัญหาที่เสริมทักษะพื้นฐาน

ฉวีวรรณ กิรติกร (2538) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกทักษะว่า เป็นงานที่ครูมอบหมายให้นักเรียนทำเพื่อทบทวนความรู้ที่เรียนไปแล้ว โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้นักเรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในการแก้ปัญหาและพัฒนาทักษะของนักเรียน

ราชบัณฑิตยสถาน (2538) แบบฝึก หมายถึง แบบฝึกหัดหรือชุดการสอนที่เป็นแบบฝึกหัดที่ใช้เป็นตัวช่วยปัญหาหรือคำสั่งที่ตั้งขึ้นให้นักเรียนตอบ

สุนันทา สุนทรประเสริฐ (2544) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึกหรือแบบฝึกหัด คือ สื่อการเรียนการสอนชนิดหนึ่ง ที่ใช้ฝึกทักษะให้กับผู้เรียน หลังจากเรียนจบเนื้อหาในช่วงหนึ่ง ๆ เพื่อฝึกฝนให้เกิดความรู้ความเข้าใจ รวมทั้งเกิดความชำนาญในเรื่องนั้น ๆ อย่างกว้างขวางมากขึ้น

สุพรรณิ ไชยเทพ (2544) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึกเสริมทักษะ หมายถึง เอกสารหรือแบบฝึกหัดที่ใช้เป็นสื่อประกอบการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติ เป็นการช่วยเสริมให้นักเรียนมีทักษะสูงยิ่งขึ้น

ถวัลย์ มาศจรัส (2548) ได้ให้คำจำกัดความของแบบฝึกทักษะว่า เป็นกิจกรรมพัฒนาทักษะการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสมมีความหลากหลายและปริมาณเพียงพอที่สามารถตรวจสอบและพัฒนาทักษะ กระบวนการคิด กระบวนการเรียนรู้ สามารถนำผู้เรียนสู่การสรุปความคิดรวบยอดและหลักการสำคัญของสาระการเรียนรู้ รวมทั้งทำให้ผู้เรียนสามารถตรวจสอบความเข้าใจบทเรียนด้วยตนเองได้

ดังนั้น แบบฝึกทักษะจึงเป็นเครื่องมือที่ช่วยพัฒนาทักษะในเรื่องที่เรียนรู้ให้มากขึ้น โดยอาศัยการฝึกฝนหรือปฏิบัติด้วยตนเองของผู้เรียน ลักษณะปัญหาในแบบฝึกทักษะจะเป็นปัญหาที่เสริมทักษะพื้นฐานโดยกำหนดขั้นให้ผู้เรียนตอบเรียงลำดับจากง่ายไปยาก ปริมาณของปัญหาต้องเพียงพอที่สามารถตรวจสอบและพัฒนาทักษะ กระบวนการคิด กระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เรียนไปแล้ว เพื่อนำไปใช้ในการแก้ปัญหา รวมทั้งในแบบฝึกทักษะจะทำให้ผู้เรียนสามารถตรวจสอบความเข้าใจบทเรียนด้วยตนเองได้ เพื่อให้เกิดทักษะ เกิดความรู้ ความเข้าใจ ความชำนาญในเนื้อหาที่ผู้เรียนได้เรียนไปในเรื่องนั้น ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดี

ในการสร้างแบบฝึกสำหรับเด็ก มีองค์ประกอบหลายประการ ซึ่งได้มีนักการศึกษาหลายท่านให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับลักษณะของแบบฝึกที่ดี ไว้ดังนี้

สุพรรณิ ไชยเทพ (2544) ได้กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกที่ดีไว้ดังนี้

1. ต้องมีความชัดเจน ทั้งคำชี้แจง คำสั่ง ง่ายต่อการเข้าใจ
2. ตรงกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัด
3. มีภาษาและรูปภาพที่ดึงดูดความสนใจของนักเรียนและเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน
4. แบบฝึกแต่ละเรื่องไม่ควรยาวมากจนเกินไป
5. ควรมิกิจกรรมหลากหลายรูปแบบทำให้นักเรียนไม่เบื่อ
6. ควรตอบสนองความต้องการและความสนใจของผู้เรียน สร้างความสนุกสนาน

ผลิตเพลินขณะทำแบบฝึก

7. มีคำตอบที่ชัดเจน
8. แบบฝึกที่ดีสามารถประเมินความก้าวหน้า และความรู้ของนักเรียนได้

ดีดังนี้

1. แบบฝึกที่ดีควรมีความชัดเจนทั้งคำสั่งและวิธีทำ คำสั่งหรือตัวอย่างแสดงวิธีทำที่ใช้ไม่ควรยากเกินไป เพราะจะทำให้ความเข้าใจยาก ควรปรับให้ง่ายและเหมาะสมกับผู้ใช้ เพื่อนักเรียนสามารถเรียนด้วยตนเองได้

2. แบบฝึกที่ดีควรมีความหมายต่อผู้เรียนและตรงตามจุดหมายของการฝึก ลงทุนน้อย ใช้ได้นาน ทนสมัย

3. ภาษาและภาพที่ใช้ในแบบฝึกเหมาะกับวัยและพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน

4. แบบฝึกที่ดีควรแยกฝึกเป็นเรื่อง ๆ แต่ละเรื่องไม่ควรยาวเกินไป แต่ควรมีกิจกรรมหลายแบบเพื่อเร้าความสนใจ และไม่เบื่อในการทำและฝึกทักษะใดทักษะหนึ่งจนชำนาญ

5. แบบฝึกที่ดีควรมีทั้งแบบกำหนดคำตอบในแบบและให้ตอบโดยเสรี การเลือกใช้คำ ข้อความ รูปภาพในแบบฝึก ควรเป็นสิ่งที่นักเรียนคุ้นเคยและตรงกับความสนใจของนักเรียน ก่อให้เกิดความเพลิดเพลินและพอใจแก่ผู้ใช้ ซึ่งตรงกับหลักการเรียนรู้ว่านักเรียนจะเรียนได้เร็วในการกระทำที่ก่อให้เกิดความพึงพอใจ

6. แบบฝึกที่ดีควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาด้วยตนเอง ให้รู้จักค้นคว้ารวบรวมสิ่งที่พบเห็นบ่อย ๆ หรือที่ตัวเองเคยใช้ จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องนั้น ๆ มากยิ่งขึ้น และรู้จักนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง มีหลักเกณฑ์และมองเห็นว่าสิ่งที่ได้ฝึกนั้นมีความหมายต่อเขาตลอดไป

7. แบบฝึกที่ดีควรตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล ผู้เรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันในหลาย ๆ ด้าน เช่น ความต้องการ ความสนใจ ความพร้อม ระดับสติปัญญา และประสบการณ์ เป็นต้น ฉะนั้น การทำแบบฝึกแต่ละเรื่องควรจัดทำให้มากพอและมีทุกระดับตั้งแต่ง่าย ปานกลาง จนถึงระดับค่อนข้างยาก เพื่อว่าทั้งนักเรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อน จะได้เลือกทำได้ตามความสามารถ ทั้งนี้เพื่อให้ทั้งนักเรียนทุกคนได้ประสบความสำเร็จในการทำแบบฝึก

8. แบบฝึกที่ดีจัดทำเป็นรูปเล่ม นักเรียนสามารถเก็บรักษาไว้เป็นแนวทางเพื่อทบทวนด้วยตนเองต่อไป

9. การที่นักเรียนได้ทำแบบฝึก ช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือปัญหาต่าง ๆ ของนักเรียนได้ชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้ครูดำเนินการปรับปรุงแก้ไขปัญหานั้น ๆ ได้ทันที่

10. แบบฝึกที่ดีจัดขึ้น นอกจากมีในหนังสือเรียนแล้ว จะช่วยให้นักเรียนได้ฝึกฝนอย่างเต็มที่

11. แบบฝึกที่ดีจัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยแล้ว จะช่วยให้ครูประหยัดแรงงานและเวลาในการที่จะต้องเตรียมแบบฝึกอยู่เสมอ ในด้านผู้เรียนไม่ต้องเสียเวลาในการลอกแบบฝึกจากตำราเรียนหรือกระดานดำทำให้มีเวลาและโอกาสได้ฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ได้มากขึ้น

12. แบบฝึกช่วยประหยัดค่าใช้จ่ายเพราะการพิมพ์เป็นรูปเล่มที่แน่นอน ลงทุนต่ำ แทนที่จะใช้พิมพ์ลงกระดาษทุกครั้งไป นอกจากนี้ยังมีประโยชน์ในการที่ผู้เรียนสามารถบันทึกและมองเห็นความก้าวหน้าของตนได้อย่างมีระบบและมีระเบียบ

นอกจากนี้แล้ว สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2540) ยังได้กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดีไว้ด้วยเช่นกันคือ แบบฝึกทักษะควรเกี่ยวข้องกับเรื่องที่เรียนมาแล้ว เหมาะสมกับระดับ วัย หรือความสามารถของนักเรียน มีคำชี้แจงสั้น ๆ ที่ช่วยให้นักเรียนเข้าใจวิธีทำได้ง่าย ใช้เวลาที่เหมาะสม มีสิ่งที่น่าสนใจและท้าทายให้แสดงความสามารถ มีข้อเสนอแนะในการใช้ มีให้เลือกทั้งแบบตอบอย่างจำกัดและตอบอย่างเสรี ถ้าเป็นแบบฝึกที่ต้องการให้ผู้ทำศึกษาดด้วยตนเอง แบบฝึกนั้นควรมีหลายรูปแบบและให้ความหมายแก่ผู้ฝึกทำด้วย ควรใช้ภาษา สำนวนง่าย ๆ ฝึกให้คิดให้เร็วและสนุก รวมทั้งแบบฝึกควรปลุกความสนใจและใช้หลักจิตวิทยาาร่วมด้วย

โดยสรุปลักษณะของแบบฝึกที่ดีคือ ต้องมีจุดประสงค์และคำสั่งที่ชัดเจน เข้าใจง่าย มีความเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน มีรูปแบบที่ทันสมัย สามารถดึงดูดความสนใจของผู้เรียนให้เกิดความต้องการที่จะฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดีที่มีนักการศึกษาหลายท่านได้อธิบายไว้เป็นลักษณะของแบบฝึกทักษะซึ่งใช้ได้กับทุกรายวิชา ในส่วนของแบบฝึกทักษะที่ผู้ศึกษาสร้างเป็นแบบฝึกทักษะวิชาภาษาไทย ซึ่งแบบฝึกทักษะของผู้ศึกษาจะมีลักษณะที่ดีดังนี้

1. คำสั่ง ชัดเจนและคำชี้แจงใช้คำที่เข้าใจง่ายและไม่ยาวเกินไป เพื่อให้เด็กเข้าใจและศึกษาด้วยตนเองได้ตามต้องการ
2. เน้นการฝึกซ้ำ ๆ
3. ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย
4. ระดับเนื้อหาเหมาะกับระดับพื้นฐานความสามารถของผู้เรียน
5. กำหนดเวลาที่ใช้ในแบบฝึกทักษะให้เหมาะสม
6. สร้างแรงจูงใจให้กับเด็กเกิดความอยากรู้อยากเห็น และกระตุ้นหรือรันท้อยาก กระทำกิจกรรมโดยทุกครั้ง เมื่อจบการฝึกให้การเสริมแรงเด็กโดยชมเชยด้วยคำพูดหรือเขียนให้กำลังใจในแบบฝึกทักษะเพื่อที่เด็กจะได้อยากทำกิจกรรมต่อไป
7. มีการวัดและประเมินผลหรือสังเกตพฤติกรรมเด็กอย่างสม่ำเสมอ เพื่อประเมินว่าเด็กมีทักษะแล้ว

3. หลักทางจิตวิทยาที่เกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกทักษะ

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2544) ได้กล่าวถึงกฎการเรียนรู้ที่สำคัญของธอร์นไคด์ มีอยู่ 3 กฎ คือ

1. กฎแห่งความพึงพอใจ หรือกฎแห่งผล ธอร์นไคด์ ได้สรุปว่า อินทรีย์จะทำในสิ่งที่จะก่อให้เกิดความพึงพอใจและจะหลีกเลี่ยงสิ่งที่ทำให้เขาไม่พึงพอใจ ธอร์นไคด์ ได้เน้นถึงการให้เทคนิคที่จะสร้างความพึงพอใจให้กับผู้เรียน เช่น การชม การให้รางวัล
2. กฎแห่งความพร้อม การเรียนรู้จะมีประสิทธิภาพมากที่สุดเมื่อผู้เรียนอยู่ในสภาพที่พร้อมจะเรียนหรือพร้อมที่จะทำกิจกรรม ความพร้อมในที่นี้รวมความถึงความพร้อมด้านร่างกาย สติปัญญา สังคม และอารมณ์
3. กฎแห่งการฝึกหัด ประกอบด้วยกฎที่สำคัญ 2 ข้อ คือ
 - 3.1 กฎแห่งการใช้พฤติกรรมใดที่อินทรีย์ได้มีการกระทำอยู่เสมอหรือมีการฝึกฝนอยู่เป็นประจำ ไม่ได้ทิ้งช่วงไว้นาน อินทรีย์ย่อมเกิดทักษะและกระทำพฤติกรรมนั้นได้ดี
 - 3.2 กฎแห่งการไม่ใช้พฤติกรรมใดก็ตามที่อินทรีย์ทิ้งช่วงไว้นานอินทรีย์ย่อมจะเกิดการลืมหรือกระทำพฤติกรรมนั้นไม่ดี

นอกจากนี้ พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2544) ยังได้กล่าวถึงทฤษฎีพฤติกรรมนิยมของสกินเนอร์ ไว้ว่า มีความเชื่อในเรื่องของการเสริมแรง พฤติกรรมใดก็ตามถ้าได้รับการเสริมแรงพฤติกรรมนั้นก็จะมีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นซ้ำ ๆ สกินเนอร์ได้นำผลการทดลองมาใช้ในการกิจกรรมการเรียนการสอนได้หลายรูปแบบ เช่น บทเรียนโปรแกรม โดยยึดหลักการเสริมแรงและลักษณะอื่น ๆ ที่สำคัญประกอบด้วย

1. ให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมหรือลงมือกระทำด้วยตนเอง
2. ให้มีความก้าวหน้าไปที่ละน้อย ๆ
3. ให้ผู้เรียนได้รู้ผลการกระทำในทันที

วันชัย ไทยใหม่ (2539) ได้ให้คำแนะนำว่าแบบฝึกควรสร้างโดยใช้หลักจิตวิทยา ดังนี้

1. เราใจให้นักเรียนเกิดความสนใจโดยใช้แบบฝึกหลาย ๆ ชนิด
2. ให้นักเรียนมีโอกาสตอบสนองสิ่งเร้าด้วยการแสดงความสามารถและความเข้าใจ

ลงในแบบฝึกหัด

3. ให้นักเรียนนำสิ่งที่เรียนมาตอบในแบบฝึกหัดให้ตรงเป้าหมายได้

นอกจากนี้ กรรณิการ์ พวงเกษม (2540) ได้กล่าวถึงการสร้างแบบฝึกหัดเพื่อใช้ฝึกทักษะอย่างมีประสิทธิภาพนั้น ต้องสร้างโดยคำนึงถึงหลักทางจิตวิทยา ดังนี้

1. ความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual Difference) ต้องคำนึงอยู่เสมอว่านักเรียนแต่ละคนมีความรู้ ความถนัด ความสามารถ ความสนใจแตกต่างกัน ในการสร้างแบบฝึกหัดจึงควรพิจารณาให้เหมาะสม ไม่ง่ายเกินไปสำหรับเด็กที่เก่ง และไม่ยากเกินไปสำหรับเด็กอ่อน เพื่อให้เด็กเก่งช่วยเหลือเด็กอ่อน

2. การเรียนรู้โดยการฝึกฝน (Law of Exercise) ธอร์นไดด์ (Thorndike) ได้กล่าวว่าการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดีก็ต่อเมื่อได้มีการฝึกฝนหรือการกระทำซ้ำ ๆ ฉะนั้นในการสร้างแบบฝึกหัดจึงควรสร้างแบบฝึกหัดเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกฝนเรื่องหนึ่ง ๆ ซ้ำ ๆ กันหลายครั้ง โดยแบบฝึกหัดมีลักษณะหลายรูปแบบ เพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย อันจะส่งผลทำให้ความสนใจในการฝึกลดลงและจะไม่เกิดการเรียนรู้เท่าที่ควร

3. กฎแห่งผล (Law of Effect) เมื่อนักเรียนได้เรียนไปแล้ว นักเรียนย่อมต้องการทราบผลการเรียนของตนเองว่าเป็นอย่างไร เมื่อให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดหรือให้ทำงานใด ๆ จึงควรเฉลยหรือตรวจ เพื่อให้นักเรียนทราบผลโดยเร็ว หรือสามารถตรวจคำตอบได้เอง เพื่อจะได้รู้ข้อบกพร่องของตนเอง

4. แรงจูงใจ (Motivation) เพื่อให้เด็กอยากทำแบบฝึกหัดต่อไป แบบฝึกหัดควรเป็นแบบสั้น ๆ เพื่อไม่ให้นักเรียนเบื่อหน่าย ควรมีแบบฝึกหัดหลายรูปแบบไม่ซ้ำซาก เช่น อาจจัดแบบฝึกหัดในลักษณะของเกม กิจกรรมในสถานการณ์ที่ต่าง ๆ แปลกใหม่ น่าสนใจ และสนุกสนานเหมาะสมกับวัยและความต้องการของเด็ก

4. หลักการสร้างแบบฝึกทักษะ

ถวัลย์ มาศจรัส (2548) ได้กล่าวถึงส่วนประกอบของแบบฝึกทักษะไว้ว่า ต้องมีจุดประสงค์ชัดเจน สอดคล้องกับการพัฒนาทักษะตามสาระการเรียนรู้ และกระบวนการเรียนรู้ของกลุ่มการเรียนรู้ ในส่วนของเนื้อหาต้องถูกต้องตามหลักวิชา ให้ภาษาเหมาะสม มีคำอธิบาย และคำสั่งที่ชัดเจน ง่ายต่อการปฏิบัติตาม สามารถพัฒนาทักษะการเรียนรู้ นำผู้เรียนสู่การสรุปความคิดรวบยอด และหลักการสำคัญของกลุ่มสาระการเรียนรู้ เป็นไปตามลำดับขั้นตอนการเรียนรู้ สอดคล้องกับวิธีการเรียนรู้ และความแตกต่างระหว่างบุคคล มีคำถามและกิจกรรม ที่ท้าทายส่งเสริมทักษะกระบวนการเรียนรู้ ของธรรมชาติวิชา มีกลยุทธ์การนำเสนอ และการตั้งคำถามที่ชัดเจนน่าสนใจ ปฏิบัติได้ สามารถให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อปรับปรุงการเรียนรู้ของผู้เรียนได้อย่างต่อเนื่อง

สมวงษ์ แปลงประสพโชค (2538) ได้กล่าวถึงหลักการให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดไว้ดังนี้ แบบฝึกหัดและกิจกรรมควรเรียงจากง่ายไปยาก หากคำตอบของแบบฝึกหัดบางข้อเพื่อให้นักเรียนตรวจสอบผลงาน และควรมีข้อเสนอแนะอธิบายสำหรับข้อที่ยาก ควรให้นักเรียนได้ทำแบบฝึกหัดใน

ชั่วโมงเรียน จะได้จำแนกข้อยากและมีโอกาสซักถาม หลีกเลี่ยงการให้แบบฝึกหัดที่ซ้ำซากและ กิจกรรมที่เป็นกิจวัตร ควรสอดแทรก เกม ปริศนา และกิจกรรมทดลองที่น่าสนใจ ควรมีแบบฝึกหัด แบบปลายเปิดที่นักเรียนเลือกปัญหาด้วยตนเอง ควรอนุญาตให้นักเรียนทำงานเป็นคู่หรือกลุ่มในบาง โอกาส พยายามส่งเสริมการทำงานเป็นกลุ่มและลดการลอกงานกัน

สมทรง สุวพานิช (2539) ได้เสนอถึงวิธีการให้ทำแบบฝึกหัดดังต่อไปนี้ การให้ฝึกปฏิบัติ ควรจะมาหลังการสอน เมื่อนักเรียนเข้าใจดีแล้ว และควรให้ฝึกทุก ๆ ด้าน โดยฝึกทำจากสิ่งที่ย่างไปหาสิ่งที่ยาก ให้ระยะเวลาสั้น ๆ ในการฝึกแต่บ่อยครั้งจะดีกว่าการฝึกติดต่อกันเป็นเวลานาน เนื่องจาก เด็กแต่ละคนอาจจะใช้วิธีการทำที่แตกต่างกัน ดังนั้นครูต้องติดตามผลการฝึกอยู่เสมอ ควรให้งานตาม ความสามารถ ตามความเหมาะสมเป็นกลุ่ม ๆ ครูควรจัดให้เด็กแก้ศึกษาปัญหาทางคณิตศาสตร์ ประเภทลับสมองเพื่อให้เขาได้พบสิ่งแปลกใหม่ เป็นการเร้าความสนใจ ไม่ควรปล่อยให้ทำแบบฝึกหัด มาก ๆ ทุกครั้งไป ครูต้องสร้างทัศนคติที่ดีต่อการให้แบบฝึกหัด โดยให้เด็กเห็นความสำคัญและให้ใช้ เป็นสิ่งแสดงความก้าวหน้าของแต่ละคน ครูต้องแนะนำอย่างใกล้ชิด หากมีผิดพลาดครูควรแก้ไขเสีย ก่อนที่จะติดเป็นนิสัย ในการฝึกที่ชัดเจน ครูต้องดูแลและจัดการฝึกให้เหมาะสมกับนักเรียนซึ่งมีความ แตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล และครูต้องสรรหากิจกรรมที่ใช้ฝึกให้มีความหลากหลายให้นักเรียนได้ ฝึก

ยุพิน พิพิธกุล (2539) ได้กล่าวถึงข้อควรคำนึงในการทำแบบฝึกหัดว่า การฝึกจะให้ได้ผลดี ต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ควรจะฝึกไปที่ละเรื่อง เมื่อจบบทเรียนหนึ่ง และเมื่อเรียน ได้หลายบท ก็ควรจะฝึกรวบยอดอีกครั้ง ควรจะมีการตรวจสอบแบบฝึกแต่ละครั้งที่ให้นักเรียนทำเพื่อ ประมวลผลนักเรียน คัดเลือกแบบฝึกที่สอดคล้องกับบทเรียนและพอเหมาะ ไม่มากเกินไป คำนึงถึง ความยากง่าย และพึงตระหนักอยู่เสมอว่าก่อนที่จะให้นักเรียนทำโจทย์นั้นนักเรียนเข้าใจ ในวิธีการทำ โจทย์นั้นโดยถ่องแท้แล้ว อย่าปล่อยให้เรียนทำโจทย์ตามตัวอย่างที่ครูสอนโดยไม่เกิดความริเริ่ม สร้างสรรค์

จากหลักและวิธีการให้ทำแบบฝึกหัดทักษะข้างต้น ผู้ศึกษาขอสรุปวิธีการให้ทำแบบฝึก หัดทักษะที่ผู้ศึกษาสร้างไว้ดังนี้ คือต้องกระตุ้นให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการฝึกทักษะ โดยใช้แบบ ฝึกทักษะให้ผู้เรียนทำแบบฝึกด้วยความตั้งใจที่จะพัฒนาตนเอง ทำด้วยความเข้าใจตามระดับ ความสามารถของตน กำหนดระยะเวลาสั้น ๆ ในการฝึก แต่บ่อยครั้ง ไม่ฝึกติดต่อกันเป็นเวลานาน เพราะผู้เรียนอาจเกิดความเบื่อหน่ายและเมื่อยล้าได้ มีการอธิบายสำหรับข้อที่ยาก รวมทั้งการให้ฝึก ปฏิบัติควรจะมาหลังการสอน เมื่อนักเรียนเข้าใจดีแล้ว โดยฝึกทำจากสิ่งที่ย่างไปหาสิ่งที่ยาก อีกทั้ง ผู้สอนต้องแนะนำอย่างใกล้ชิด เพราะถ้าพบข้อผิดพลาดแล้วครูจะได้แก้ไขก่อนที่จะติดเป็นนิสัยในการ ฝึก และแจ้งให้นักเรียนทราบว่าแบบฝึกทักษะจะเป็นการแสดงถึงความก้าวหน้าของนักเรียน เพื่อครู จะใช้เป็นแนวทางในการช่วยเหลือได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

สำหรับแบบฝึกทักษะที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นมีหลักในการสร้างดังนี้ ในส่วนของจุดประสงค์ ผู้ศึกษาต้องการที่จะพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องคำราชาศัพท์ ในส่วนของเนื้อหาได้เลือก เนื้อหาที่เหมาะสมกับระดับพื้นฐานความสามารถของนักเรียน โดยเรียงลำดับจากง่ายไปยากภาษาที่ใช้ เป็นภาษาที่เหมาะสมกับวัยและความสามารถในการอ่านและการทำความเข้าใจของนักเรียน

5. ประโยชน์ของแบบฝึกทักษะ

แบบฝึกเป็นสื่อการเรียนการสอนที่มีประโยชน์อย่างยิ่งต่อผู้เรียนที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะต่าง ๆ ให้มีความรู้มากขึ้นได้ฝึกด้วยตนเอง เกิดความมั่นใจที่จะเรียนรู้ ดังที่ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2535) กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกที่เกี่ยวกับทักษะคณิตศาสตร์ไว้ สรุปคือ เป็นส่วนเพิ่มหรือเสริมหนังสือเรียนในการเรียนทักษะเป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระของผู้สอนได้มาก เพราะแบบฝึกทักษะเป็นสิ่งที่จัดขึ้นอย่างเป็นระบบระเบียบช่วยในเรื่องของความแตกต่างระหว่างบุคคล การให้นักเรียนทำแบบฝึกทักษะที่เหมาะสมกับความสามารถของเขาจะช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จในด้านจิตใจมากขึ้น ช่วยเสริมให้ทักษะคงทนโดยการฝึกทันทีหลังจากเด็กได้เรียนรู้เรื่องนั้นๆ ฝึกซ้ำ ๆ หลายครั้ง เน้นเฉพาะเรื่องที่ต้องการ ใช้เป็นเครื่องมือวัดผล การเรียนหลังจากจบบทเรียนในแต่ละครั้ง ขณะเมื่อเด็กทำแบบฝึกจะช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือปัญหาต่าง ๆ ของเด็กได้ชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้ครูดำเนินการปรับปรุงแก้ไขปัญหานั้นได้ทันทั่วทั้ง ส่วนการจัดแบบฝึกเป็นรูปเล่ม จะทำให้เด็กสามารถเก็บรักษาไว้ใช้เป็นแนวทางเพื่อทบทวนด้วยตนเองได้ ต่อ รวมทั้งช่วยให้เด็กได้ฝึกฝนตนเองได้อย่างเต็มที่ ช่วยให้ครูประหยัดทั้งแรงงานและเวลา ในการที่จะต้องเตรียมแบบฝึกอยู่เสมอ ในด้านผู้เรียนก็ไม่ต้องเสียเวลาออกแบบฝึกทักษะจากตำราเรียนทำให้มีโอกาสฝึกฝนทักษะต่าง ๆ มากขึ้น

ประทีป แสงเปี่ยมสุข (2538) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้เช่นกัน คือ แบบฝึกทักษะเป็นอุปกรณ์ช่วยลดภาระของผู้สอน ช่วยให้ผู้สอนมองเห็นปัญหาต่าง ๆ ของนักเรียนได้ชัดเจน ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกทักษะในการใช้ภาษาให้ดีขึ้น ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล ทำให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในทางจิตใจมากขึ้น ช่วยเสริมทักษะทางภาษาให้คงทน เป็นเครื่องมือวัดผล การเรียนหลังจากเรียนบทเรียนแล้ว ช่วยให้นักเรียนสามารถทบทวนได้ด้วยตนเอง ช่วยให้นักเรียนฝึกฝนได้เต็มที่ นอกเหนือจากที่เรียนในเวลาเรียนและช่วยให้ผู้เรียนเห็นความก้าวหน้าของตนเองด้วย

ฉวีวรรณ กิรติกร (2538) กล่าวว่า การส่งเสริมและพัฒนาทักษะโดยใช้แบบฝึกทักษะจะส่งผลถึงพฤติกรรมการเรียนของผู้เรียน คือ ช่วยในการปรับพฤติกรรมการเรียน ส่งเสริมความเข้าใจความชำนาญ การคิดในใจ และแก้ปัญหาด้วยตนเองได้เร็ว ถูกต้องและแม่นยำ

กรรณิการ์ พวงเกษม (2540) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกที่มีต่อการเรียนรู้ คือ

1. เป็นส่วนเพิ่มหรือเสริมหนังสือเรียนในการเรียนทักษะ เป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระของครูได้มาก เพราะแบบฝึกหัดเป็นสิ่งที่จัดทำอย่างเป็นระบบระเบียบ

2. ช่วยเสริมทักษะทางการใช้ภาษา แบบฝึกเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เด็กฝึกทักษะการใช้ภาษาได้ดีขึ้น แต่ต้องอาศัยการส่งเสริมและเอาใจใส่จากครูผู้สอนด้วย

3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากเด็กมีความสามารถทางภาษาแตกต่างกัน การให้เด็กทำแบบฝึกที่เหมาะสมกับความสามารถจะช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จในด้านจิตใจมากขึ้น

4. แบบฝึกช่วยเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทนโดยกระทำ ดังนี้

4.1 ฝึกทันทีหลังจากที่เด็กได้เรียนรู้สิ่งนั้น ๆ

4.2 ฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้ง

4.3 เน้นเฉพาะเรื่องที่ต้องการฝึก

5. แบบฝึกที่ใช้เป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนรู้หลังจากจบบทเรียนในแต่ละครั้ง

6. แบบฝึกที่จัดทำขึ้นเป็นรูปเล่ม เด็กสามารถเก็บรักษาไว้เพื่อเป็นแนวทางและทบทวนด้วยตนเองได้ต่อไป

7. การให้เด็กทำแบบฝึก ช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่น หรือปัญหาต่าง ๆ ของเด็กได้ชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้อาจารย์ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขปัญหานั้น ๆ ได้ทันที่

8. แบบฝึกที่จัดทำขึ้นนอกเหนือจากที่มีอยู่ในหนังสือจะช่วยให้เด็กได้ฝึกฝนอย่างเต็มที่

9. แบบฝึกที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยจะช่วยให้ครูประหยัดทั้งแรงงานและเวลาในการที่จะต้องจัดเตรียมสร้างแบบฝึกอยู่เสมอ ในด้านผู้เรียนก็ไม่ต้องเสียเวลาออกแบบฝึกจากตำราเรียน ทำให้มีโอกาสฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ได้มากขึ้น

10. แบบฝึกช่วยประหยัดค่าใช้จ่าย เพราะการจัดพิมพ์ขึ้นเป็นรูปเล่มแน่นอนต้องลงทุนต่ำกว่าที่จะพิมพ์ลงกระดาษทุกครั้ง และผู้เรียนสามารถบันทึกและมองเห็นความก้าวหน้าของตนเองได้อย่างมีระเบียบ

โดยสรุป แบบฝึกที่ดีและมีประสิทธิภาพ จะช่วยทำให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการฝึกทักษะได้เป็นอย่างดี แบบฝึกที่ดีเปรียบเสมือนผู้ช่วยที่ดีของครู ทำให้อาจารย์ลดภาระการสอนลงทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มที่และเพิ่มความมั่นใจในการเรียนได้เป็นอย่างดี อีกทั้งแบบฝึกจะช่วยในเรื่องของความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยเฉพาะเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้นั้น จำเป็นต้องมีการสอนต่างจากกลุ่มเด็กปกติทั่วไป หรือเสริมเพิ่มเติมให้เป็นพิเศษ ฉะนั้น แบบฝึกทักษะจึงมีประโยชน์มากสำหรับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ที่จะช่วยให้เด็กได้ฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดทักษะทางภาษาได้มากขึ้น

แนวคิดเกี่ยวกับการเขียน

1. ความหมายของการเขียน

การเขียนเป็นทักษะที่สำคัญในการสื่อสาร เป็นทักษะการส่งสารที่ซับซ้อนและต้องอาศัยทักษะและกระบวนการอื่นประกอบ เช่น ทักษะการฟัง ทักษะการอ่าน กระบวนการคิดและทักษะการใช้ภาษา เพราะผู้ที่เขียนได้ดีจะต้องเป็นผู้ฟังมาก อ่านมาก มีความรู้และประสบการณ์กว้างขวางมีกระบวนการคิดที่ดี และที่สำคัญต้องมีทักษะการใช้ภาษาที่ดี สามารถเลือกคำ สำนวนโวหาร มาเรียบเรียงเป็นภาษาเขียนที่สละสลวยถูกต้องและสื่อสารได้ประทับใจผู้รับสาร การเขียนต้องอาศัยความรู้ ทฤษฎี หลักวิธีการและขั้นตอนการเขียนตามลักษณะของการเขียนประเภทต่าง ๆ อาศัยการเลือกใช้คำภาษาที่ตรงตาม ประณีต ถูกต้องตามระดับภาษาและเหมาะสมกับเรื่อง เพื่อให้สามารถสื่อได้ทั้งความรู้ ความคิด อารมณ์ ความรู้สึก

วรรณิ โสมประยูร (2544) ให้ความหมายของการเขียนว่าเป็นเครื่องมือการถ่ายทอดความรู้สึนึกคิดและความต้องการของบุคคลออกมาเป็นสัญลักษณ์หรือตัวอักษร เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นได้เข้าใจได้ เพราะการเขียนเป็นทักษะการส่งออกตามหลักของภาษาศิลปะจากความหมายของการเขียนดังกล่าว ทำให้มองเห็นความสำคัญของการเขียนว่ามีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการสื่อสาร

ในชีวิตประจำวัน เช่นนักเรียนใช้การเขียนบันทึกความรู้ ทำแบบฝึกหัดและตอบข้อสอบ บุคคลทั่วไปใช้การเขียนเพื่อเขียนจดหมาย ทำสัญญา พิณยกรรม การค้าประกัน เป็นต้น

การสะกดคำเป็นสาขาหนึ่งของการเขียนและเป็นทักษะที่สำคัญทางภาษาที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาของมนุษย์ซึ่ง ไพฑูถย์ มุสดี (2546) ได้อธิบายความหมายของการเขียนสะกดคำคือ การจัดเรียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ให้เป็นคำที่มีความหมาย และถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน และสามารถนำคำดังกล่าวไปใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้

นงเยาว์ เลี่ยมขุนทด (2547) ได้ให้ความหมายของการเขียน คือกระบวนการคิดที่ถ่ายทอดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรและถูกต้องตามหลักเกณฑ์ทางภาษาสามารถสื่อสารกันได้

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2550) ได้ให้ความหมายการเขียน หมายถึง การสื่อสารด้วยตัวอักษรเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด อารมณ์ ความรู้สึก ประสบการณ์ข่าวสารและจินตนาการ โดยการใช้ภาษาที่ถูกต้องเหมาะสมตามหลักการใช้ภาษาและตรงตามเจตนาของผู้เขียน

สมบัติ ศิริจันดา (2554) กล่าวว่า การเขียน คือ การถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความต้องการ ตลอดจนประสบการณ์ต่างๆ จากผู้เขียน ถ่ายทอดผ่านตัวอักษร (ภาษา) ยังผู้รับสาร เพื่อจุดประสงค์ใดจุดประสงค์หนึ่ง จากคนหนึ่งไปสู่อีกคนหนึ่ง จากกลุ่มหนึ่งไปยังอีกกลุ่มหนึ่ง และจากรุ่นหนึ่งไปยังอีกรุ่นหนึ่ง

โสภณ สาทรสัมฤทธิ์ผล (2555) กล่าวว่า การเขียนหมายถึงทักษะในการใช้ภาษาที่มุ่งถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้และข้อมูลต่าง ๆ เป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อให้ผู้อ่านได้รับทราบจุดประสงค์ตามเจตนาของผู้เขียน

ทักษะการเขียนมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตประจำวัน และความเป็นอยู่ของบุคคลในปัจจุบัน เพราะการเขียนสะกดคำที่ถูกจะช่วยให้ผู้เขียน อ่านและเขียนหนังสือได้ถูกต้องสื่อความหมายได้แจ่มชัดและมีความมั่นใจในการเขียนทำให้ผลงานที่เขียนมีคุณค่าเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ ยังอาจจะเป็นตัวบ่งชี้ถึงคุณภาพการศึกษาของบุคคลนั้นอีกด้วย แสดงให้เห็นสอดคล้องด้านความหมายของการเขียนว่า เป็นการสื่อสารที่ถ่ายทอดเป็นลายลักษณ์อักษรประการที่หนึ่ง ประการที่สอง คือ การเขียนถ่ายทอดสารหรือประสบการณ์ต่าง ๆ ความรู้ ความคิด อารมณ์ความรู้สึก หรือความต้องการที่มีอยู่ในตัว บุคคลและประการที่สามคือ ผู้เขียนมีจุดประสงค์หรือความมุ่งหมายที่ต้องการถ่ายทอดสารนั้นออกไปและผู้รับสารหรือผู้อ่านได้เข้าใจถึงจุดประสงค์นั้น

2. ปัญหาของการเขียน

การเขียนสะกดคำ เป็นปัญหาที่สำคัญของนักเรียนและครูสอนภาษาไทยเป็นอย่างมาก และจากการศึกษาพบว่า สาเหตุของการเขียนสะกดคำผิด มี ดังนี้

กรณีการ์ พวงเกษม (2533) ได้อธิบายถึงปัญหาในการสอนเขียนมีหลายลักษณะ ดังนี้

1. การเขียนพยัญชนะ สระและคำไม่ได้ มักเป็นนักเรียนที่เริ่มต้นเรียน ได้แก่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

2. การสะกดคำผิด เช่น วางวรรณยุกต์ไม่ถูกที่ คำพ้องเสียง เขียนคำที่ใช้ตัวสะกดไม่ตรงมาตราตัวสะกดผิด เขียนคำที่มีตัวการันต์ผิด คำที่สระเสียงสั้นและเสียงยาวเขียนสลับกันเขียน

คำควบกล้ำผิด เขียนพยัญชนะบางตัวในคำเบียดกัน บางตัวห่างออกไปและเขียนคำที่มาจากภาษาต่างประเทศผิด

3. เว้นวรรคตอนย่อหน้าไม่ถูกต้อง
4. ใช้คำไม่เหมาะสม นำภาษาพูดมาใช้เป็นภาษาเขียน
5. เขียนคำที่ใช้อักษรย่อไม่ถูกต้อง
6. ลำดับความคิดในการเขียนไม่ได้
7. ลายมืออ่านยาก
8. ไม่มีความคิดในการเขียน

จากปัญหาที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า ปัญหาที่สำคัญของการเขียนสะกดคำผิด ขึ้นอยู่กับครูผู้สอนตัวนักเรียนเองและวิธีการสอนของครู ดังนั้นผู้ที่เกี่ยวข้องจึงควรตระหนักถึงปัญหาเหล่านั้นเป็นสำคัญ

เซน (Shane. 1961) ให้ความเห็นว่าสาเหตุการเขียนสะกดคำผิด มีปัญหาหลายทาง และแบ่งได้เป็น 2 สาเหตุ คือ ปัญหาโดยทั่วไป ซึ่งเกี่ยวกับนักเรียนไม่พัฒนาความสามารถของตนเอง มีความสนใจน้อยและปัญหาเฉพาะบุคคลนั้นเกี่ยวกับความบกพร่องทางสายตา ความสามารถในการอ่านออกเสียง ความสามารถทางสมอง และใช้ภาษา 2 ภาษาในขณะเดียวกัน

ฟิทซ์เจอร์ลด์ (Fitzgerald. 1964) กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้นักเรียนมีปัญหาในการเขียนสะกดคำผิดว่า มีสาเหตุมาจากนักเรียนไม่สนใจต่อการสะกดคำ และวิธีการสอนของครูไม่มีประสิทธิภาพ เช่น ครูไม่เตรียมการสอน นักเรียนไม่ได้รับการสอนสะกดคำที่ถูกต้อง ไม่รู้วิธีการสะกดคำ

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการเขียนสะกดคำผิด เกิดจากหลายสาเหตุสรุปได้ ดังนี้

1. ความบกพร่องจากสภาพร่างกายของนักเรียน เช่น สุขภาพไม่สมบูรณ์ มีความบกพร่องด้านการได้ยิน การพูด และสายตา
2. นักเรียนขาดการสังเกต ไม่พิจารณาถึงหลักเกณฑ์การเขียนให้รอบคอบ
3. นักเรียนพบเห็นคำที่เขียนผิดบ่อยจากสื่อมวลชนต่าง ๆ
4. วุฒิภาวะและสมองของนักเรียน
5. นักเรียนเขียนสะกดคำโดยเทียบเสียงกับภาษาถิ่น ทำให้เขียนสะกดผิด
6. นักเรียนไม่รู้หลักภาษาไทย ไม่ทราบความหมายของคำ
7. ครูขาดความเอาใจใส่ในการตรวจงานเขียนของนักเรียน เมื่อพบคำผิดไม่แก้ไขให้นักเรียนไม่ได้รับแรงจูงใจในการฝึกเขียนสะกดคำ

3. ความสำคัญของการสอนเขียน

การเขียนนับว่าเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการสื่อความหมาย อย่างหนึ่งของมนุษย์สามารถตรวจสอบได้และคงทนถาวร ซึ่งมีนักการศึกษาได้ให้ความสำคัญของการเขียนไว้ดังนี้

เปรมจิต ศรีสงคราม (2534) กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้ 3 ประการดังนี้

1. ใช้เป็นสื่อ ในการเขียนภาษาไทยมีแบบแผนและถ้อยสำนวนสำหรับใช้ โดยเฉพาะผู้เขียน จะต้องเขียนให้ชัดเจน เพื่อให้ผู้อ่านอ่านด้วยความเข้าใจ และเพื่อสนองความต้องการของผู้เขียนที่ต้องการ ให้ผู้อ่านรู้อะไรบ้าง

2. เป็นการให้ความรู้ การเขียนให้ผู้อื่นอ่านนั้น ผู้เขียนจะต้องมีจุดมุ่งหมายอย่างหนึ่ง คือ การให้ความรู้แก่ผู้อ่าน เพื่อเป็นการพัฒนาสติปัญญาให้ก้าวไกลยิ่งขึ้น กล่าวคือเมื่อผู้อ่านอ่านข้อเขียนนั้น แล้วสามารถนำไปปรับปรุงเปลี่ยนแปลงตัวเองได้

3. เป็นการพัฒนาความคิด ผู้อ่านได้อ่านข้อเขียนที่ผู้เขียนเขียนไว้ ข้อเขียนเหล่านั้นได้ พัฒนาความคิด ความเข้าใจ ความต้องการของผู้อ่านได้มากน้อยเพียงไร

ในความคิดของ เรวดี อาษานาม (2537) ได้สรุปความสำคัญของการเขียนไว้ ดังนี้ คือ เด็กที่มีความสามารถในการอ่านและประสบความสำเร็จในการเขียนมาก จะมีจินตนาการในการใช้ภาษาได้ดีเพราะได้มีโอกาสเรียนรู้แนวทางการใช้คำต่างๆ จากสำนวนภาษาในหนังสือต่าง ๆ ที่อ่านพบ โดยปกติครูมักสอนให้เด็กอ่านได้ก่อน จึงให้เขียนคำที่ตนอ่านได้แต่ทักษะในการเขียนเป็นทักษะที่สลับซับซ้อนกว่าทักษะอื่น เด็กจึงจำเป็นต้องมีความพร้อมโดยฝึกทักษะการฟัง การพูด และการอ่าน มุ่งเน้นทักษะพื้นฐาน ในการเขียนด้วยความสนุกสนาน ไม่เบื่อโดยจัดกิจกรรมต่าง ๆ ให้ฝึกจากง่ายไปหายากและ ให้สัมพันธ์กับการพูดและอ่าน

สำหรับ สนิท ตั้งทวี (2538) ได้แสดงความสำคัญของการเขียนไว้ดังนี้

1. เป็นเครื่องแสดงออกถึงความรู้ ความคิดและความรู้สึกของมนุษย์
2. เป็นเครื่องมือสำคัญที่แสดงถึงอารยธรรมของมนุษย์ในแต่ละยุคสมัย
3. เป็นเครื่องมือสำหรับสื่อสารของมนุษย์ที่มีประสิทธิภาพ
4. เป็นเครื่องถ่ายทอดวัฒนธรรมที่สำคัญอันเป็นมรดกทางด้านสติปัญญาของมนุษย์ เช่น วรรณกรรม วรรณคดี ตำนาน ฯลฯ
5. เป็นเครื่องมือที่ช่วยสนองต่อความต้องการของมนุษย์ เช่น ความรัก ความเข้าใจ ความเห็นอกเห็นใจ ฯลฯ
6. เป็นบันทึกที่มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์ สามารถสืบค้นเพื่อการเรียนรู้ของคนรุ่นหลังได้
7. เป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพของคนบางอาชีพ เช่น นักเขียนข่าว นักประพันธ์ นักวิชาการ ฯลฯ

ส่วน สนิท สัตโยภาส (2545) กล่าวถึงความสำคัญของการเขียน ซึ่งสอดคล้องกับ สนิท ตั้งทวี ไว้ดังนี้

1. การเขียนมีความสำคัญในแง่ที่เป็นเครื่องมือสื่อสารของมนุษย์ ใช้ในการถ่ายทอด ความรู้สึกนึกคิดและสติปัญญาต่อกันและกัน
2. การเขียนเป็นเครื่องมือสำคัญในการถ่ายทอดวัฒนธรรม อันเป็นมรดกด้านภูมิปัญญาของมนุษย์
3. การเขียนช่วยเผยแพร่และกระจายความรู้ความคิดและข่าวสารได้อย่างกว้างไกล และรวดเร็ว

4. การเขียนเป็นการบันทึกทางสังคมที่ให้คุณค่า อำนาจประโยชน์อย่างมหาศาลแก่ชนรุ่นหลังทั้งปัจจุบันและอนาคต

5. การเขียนสามารถสร้างความรักสามัคคีในมนุษยชาติได้เมื่องานเขียนนั้นมีความหมายเพื่อสร้างความเข้าใจ สร้างความรักเพื่อนมนุษย์ เป็นงานเขียนที่สร้างสันติสุขแก่สังคมโลก

6. การเขียนสามารถยึดเป็นงานอาชีพที่สำคัญอย่างหนึ่งได้ในปัจจุบัน

7. การเขียนสามารถทำให้บุคคลประสบความสำเร็จในชีวิตได้ โดยเฉพาะด้านการศึกษาเล่าเรียน

ความคิดดังกล่าวคล้ายคลึงกับ สุนีดี ภูจิราพันธุ์ (2554) ได้อธิบายความสำคัญของการเขียนไว้ดังนี้

1. เป็นเครื่องมือในการสื่อสารของมนุษย์ ในชีวิตประจำวันและในงานอาชีพ มนุษย์ใช้การเขียนเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความต้องการ และประสบการณ์ หรือจินตนาการในเรื่องต่าง ๆ ต่อกันและกัน

2. เป็นเครื่องมือบันทึกและถ่ายทอดวัฒนธรรมและมรดกทางปัญญาของคนรุ่นหนึ่งไปยังคนอีกรุ่นหนึ่ง

3. เป็นเครื่องมือในการโน้มน้าวจิตใจ มนุษย์ใช้การเขียนในการชักจูงเชิญชวนหรือโน้มน้าว จิตใจให้ผู้รับสารยอมรับหรือปฏิบัติในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น การเขียนบทความให้รักชาติ การเขียนคำขวัญ ให้รักษาสิ่งแวดล้อม

4. เป็นเครื่องมือในการให้ความบันเทิง ความเพลิดเพลิน ในปัจจุบันเราสามารถหาความเพลิดเพลินจากงานเขียนต่าง ๆ เช่น นวนิยาย เรื่องสั้น เรื่องขำขัน

5. เป็นเครื่องมือที่ช่วยแพร่กระจายความรู้ ความคิด ฯลฯ ไปสู่ผู้รับสารได้กว้างไกลและรวดเร็วและที่สำคัญยังคงหลักฐานไว้ให้อ้างอิงได้

6. เป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพที่มีเกียรติและมีชื่อเสียง เช่น นักเขียนบทละคร บทภาพยนตร์ นักเขียนเพลง นักเขียน นวนิยาย นักเขียนบทความ นักเขียนข่าว ฯ

7. เป็นเครื่องมือพัฒนาสติปัญญา การเขียนต้องอาศัยทักษะทางการฟัง การอ่าน การคิดวิเคราะห์ ซึ่งทำให้ผู้เขียนได้ใช้สติปัญญาในการประมวลความรู้ พินิจพิจารณา ไตร่ตรอง ประมวล ความคิด การเลือกใช้ภาษาเพื่อนำมาถ่ายทอดในรูปแบบของงานเขียนชนิดต่าง ๆ เป็นการแสดงออกถึงภูมิปัญญาความสามารถของผู้เขียน

ดังนั้น การเขียนจึงเป็นเครื่องมือในการพัฒนาสติปัญญา ดังที่ สมบัติ ศิริจันดา (2554) แสดงความสำคัญของการเขียนซึ่งแสดงโดยสังเขป ดังนี้

1. การเขียนเป็นเครื่องมือในการสื่อสารที่สำคัญ

2. การเขียนช่วยในการถ่ายทอดความรู้ ความคิดและประสบการณ์ จากผู้มีปัญญาสู่ผู้สนใจใคร่ศึกษา

3. การเขียนเป็นเครื่องมือในการปลอบประโลมทางใจ

4. การเขียนเป็นสิ่งที่สะท้อนตัวผู้เขียน ทำให้ทราบได้ว่าผู้เขียนมีความรู้ความคิด ความเชื่อ รวมถึงมีรสนิยมความชื่นชอบอย่างไร

5. เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรม สรรพวิชาความรู้และ ภูมิปัญญาต่าง ๆ ที่ถูกสั่งสมมาจากบรรพบุรุษ

จากแนวคิดที่ได้ยกมา สรุปได้ว่า การเขียนมีความสำคัญคือเป็นเครื่องมือสื่อสารที่มี บทบาทสำคัญในชีวิตประจำวันของมนุษย์อย่างมากมาย ที่สำคัญนั่นคือเป็นการสื่อสารที่สามารถแสดง เป็นหลักฐานบันทึกลายลักษณ์อักษรได้ ซึ่งทำให้เรื่องราว ความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความต้องการ ตลอดจน ประสบการณ์ยังคงอยู่

4. จุดมุ่งหมายของการเขียน

วราณี โสมประยูร (2544) ได้อธิบายจุดมุ่งหมายการสอนภาษาไทย ดังนี้

1. เพื่อคัดลายมือหรือเขียนให้ถูกต้องตามลักษณะตัวอักษรให้เป็นระเบียบชัดเจน หรือเข้าใจง่าย

2. เพื่อเป็นการฝึกทักษะการเขียนให้พัฒนาองกามขึ้นตามควรแก่วัย

3. เพื่อให้การเขียนสะกดคำถูกต้องตามอักขรวิธี เขียนวรรคตอนถูกต้อง

4. เพื่อให้รู้จักภาษาเขียนที่ดี มีคุณภาพเหมาะสมกับบุคคลและโอกาส

5. เพื่อให้สามารถรวบรวมและลำดับความคิด แล้วจดบันทึก สรุปและย่อใจความ เรื่องที่อ่านหรือฟังได้

6. เพื่อให้สามารถสังเกตจดจำและเลือกเฟ้นถ้อยคำหรือสำนวนโวหารให้ถูกต้อง

7. เพื่อให้มีทักษะการเขียนประเภทต่างๆ

8. เพื่อเป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

9. เพื่อให้เห็นความสำคัญและคุณค่าของการเขียนว่ามีประโยชน์ต่อการประกอบ อาชีพการศึกษาหาความรู้และอื่น ๆ

การเขียน เป็นกระบวนการสื่อสารที่มนุษย์ใช้ ถ่ายทอดความรู้สึนึกคิด เจตคติ ตลอดจน ประสบการณ์ระหว่างมนุษย์ด้วยกัน ผ่านการเขียนเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการ การเขียนสื่อสาร มีความสำคัญต่อชีวิตประจำวัน และการประกอบอาชีพ โดยเฉพาะการเขียนย่อความ มีความจำเป็น อย่างยิ่งที่จะต้องเลือกใช้ภาษาให้ถูกต้อง และเหมาะสมเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการติดต่อสื่อสาร ทั้งภายใน และภายนอกองค์กร การบริหารติดต่อประสานงาน งานพิธีการ การใช้เทคโนโลยีการ สื่อสาร ดังนั้นผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานธุรกิจทุกระดับต้องเข้าใจเรื่องการเขียนสื่อสาร เพราะการเขียนเป็น การใช้สัญลักษณ์แทนเสียงที่เปล่งออกมาเป็นคำพูด การเขียน จึงสำคัญอย่างยิ่งในการสื่อสารเพราะ สามารถสื่อได้กว้างขวางและเก็บไว้เป็นหลักฐานได้คงทน

5. การวัดและประเมินผลการเขียน

กรรณิการ์ พวงเกษม (2533) ได้เสนอแนะวิธีการวัดผลด้านการเขียนเรียงคำ กลุ่มคำการเขียนประโยคให้ต่อเนื่องสัมพันธ์กัน เช่น การเขียนบรรยายภาพ เขียนเรื่องจากภาพ เขียน เรื่องจากคำ เขียนเรื่องจากประสบการณ์ โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท

1. ประเมินผลตามจุดมุ่งหมาย โดยใช้ข้อสอบอัตนัยและตรวจให้คะแนนโดยวิธีการ จัด อันดับคุณภาพ วิธีนี้เป็นวิธีที่วัดได้ถูกต้องที่สุดเพราะสามารถวัดนักเรียนได้ตรงจุดมุ่งหมาย แต่มี ปัญหาด้าน การวัดผล คือ เรื่องความยุติธรรมในการให้คะแนนต้องเสียเวลา

2. ประเมินผลด้วยข้อสอบปรนัยตามแนวของ E.T.S. (Education Testing Service) ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ทำงานเกี่ยวกับเรื่องการทดสอบที่ใหญ่ที่สุดในโลก ในรัฐนิวเจอร์ซีย์ ประเทศสหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นการวัดความสามารถด้านการเขียน ดังนี้

2.1 ด้านความสามารถในการเขียน

2.2 ด้านความสามารถในการแสดงความคิดเห็นได้อย่างถูกต้อง และมี

ประสิทธิภาพ

2.3 ด้านการรวบรวม และจัดระเบียบความคิดสมเหตุสมผล

2.4 ด้านความสามารถในการใช้ถ้อยคำสำนวนให้เหมาะสมกับความหมาย

เสาหลักวิช รัตนาวิช (2531) ได้กำหนดเกณฑ์การตรวจให้คะแนนการเขียนเรื่อง ไว้

ดังนี้

1. การลำดับเรื่อง ได้แก่ การเรียบเรียงเนื้อความอย่างต่อเนื่อง ไม่สับสน

2. การลำดับความคิด ได้แก่ การสื่อความคิดที่ชัดเจน ผู้อ่านอ่านแล้วเข้าใจถึงความ

ต้องการของผู้เขียน

3. การใช้ภาษา ได้แก่ การใช้คำ การผูกประโยค การสะกดคำไวยากรณ์ใช้อย่าง

ถูกต้อง

4. การสื่อความหมาย ได้แก่ การเขียนที่สามารถทำให้อ่านเข้าใจเรื่องทั้งหมดได้

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2546) ได้กำหนดเกณฑ์ในการเขียน เรียงความ

เขียนเรื่องจากภาพ หรือมีภาพให้แล้วนักเรียนเขียนแสดงความคิดเห็นอาจพิจารณา จากเรื่องต่าง ๆ

ดังนี้

1. องค์ประกอบ หมายถึง ความถูกต้องตามลักษณะการเขียนเรียงความ ได้แก่ คำ

นำ เนื้อเรื่อง และสรุป คะแนนเต็ม 2 คะแนน มีเกณฑ์ให้คะแนนดังนี้

คะแนน 0 ไม่มีเนื้อเรื่อง

คะแนน 1 มีเนื้อเรื่อง แต่ขาดองค์ประกอบอื่น

คะแนน 2 มีองค์ประกอบครบถ้วน คือ ชื่อเรื่อง คำนำ เนื้อเรื่อง สรุป

2. เนื้อหา หมายถึง เนื้อหาสาระสัมพันธ์กับชื่อเรื่องที่กำหนด มีประเด็นน่าสนใจ

และมีข้อมูลสนับสนุนอย่างชัดเจน คะแนนเต็ม 4 คะแนน มีเกณฑ์ให้คะแนนดังนี้

คะแนน 0 เนื้อหาสาระไม่สัมพันธ์กับชื่อเรื่องที่กำหนด

คะแนน 1 เนื้อหาสาระสัมพันธ์กับชื่อเรื่องที่กำหนด

คะแนน 2 เนื้อหาสาระสัมพันธ์กับชื่อเรื่องที่กำหนด มีข้อมูลสนับสนุน

คะแนน 3 เนื้อหาสาระสัมพันธ์กับชื่อเรื่องที่กำหนด มีประเด็นน่าสนใจ

คะแนน 4 เนื้อหาสาระสัมพันธ์กับชื่อเรื่องที่กำหนด มีประเด็นน่าสนใจ มีข้อมูล

สนับสนุนอย่างชัดเจน

3. ความคิดเชิงสร้างสรรค์ หมายถึง การนำเสนอที่น่าสนใจ สอดแทรกคติข้อคิดหรือ

ข้อเสนอแนะแนวทางปฏิบัติ มีแนวคิดที่แปลกใหม่ มีคุณค่าต่อตนเองและสังคม คะแนนเต็ม 4

คะแนน มีเกณฑ์ ให้ดังนี้

คะแนน 0 ไม่มีความคิดสร้างสรรค์

คะแนน 1 มีแนวคิดที่แปลกใหม่
 คะแนน 2 มีแนวคิดที่แปลกใหม่ และมีคุณค่าต่อตนเองและสังคม
 คะแนน 3 การนำเสนอน่าสนใจ มีแนวคิดที่แปลกใหม่ มีคุณค่าต่อตนเองและสังคม

คะแนน 4 การนำเสนอน่าสนใจ สอดแทรกคติ ข้อคิด ข้อเสนอแนะแนวทางการปฏิบัติมีแนวคิดที่แปลกใหม่ มีคุณค่าต่อตนเอง และสังคม

4. การใช้ภาษา หมายถึง ใช้ภาษาถูกต้องสละสลวย ใช้สำนวน โวหาร หรือคำประพันธ์ ประกอบเหมาะสม สื่อความหมายชัดเจน และการลำดับความไม่วกวน คะแนนเต็ม 4 คะแนน มีเกณฑ์การให้ดังนี้

คะแนน 0 ใช้ภาษาไม่ถูกต้อง
 คะแนน 1 ใช้ภาษาถูกต้อง
 คะแนน 2 ใช้ภาษาถูกต้องสละสลวย สื่อความหมายชัดเจน
 คะแนน 3 ใช้ภาษาถูกต้องสละสลวย สื่อความหมายชัดเจน การลำดับความ

ไม่วกวน

คะแนน 4 ใช้ภาษาถูกต้องสละสลวย ใช้สำนวนโวหาร หรือคำประพันธ์ประกอบเหมาะสมสื่อความหมายชัดเจน การลำดับความไม่วกวน

5. อักษรวิธี หมายถึง การสะกดคำ ใช้อักษรย่อ ใช้สัญลักษณ์ เครื่องหมายวรรคตอน เป็นไปตามหลักเกณฑ์การใช้ภาษาไทย คะแนนเต็ม 4 คะแนน มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

คะแนน 0 สะกดคำ ใช้อักษรย่อ สัญลักษณ์ เครื่องหมายวรรคตอนผิด เกิน 12 แห่ง
 คะแนน 1 สะกดคำ ใช้อักษรย่อ สัญลักษณ์ เครื่องหมายวรรคตอนผิด 10-12 แห่ง
 คะแนน 2 สะกดคำ ใช้อักษรย่อ ใช้สัญลักษณ์ เครื่องหมายวรรคตอนผิด 7-9 แห่ง
 คะแนน 3 สะกดคำ ใช้อักษรย่อ ใช้สัญลักษณ์ เครื่องหมายวรรคตอนผิด 4-6 แห่ง
 คะแนน 4 สะกดคำ ใช้อักษรย่อ ใช้สัญลักษณ์ เครื่องหมายวรรคตอนผิด 1-3 แห่ง
 หมายเหตุ การนับคำผิด ถ้าผิดซ้ำคำเดียวกันให้นับเป็น 1 แห่ง

6. ความสะอาด หมายถึง ลักษณะโดยทั่วไปของชิ้นงานโดยภาพรวม ตัวอักษรอ่านง่าย สะอาด และเป็นระเบียบ คะแนนเต็ม 2 คะแนน มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

คะแนน 0 ตัวอักษรอ่านยาก หรือสกปรก
 คะแนน 1 ตัวอักษรอ่านง่าย สะอาด ขาดความเป็นระเบียบ
 คะแนน 2 ตัวอักษรอ่านง่าย สะอาด เป็นระเบียบ

สรุปได้ว่าการวัดและประเมินผลการเขียน เป็นการวัดและประเมินทักษะ มีวิธีการวัดและประเมินผลจากการปฏิบัติ ผู้สอนมอบหมายงานหรือกิจกรรม (Tasks) ให้นักเรียนปฏิบัติ และให้มีการกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน (Rubrics) ถ้าผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้แสดงว่ามีความรู้ความสามารถหรือมีการเรียนรู้เรื่องนั้นแล้ว องค์กรที่วัดและประเมินจากการปฏิบัติมีข้อจำกัดมากมาย เช่น สร้างแบบทดสอบและเกณฑ์ที่มีคุณภาพยาก สอบผู้เรียนจำนวนน้อย การสอบแต่ละครั้ง แต่ละคนใช้เวลามาก เป็นต้น แต่การวัดและประเมินจากการปฏิบัติมีความสำคัญ โดยเฉพาะการวัดและประเมินทักษะ (Psychomotor Domain)

แนวคิดเกี่ยวกับการเขียนย่อความ

การย่อความ เป็นการจับใจความสำคัญของเรื่อง แล้วนำใจความสำคัญของเรื่องมาเรียบเรียงใหม่ ให้เป็นสำนวนภาษาของผู้ย่อเอง โดยเขียนให้ถูกต้องตามรูปแบบของย่อความ

การย่อความที่ดี ผู้ย่อต้องอ่านเรื่องให้เข้าใจและจับใจความสำคัญให้ได้ แล้วนำใจความสำคัญ มาเรียบเรียงใหม่ให้สั้นด้วยถ้อยคำที่สละสลวย กระชับ เข้าใจง่าย ได้ใจความถูกต้องตามเนื้อเรื่องเดิม ใจความสำคัญคือ ประโยคหรือข้อความสำคัญของย่อหน้า ถ้าตัดส่วนข้อความนั้นออกจะทำให้เสียความ ประโยคใจความสำคัญอาจจะอยู่ตอนต้นของย่อหน้า กลางย่อหน้า หรือท้ายย่อหน้า

พลความ คือ ข้อความที่เป็นส่วนขยายความ หากตัดข้อความส่วนนั้นออกก็ยังคงใจความสำคัญเดิม ลักษณะของพลความ จะเป็นการบอกรายละเอียดหรือคำนิยามความหมาย การยกตัวอย่างประกอบ การเปรียบเทียบกับสำนวน โวหาร หรือการอ้างข้อมูลอ้างอิงเป็นสถิติ หลักฐาน

1. ชนิดของการย่อความและการสรุปความ

โดยทั่วไปแล้วการย่อความและสรุปความ มี 3 ชนิด คือ

1. การย่อความและการสรุปความจากการอ่านบทร้อยกรอง เช่น โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน ฯลฯ

2. การย่อความและการสรุปความจากการอ่านบทร้อยแก้ว คือ การย่อความและการสรุปความของ ความเรียงต่าง ๆ เช่น บทความ เรื่องสั้น นิทาน จดหมาย เรื่องเล่า และสารคดี ฯลฯ

3. การย่อความและการสรุปความที่ได้จากการฟัง ทั้งบทร้อยแก้วและบทร้อยกรอง เช่น ย่อข่าว ย่อบทร้อย กรอง ย่อคำปราศรัย ย่อการอภิปรายหรือการสัมมนา ย่อการฟังเรื่องเล่าต่าง ๆ จากบทร้อยแก้ว และบทร้อยกรอง ฯลฯ

ฉัตร บุนนาค, สุวรรณ อุดมผล และวรรณ พุทธเจริญทอง (2522) ได้กล่าวไว้ว่าผู้ที่ย่อความต้องรู้จักอ่านและฟัง แล้วจับประเด็นสำคัญของเรื่องที่อ่านและฟังให้ถูกต้องทั้งนี้ต้องอาศัยสมาธิในการติดตามเรื่องและต้องใช้ความคิดเพื่อสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องนั้น ๆ จึงจะสามารถจับประเด็นสำคัญ ๆ ได้อย่างถูกต้องและครบถ้วน ต่อจากนั้นก็ต้องอาศัยหลักการเขียนข้อความแต่ต้องอ่านเรื่องให้เข้าใจโดยตลอด แล้วเขียนใจความสำคัญของเรื่องด้วยคำ สำนวนของนักเรียนเอง

อัจฉรา ชิวพันธ์ (2531) ได้ให้ความหมายของการย่อความไว้ว่าการย่อความ หมายถึง การสรุปเรียบเรียงใจความสำคัญของเนื้อหาสาระจากเรื่องต่าง ๆ ให้มีความกะทัดรัดง่ายแก่การทำ ความเข้าใจการย่อแต่ละครั้ง ต้องมีรูปแบบของการย่อเพื่อใช้เป็นแนวทางสำหรับการค้นคว้าที่มาของ เรื่องที่ย่อนั้นว่านำเรื่องนั้นมาจากที่ใด

วิโรจน์ มังคะมณี (2546) ได้กล่าวถึงความหมายของการย่อความไว้ว่า การย่อความ คือ การเก็บใจความสำคัญของเรื่องมาย่อโดยการตัดคำขยายต่าง ๆ ออกไปให้เหลือแต่ใจความที่เรากำลังต้องการ

เสนีย์ วิลาวรรณ (2547) ได้ให้ความหมายของการย่อความไว้ว่า ย่อความ หมายถึง เนื้อความที่ตัดทอนจากข้อความเดิมให้เหลือเฉพาะสาระสำคัญ ฐะปะนีย์ นาครทรรพ และคณะ

(2549) ได้กล่าวถึงความหมายของการย่อความ ว่าเป็น การจับใจความสำคัญจับประเด็นสำคัญของเรื่องที่ได้อ่านได้ฟังหรือได้ดูมาให้ได้ความว่าใครทำอะไรที่ไหนอย่างไร เมื่อใด เพราะเหตุใด หรือมีแนวคิดประเด็นสำคัญของเรื่องอย่างไร แล้วสรุปโดยเรียบเรียงให้ได้ใจความครบถ้วนสั้น กระชับด้วยสำนวนภาษาของตนเองสรุปได้ว่า การเขียนย่อความหมายถึงการจับประเด็นสำคัญหรือสรุปใจความสำคัญของเรื่องต่าง ๆ แล้วนำมาเรียบเรียงขึ้นใหม่เป็นข้อความที่กระชับรัดกุมด้วยสำนวนภาษาของผู้ย่อเอง โดยความหมายของเรื่องจะไม่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมและจะต้องย่อความได้ถูกต้องตามรูปแบบของการย่อความ

2. ลักษณะสำคัญของการย่อความ

การย่อความ เป็นงานเขียนที่มีรูปแบบเฉพาะคณาจารย์ภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตปัตตานี (ม.ป.ป.) ได้กล่าวถึงลักษณะสำคัญและสิ่งที่ต้องคำนึงในการย่อความไว้ดังนี้

1. การย่อความผู้ย่อจะต้องรักษาใจความสำคัญของเรื่องไว้ไม่ให้ผิดพลาดหรือผิดเพี้ยนไปจากความเดิม ทั้งนี้ทำได้โดยการตัดรายละเอียดหรือส่วนขยายต่าง ๆ ซึ่งมีความสำคัญน้อยออกไปคงไว้เฉพาะใจความสำคัญที่หากตัดทิ้งจะทำให้เสียความหรือเข้าใจยาก

2. การย่อความเป็นการเรียบเรียงเนื้อความขึ้นใหม่ โดยผู้ย่อจะต้องใช้ถ้อยคำสำนวนภาษาของตนเอง แต่ต้องคำนึงถึงความถูกต้องในการใช้ภาษาด้วยเสมอ

3. การย่อความผู้ย่อต้องพยายามคงน้ำเสียงของข้อเขียนนั้น ๆ เอาไว้เหมือนเดิม เช่น การประชดประชัน เสียดสี เยาะเย้ย และอารมณ์สะเทือนใจต่างๆ ทั้งเศร้าโศกเสียใจสนุกสนาน เบิกบาน เป็นต้น

4. ความยาวของย่อความไม่จำกัด ว่าควรจะย่อให้เหลือเท่าไรขึ้นอยู่กับเรื่องที่น่ามาย่อว่ามีใจความสำคัญมากน้อยเพียงใดโดยทั่วไปย่อความมี 2 ขนาดคือขนาดปกติย่อเหลือหนึ่งในสามของเนื้อความเดิมหรืออย่างมากไม่เกินครึ่งหนึ่งและขนาดสั้นอาจย่อเหลือเพียง 2-3 บรรทัด ทั้งนี้ หากเรื่องที่น่ามาย่อยาวอาจจะย่อโดยแบ่งเป็นหลายย่อหน้าได้ แต่นิยมย่อให้เหลือเพียงย่อหน้าเดียวยกเว้นว่าข้อความที่ย่อนั้นไม่มีส่วนสัมพันธ์กันเลยก็อาจขึ้นย่อหน้าใหม่ได้

5. การขึ้นต้นย่อความมีรูปแบบแตกต่างกันไปตามรูปแบบของสารที่น่ามาย่อ ซึ่งผู้ย่อควรศึกษาและใช้ให้ถูกต้อง

6. คำสรรพนามที่ใช้ในการย่อความผู้ย่อต้องใช้สรรพนามบุรุษที่ 3 (เช่น ท่านพระองค์ ผู้เขียนหรือชื่อ) แทนสรรพนามบุรุษที่ 1 (เช่นฉันดิฉันผมกระผมข้าพเจ้า) และสรรพนามบุรุษที่ 2 (เช่นคุณเธอ) เนื่องจากผู้ย่อเป็นผู้เก็บใจความจากเรื่องนั้น ๆ มาเรียบเรียงใหม่หรืออาจกล่าวง่าย ๆ ว่าข้อความที่ย่อนั้นเป็นเรื่องเล่าทั้งหมดดูดวง

7. คำศัพท์เฉพาะทางวิชาการหรือคำศัพท์เฉพาะอาชีพ ควรเปลี่ยนเป็นคำสามัญที่ผู้อ่านทั่วไปสามารถเข้าใจได้ทันที ทั้งนี้ เพื่อไม่ให้เกิดการเข้าใจผิดเนื่องจากเรื่องที่ย่อแล้วไม่มีผลความที่จะช่วยขยายหรืออธิบายความได้ชัดเจน

8. การใช้คำราชาศัพท์ต้องตรวจสอบให้ถูกต้องตามชั้นของบุคคล และไม่ควรเปลี่ยนเป็นคำสามัญ

9. การย่อความไม่ควรใช้อักษรย่อ นอกจากอักษรย่อที่เป็นที่รู้จักและใช้กันแพร่หลายแล้วหรือคำเดิมนานจนไม่อาจนำมากล่าวถึงได้บ่อยๆ เช่นอาจใช้คำย่อว่า สมศ. แทนสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) ปปส. แทนสำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด เป็นต้น แต่คำย่อประเภทนร. (นักเรียน) ชม. (ชั่วโมง) ม.มหาวิทยาลัย) ไม่ควรใช้

10. การย่อคำประพันธ์ที่เป็นร้อยกรอง ผู้ย่อต้องถอดคำประพันธ์ให้เป็นร้อยแก้วก่อน แล้วจึงนำข้อความนั้นมาย่ออีกต่อหนึ่ง

11. การย่อเรื่องที่มีเนื้อหาเป็นข้อ ๆ ควรเรียบเรียงให้เป็นข้อความเดียวกัน และอยู่ในย่อหน้าเดียวกัน

12. เรื่องที่ย่อหากความเดิมไม่มีชื่อเรื่องผู้ย่อควรคิดชื่อเรื่องให้สอดคล้องกับเนื้อความที่ย่อด้วย

ไพโรธ เลิศพิริยกุลมล (2543) ได้กล่าวถึงลักษณะสำคัญของการย่อความไว้ในทำนองเดียวกัน ดังนี้

1. เป็นการเรียบเรียงเนื้อความใหม่ โดยใช้สำนวนภาษาของผู้เขียนเองทั้งหมด แต่ต้องคำนึงถึงความถูกต้องในการใช้ภาษาด้วยเสมอ เช่น การใช้ศัพท์ การผูกประโยค เป็นต้น

2. ตัดพลาความซึ่งมีความสำคัญน้อยออกไป คงไว้แต่เฉพาะใจความสำคัญ ซึ่งหากตัดทิ้งไปจะทำให้เสียความหรือเข้าใจยาก

3. ต้องพยายามคงน้ำเสียงของข้อเขียนนั้น ๆ เอาไว้เหมือนเดิมเช่นลักษณะการประชดประชันอารมณ์สะท้อนใจต่าง ๆ เป็นต้น

4. ขนาดของย่อความมีลักษณะที่ไม่จำกัด แน่นอนตายตัว ว่าควรย่อเหลือเท่าไร

4.1 ขนาดปกติย่อเหลือ 1 ใน 3 ของเนื้อความเดิมหรืออย่างมากไม่เกินครึ่งหนึ่ง

4.2 ขนาดสั้นอาจย่อเหลือเพียง 2-3 บรรทัดตามธรรมดาการย่อความโดยทั่วไปจะย่อตามขนาดปกติเว้นไว้แต่ว่าโจทย์หรือข้อสอบจะสั่งเป็นอย่างอื่น

5. การขึ้นต้นย่อความมีรูปแบบเฉพาะตัวผู้ย่อควรจะได้ศึกษาและใช้ให้ถูกต้องมีหลักกว้าง ๆ ว่าต้องพยายามเขียนให้ชัดเจนว่า

5.1 ย่ออะไร

5.2 ของใคร

5.3 ที่ไหน

จากลักษณะสำคัญของการย่อความข้างต้นพอจะสรุปได้ว่าการการย่อความเป็นการเรียบเรียงของผู้ย่อความเองและต้องคงใจความสำคัญ รวมถึงน้ำเสียงของข้อความไว้เช่นเดิม ที่สำคัญลักษณะการเขียนย่อความที่ดี ต้องมีรูปแบบที่ถูกต้อง ทั้งเรื่องการใช้ภาษาและรูปแบบเฉพาะตัว ของการเขียนย่อความ

3. องค์ประกอบของการเขียนย่อความ

องค์ประกอบของการย่อความนั้นต้องมีส่วนต้นและส่วนเนื้อหาตั้งที่ สนิท สัตโยภาส (2544) กล่าวโดยสรุปดังนี้

1. ส่วนขึ้นต้นของย่อความเป็นส่วนที่กล่าวถึงรายละเอียด ส่วนนำของสารที่จะนำมาย่อมีหลักการเขียนดังนี้

- 1.1 ย่อเรื่องอะไร
- 1.2 ของใคร
- 1.3 ที่ไหน
- 1.4 เมื่อไร
- 1.5 มีใจความว่าอย่างไร

หลักการย่อความส่วนต้นในการย่อความตอนต้นนั้นมีประเด็นที่ต้องพิจารณา 2 ประการ คือ

1. พิจารณาสารผู้อ่านหรือผู้ฟังต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับประเภทของสารที่จะนำมาย่อว่าเป็นสารประเภทใด ทั้งในเรื่องลักษณะคำประพันธ์คือร้อยแก้วและร้อยกรอง กับประเภทของสารที่จะรับจากการฟังหรือการอ่าน

2. วิเคราะห์สารผู้อ่านหรือผู้ฟังต้องพิจารณาแยกแยะรายละเอียด ด้านรูปแบบและเนื้อหาของสารโดยอาศัยความรู้เรื่อง การวิเคราะห์สารมาใช้ตามรูปแบบและชนิดของสารที่ปรากฏ ส่วนเนื้อหา คือส่วนที่ผู้อ่านหรือผู้ฟังย่อไว้ผู้อ่านต้องอ่านต้นเรื่องที่จะนำมาย่ออย่างละเอียด เนื้อหาใจความสำคัญ อาจยึดหลักการสรุปความมาใช้ในการอ่าน เพื่อย่อความได้ในการพิจารณา รูปแบบของสารที่จะนำมาย่อความนั้น ควรพิจารณาถึงคำจำกัดความของสารแต่ละประเภทให้เข้าใจ จะสามารถพิจารณาและวิเคราะห์สารได้ดีขึ้นคำจำกัดความตามรูปแบบของสารพอสรุปได้สั้น ๆ ดังนี้

2.1 คำนำคือคำอธิบายนำเรื่องที่เขียนหรือพิมพ์เรื่องคำชี้แจงคือคำอธิบายเฉพาะเรื่องให้เข้าใจตรงกันในเรื่องราวที่จะเขียนอนั้น

2.2 คำชี้แจงคืออธิบายเฉพาะเรื่องให้เข้าใจตรงกันในเรื่องราวที่จะเขียน

2.3 บทบรรณาธิการคือบทที่บรรณาธิการของหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับแสดงความความคิดเห็นต่อเหตุการณ์สำคัญที่เป็นข่าวในขณะนั้น

2.4 ข้อคิดเห็นคือการแสดงทัศนะของผู้เขียนต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

2.5 บทกวีคือเรื่องราวที่จดหรือพิมพ์ไว้เป็นหลักฐาน

2.6 ปกิณกะคือเรื่องเบ็ดเตล็ด

2.7 โฉวาทคือคำแนะนำสั่งสอนของผู้อาวุโสที่มีต่อผู้เยาว์

2.8 สารคดีคืองานเขียนที่มุ่งให้ข้อเท็จจริงที่สามารถพิสูจน์ได้

2.9 บทความคืองานเขียนที่มีความจริงและมีความเห็นของผู้เขียนประกอบด้วย ไพรท เลิศพิริยกุล (2543) กล่าวว่า การย่อความแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือส่วนขึ้นต้นของย่อความและส่วนเนื้อหาที่จะย่อซึ่งได้แยกกล่าวในรายละเอียดดังนี้ ส่วนขึ้นต้นของย่อความเป็นส่วนที่กล่าวถึงรายละเอียดทั้งหมดของสารหรือข้อเขียนที่จะนำมาย่อ ผู้ย่อต้องอ่านรายละเอียดส่วนนี้ให้ครบถ้วนหลักสำคัญในการตรวจสอบข้อความส่วนขึ้นต้นของย่อความมีดังนี้

1. ส่วนขึ้นต้น

1.1 สารหรือข้อเขียนที่จะย่อเป็นสารชนิดใดโดยศึกษาจากการแบ่งสารไว้ย้อย่างละเอียดแล้ว ดังนั้นเมื่อเห็นสารควรแยกชนิดของสารได้ทันที เช่น ประกาศ คำสั่ง บทความบันทึกข่าว คำแนะนำ แถลงการณ์ จดหมาย บทละคร เรื่องสั้น เป็นต้น

1.2 การขึ้นต้นย่อความจะเปลี่ยนแปลงไปตามลักษณะเฉพาะของสาร แต่ละชนิด

1.3 คำขึ้นต้นย่อความจะต้องบอกรายละเอียดให้มากที่สุด โดยทั่วไปควรตั้งคำถามไว้ในใจ เพื่อตรวจหารายละเอียดของสาร เช่น เป็นสารชนิดใด ของใคร เรื่องอะไร จากที่ใดวันเดือนปีอะไร หากมีรายละเอียดปลีกย่อยอื่นเพิ่มขึ้นก็ลงรายละเอียดนั้นด้วย

2. ส่วนเนื้อหาที่จะย่อเป็นส่วนที่มีความแตกต่างกันไปตามลักษณะและชนิดของสาร โดยทั่วไปความยาวของเนื้อหาเมื่อย่อเสร็จแล้วจะประมาณ 1 ใน 3 ของเรื่องเดิม

นอกจากนี้ฮอดเจสและลอว์ Hodges and Law (1967) ได้สรุปว่าการเขียนย่อความนั้น มีองค์ประกอบ 3 ประการ คือ

1. ความกะทัดรัดถึงแม้ว่าจะไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัวว่าการย่อความต้องมีความยาวเท่าไรตายตัว แต่ตามปกติแล้วย่อความจะมีความยาวประมาณหนึ่งในสามของบทความที่จะย่อในย่อความมักไปนิยมใส่ตัวอย่างหรือคำอธิบาย นอกจากว่าตัวอย่างนั้นจะช่วยทำให้ใจความของย่อความชัดเจนขึ้น

2. ความตรงต่อเนื้อหาไม่ว่าผู้เขียนจะเห็นด้วยกับข้อความที่ตนเองต้องย่อหรือไม่เขาไม่มีสิทธิ์ที่จะใส่ความคิดเห็นส่วนตัวของเขาลงไป ในย่อความอย่างเด็ดขาด เขาจะต้องเขียนให้ตรงเนื้อหาลักษณะไม่คลาดเคลื่อน เขียนเฉพาะความคิดเห็นที่มีอยู่ในบทความเท่านั้น และไม่ต้องพยายามบิดเบือนข้อความอย่างเด็ดขาด

3. ความเป็นตนเองข้อความนั้นจะต้องเขียนโดยใช้คำพูดของผู้เขียนย่อความเองห้ามลอกคำพูดจากบทความเด็ดขาด ถ้าจำเป็นต้องลอกข้อความใดลงไปจะต้องเขียนข้อความนั้นในเครื่องหมายคำพูด การย่อความที่ดีนั้นผู้ย่อจะต้องอ่านบทความนั้นซ้ำ ๆ

แนวคิดเกี่ยวกับแผนการจัดการเรียนรู้

1. ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้หรือแผนการสอน

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ดังนี้ รุจิรุ ภูสาระ (2545) ได้ให้ความหมายของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ว่า หมายถึง เครื่องมือแนวทางในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนตามที่กำหนดไว้ในสาระการเรียนรู้ของแต่ละกลุ่มสาระ

กรมวิชาการ (2546) ได้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า หมายถึง แผนซึ่งครูเตรียมการจัดการเรียนรู้ให้แก่นักเรียนโดยวางแผนการจัดการเรียนรู้ แผนการใช้สื่อการเรียนหรือแหล่งเรียนรู้ แผนการวัดผลประเมินผลโดยการวิเคราะห์จากคำอธิบายรายวิชาหรือหน่วยการเรียนรู้ ซึ่งยึดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและสาระการเรียนรู้ที่กำหนด อันสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น

ชาญชัย ยมดิษฐ์ (2548) ได้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่าหมายถึง แผนที่กำหนดขั้นตอนการสอนที่มุ่งหวังจะให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ในเนื้อหาและ ประสบการณ์หน่วยใดหน่วยหนึ่งตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

สุวิทย์ มูลคำ และคณะ (2549) ได้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า หมายถึงการเตรียมการเรียนการสอนหรือการกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ และจัดทำไว้ เป็นลายลักษณ์อักษรโดยมีการรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ มากำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2553) ได้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า หมายถึง แผนการจัดกิจกรรมการเรียน การจัดการเรียนรู้ การใช้สื่อการจัดการเรียนรู้ การวัดผล ประเมินผลให้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นแผนที่ผู้จัดการเรียนรู้จัดทำขึ้นจากคู่มือครูหรือแนวทางการจัดการ เรียนรู้ของกรมวิชาการ ทำให้ผู้จัดการเรียนรู้ทราบว่า จะจัดการเรียนรู้เนื้อหาใด เพื่อจุดประสงค์ใด จัดการเรียนรู้อย่างไร ใช้สื่ออะไร และวัดผลประเมินผลโดยวิธีใด

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แผนการที่ครูผู้สอนสร้างขึ้นไว้ล่วงหน้าโดย การกำหนดเนื้อหา สื่อ อุปกรณ์ การวัดและการประเมินผล ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือ จุดหมายของหลักสูตร รวมทั้งกำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียนไว้อย่าง ชัดเจน

2. ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้

มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

เอกรินทร์ สีมหาศาล (2546) ได้ให้ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่าการ วางแผนการจัดการเรียนรู้จะช่วยให้ผู้สอนทราบว่าในแต่ละสัปดาห์ หรือแต่ละชั่วโมงผู้สอนควรจะสอน รายวิชาใด ขอบข่ายสาระการเรียนรู้ครอบคลุมเรื่องราวอะไรบ้าง รวมทั้งการสำรวจสภาพปัญหาต่าง ๆ ที่จะช่วยให้ผู้สอนเกิดความมั่นใจในการจัดการเรียนรู้ และสามารถทำการประเมินผลผู้เรียนทำให้ ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ ได้ตามเป้าหมาย

สงบ ลักษณะ (2540) ได้ให้ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

1. ทำให้เกิดการวางแผนวิธีสอนวิธีเรียนที่มีความหมายยิ่งขึ้น เพราะเป็นการ จัดทำอย่างมีหลักการที่ถูกต้อง
2. ทำให้เกิดความสะดวกในการจัดการเรียนการสอน ทำให้สอนได้ครบถ้วนตรง ตามหลักสูตร และสอนได้ทันเวลา
3. เป็นผลของวิชาการที่สามารถเผยแพร่เป็นตัวอย่างได้

ชวลิต ชูคำแพง (2551) ได้ให้ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

1. ช่วยให้ครูมีความรู้ ความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของเรื่องที่จะจัดกิจกรรมและ เลือกจัดกิจกรรมได้อย่างเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน
2. ช่วยให้ครูมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น เมื่อได้เตรียมการสอนมาอย่างดีแล้ว ทำให้การสอนเป็นไปอย่างเรียบร้อย

3. ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้เร็ว เพราะครูจัดกิจกรรมเป็นไปตามขั้นตอน
4. ทำให้นักเรียนเกิดความศรัทธาในตัวครู เพราะครูมีการเตรียมการสอนที่ดี
5. ทำให้การประเมินผลนักเรียนเป็นไปตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ ช่วยให้คุณสามารถวินิจฉัยจุดอ่อนของนักเรียน ทำให้ง่ายต่อการพัฒนาผู้เรียน
6. ทำให้ผู้บริหารหรือผู้ที่เกี่ยวข้องทราบขั้นตอนกระบวนการต่าง ๆ ในการสอน
7. เป็นการพัฒนาวิชาชีพและเป็นผลงานทางวิชาการอย่างหนึ่งซึ่งแสดงถึงความสามารถและความชำนาญของครู

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความสำคัญในการเป็นตัวกำหนดขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ในเนื้อหาให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

3. ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี

รุจිර์ ภูสาระ (2545) ได้กำหนดลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีไว้ ดังนี้

1. จะให้นักเรียนมีคุณสมบัติที่พึงประสงค์อะไรบ้าง
2. จะเสริมสร้างกิจกรรมเพื่อพัฒนาผู้เรียนอะไรบ้าง จึงจะทำให้ผู้เรียนบรรลุผลตามจุดประสงค์
3. ครูจะต้องมีบทบาทอย่างไรในการจัดกิจกรรม ตั้งแต่ครูเป็นศูนย์กลางจนถึงนักเรียนเป็นผู้จัดทำเอง
4. จะใช้สื่อ/อุปกรณ์อะไรจึงช่วยให้นักเรียนบรรลุจุดประสงค์
5. จะรู้ได้อย่างไรว่านักเรียนเกิดคุณสมบัติตามที่คาดหวังไว้

วัลลภ กันทรพิทย์ (2554) ได้กำหนดลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีไว้ 3 ลักษณะ ดังนี้

1. เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีกิจกรรมที่ผู้เรียนเป็นผู้ได้ลงมือปฏิบัติให้มากที่สุด โดยครูเป็นเพียงผู้คอยชี้แนะ ส่งเสริมหรือกระตุ้นให้กิจกรรมที่ผู้เรียนดำเนินการเป็นไปตามความมุ่งหมาย
2. เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นผู้ค้นพบคำตอบหรือทำสำเร็จด้วยตนเอง โดยครูพยายามลดบทบาทจากผู้ออกคำตอบมาเป็นผู้คอยกระตุ้นด้วยคำถามหรือปัญหา เพื่อให้ผู้เรียนคิดแก้หรือหาแนวทางไปสู่ความสำเร็จในการทำกิจกรรมเอง
3. เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นทักษะกระบวนการในการใช้วัสดุอุปกรณ์ที่สามารถจัดหาได้ในท้องถิ่น หลีกเลี่ยงการใช้วัสดุสำเร็จรูปราคาสูง

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2553) ได้กำหนดลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีไว้ ดังนี้

1. สอดคล้องกับหลักสูตรและแนวการจัดการเรียนรู้ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ
2. นำไปใช้ได้จริงและมีประสิทธิภาพ
3. เขียนอย่างถูกต้องตามหลักวิชา เหมาะสมกับผู้เรียนและเวลาที่กำหนด
4. มีความกระจ่างชัดเจน ทำให้อ่านเข้าใจง่ายและเข้าใจได้ตรงกัน

5. มีรายละเอียดมากพอที่ทำให้ผู้อ่านสามารถนำไปใช้จัดการเรียนรู้ได้

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี จะต้องมียุทธศาสตร์ประกอบครบถ้วนที่จะสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้บรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตร สาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของหลักสูตร และจุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อช่วยให้การเรียน การสอนมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น

4. ส่วนประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้

กรมวิชาการ (2549) กำหนดส่วนประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

1. สาระสำคัญ คือ ความคิดรวบยอดหรือหลักการ หรือโครงสร้างเนื้อหาที่ต้องการให้ผู้เรียนได้รับหลังจากเรียนเรื่องรานั้น ๆ ไปแล้ว ฉะนั้นเนื้อหาสาระจะต้อง ครอบคลุม ชัดเจน

2. จุดประสงค์การเรียนรู้ เป็นจุดประสงค์การเรียนรู้ที่วิเคราะห์จากหลักสูตร ในคำอธิบายรายวิชา เป็นสิ่งบอกให้ทราบว่าจัดการเรียนการสอนให้อยู่ในชั้นใดของทักษะ เช่น ชั้นความรู้ ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ วิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินค่า และควรมีจุดประสงค์ย่อย เพื่อนำไปสู่การเรียนปลายทาง

3. เนื้อหา คือ เนื้อหาสาระที่ผู้สอนต้องการให้เกิดการเรียนรู้

4. กิจกรรมการเรียนการสอน คือ การจัดสถานการณ์การเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ต้องเน้นกระบวนการที่ส่งเสริมให้นักเรียนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น ได้ฝึกปฏิบัติทั้งงานกลุ่มและงานรายบุคคล ดังนั้นกิจกรรมต้องเน้นให้ผู้เรียนเป็น ศูนย์กลาง มีความสนใจ ความเหมาะสม และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

5. สื่อการเรียนการสอน คือ เครื่องมือ วัสดุ และอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน เพื่อให้การสอนบรรลุจุดประสงค์ได้ง่ายและรวดเร็วยิ่งขึ้น สื่อการเรียนการสอนจึงมีความน่าสนใจ และช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้เร็วยิ่งขึ้น

6. การวัดและประเมินผล คือ การประมาณค่าของสิ่งต่าง ๆ เพื่อบอกคุณภาพของสิ่งนั้น เช่น การประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน เป็นการบอกคุณภาพว่าผู้เรียนมีความเข้าใจมากน้อยเพียงใด เพื่อจะได้ใช้ข้อมูลมากเพียงพอที่จะนำมาประกอบการวินิจฉัยได้ เป็นต้นว่า แบบสังเกต แบบทดสอบ แบบสัมภาษณ์ และอื่น ๆ การวัดผลประเมินผลที่ดีควรมีความเที่ยงตรง เชื่อถือได้ และสามารถประยุกต์ได้

7. กิจกรรมเสนอแนะ คือ การจัดกิจกรรมที่สอดคล้องกับการเรียนการสอนในแต่ละจุดประสงค์การเรียนรู้เพื่อเพิ่มพูนความรู้ให้กับนักเรียน โดยการจัดกิจกรรมในโอกาสต่าง ๆ นอกเวลาเรียน รวมทั้งการจัดกิจกรรมเพื่อซ่อมเสริมและการจัดกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรัก และเห็นคุณค่าของวิชาที่เรียน

8. ข้อเสนอแนะของหัวหน้าสถานศึกษา หรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย คือ การตรวจสอบความถูกต้อง ความเรียบร้อยของแผนการสอนก่อนที่จะนำไปใช้จริง และลงชื่อ วัน เดือน ปี กำกับตามแผนการสอนแล้วเกิดผลอย่างไร นำผลมาบันทึกไว้เป็นการปรับปรุงแก้ไขในคราวต่อไปและลงชื่อ วัน เดือน ปี กำกับ

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้จะต้องตอบโจทย์ของแผนการจัดการ กิจกรรมการเรียนรู้ให้ครบตามธรรมชาติวิชาและสิ่งที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียน เป็นเครื่องมือ

ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดผลประเมินผลอย่างเป็นขั้นเป็นตอน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลตามที่ตั้งไว้

5. รูปแบบของแผนการจัดการเรียนรู้

การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้มีหลายรูปแบบ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสภาพความพร้อมและลักษณะของสิ่งแวดล้อมของครูผู้สอนแต่ละคน มีลักษณะดังต่อไปนี้

1. รูปแบบตาราง โดยจัดรายละเอียดของเนื้อหาไว้ในตาราง (สำนักงานคณะกรรมการประถมศึกษาแห่งชาติ (2540)
2. รูปแบบบรรยาย เขียนรายละเอียดและขั้นตอนการจัดกิจกรรมเรียงเป็นข้อ ได้แก่ การจัดหัวข้อของจุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรม สื่อการเรียน และการประเมินผลเรียงตามลำดับก่อนหลัง (กรมวิชาการ. 2544)
3. รูปแบบแผนการสอนที่สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษา พุทธศักราช 2542 และหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 (กาญจนา วัฒยา. 2548)

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2553) ได้กำหนดรูปแบบของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ไม่มีรูปแบบตายตัว ขึ้นอยู่กับหน่วยงานหรือสถานศึกษาแต่ละแห่ง จะกำหนดอย่างไรก็ตามลักษณะส่วนใหญ่แผนการสอนจะคล้ายคลึงกัน

สรุปได้ว่า รูปแบบแผนการจัดการเรียนรู้มีหลายรูปแบบ ขึ้นอยู่กับดุลพินิจของผู้สอนหรือสถานศึกษาจะเลือกใช้ให้เหมาะสม และสะดวกต่อการนำไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งควรมีองค์ประกอบคือ หัวแผน สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ (ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง) สาระการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อ/แหล่งเรียนรู้ การวัดผลประเมินผล กิจกรรมเสนอแนะ ความคิดเห็นของผู้บริหาร บันทึกลับสอน ซึ่งแผนการสอนมีความสำคัญต่อครูผู้สอนเป็นอย่างมาก จะขาดไม่ได้ เพราะเป็นเครื่องมือทำมาหากินของครู ครูต้องจัดเตรียมไว้ล่วงหน้าก่อนทำการสอนทุกครั้ง จึงจะรู้ปัญหา อุปสรรคที่อาจจะเกิดขึ้นในช่วงทำการสอน จะได้แก้ปัญหานั้นได้ทันเวลา และยังได้จัดเตรียมสื่อ วัสดุอุปกรณ์ที่จะใช้สอนไว้ให้พร้อมก่อนทำการสอน จึงจะทำให้สอนประสบผลสำเร็จ ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ตามต้องการ

แนวคิดเกี่ยวกับการหาประสิทธิภาพแผนการจัดการเรียนรู้

1. การหาประสิทธิภาพแผนการจัดการเรียนรู้

การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง การนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้ (Try-out) ตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ แล้วนำผลที่ได้มาปรับปรุง เพื่อนำไปทดลองสอนจริง (Trial Run) ให้ได้ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2537) ได้ให้ความหมายของเกณฑ์ประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ไว้ดังนี้

เกณฑ์การหาประสิทธิภาพ หมายถึง ระดับประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพถึงระดับนั้นแล้ว แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ นั้น ก็มีคุณค่า ที่จะนำไปสอนนักเรียนเกณฑ์การหาประสิทธิภาพ กำหนดเป็นเกณฑ์ที่ผู้สอนคาดหวังว่าผู้เรียนจะเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้เรียนทั้งหมดต่อเปอร์เซ็นต์ของผลการทดสอบหลังเรียนของผู้เรียนทั้งหมด คือ E_1/E_2 คือประสิทธิภาพของกระบวนการ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

ตัวอย่าง 75/75 หมายความว่า เมื่อเรียนจบแผนการจัดการเรียนรู้แล้วผู้เรียนจะสามารถทำแบบฝึกหัดหรืองานได้ผลเฉลี่ย 75% และทำแบบทดสอบหลังเรียนได้ผลเฉลี่ย 75 % การที่จะกำหนด E_1/E_2 ให้มีค่าเท่าใดนั้น ให้ผู้สอนพิจารณาตามความเข้าใจโดยปกติเนื้อหา ที่เป็นความรู้ ความจำ มักจะตั้งไว้ 80/80 85/85 หรือ 90/90 ส่วนเนื้อหาที่เป็นทักษะหรือศึกษาตั้งไว้ต่ำกว่านี้ เช่น 75/75 เป็นต้น อย่างไรก็ตามไม่ควรตั้งเกณฑ์ไว้ต่ำ

ไชยยศ เรื่องสุวรรณ (2534) ได้สรุปถึงเกณฑ์มาตรฐานของการประเมิน ประสิทธิภาพ โดยกำหนดเกณฑ์มาตรฐาน 90/90 ดังนี้

90 ตัวแรกคือคะแนนรวมของการทำแบบฝึกหัดในระหว่างการเรียนด้วยบทเรียนได้ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 90

90 ตัวหลังคือคะแนนรวมของการทำข้อสอบหลังการเรียนได้ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 90

เผชญิ กิจระการ (2544) กล่าวว่า การหาประสิทธิภาพของสื่อการเรียนการสอนมีกระบวนการที่สำคัญ 2 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนของการหาประสิทธิภาพตามวิธีการ หาประสิทธิภาพเชิงเหตุผล (Rational Approach) และขั้นตอนการหาประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ (Empirical Approach) ทั้งสองวิธีนี้ควรทำควบคู่กันไปจึงจะมั่นใจได้ว่าสื่อหรือเทคโนโลยี การเรียนการสอนที่ผ่านกระบวนการหาประสิทธิภาพจะเป็นที่ยอมรับได้ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. วิธีการหาประสิทธิภาพเชิงเหตุผล (Rational Approach) กระบวนการนี้เป็นการหาประสิทธิภาพโดยใช้หลักของความรู้ และเหตุผลในการตัดสินคุณค่าของสื่อการเรียนการสอนโดยอาศัยผู้เชี่ยวชาญ (Panel of Experts) เป็นผู้พิจารณาตัดสินคุณค่า ซึ่งเป็นการหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และความเหมาะสมในด้านความถูกต้องของการนำไปใช้ (Usability) ผลจากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนนำมาหาประสิทธิภาพโดยใช้สูตรดังนี้ (เผชญิ กิจระการ. 2544)

$$CUR = \frac{2Ne}{N} - 1$$

เมื่อ CUR แทน ประสิทธิภาพเชิงเหตุผล (Rational Approach)

Ne แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญที่ยอมรับ

(Number of Panelists Who Had Agreement Total)

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด (Total Number of Panelists)

ผู้เชี่ยวชาญจะประเมินสื่อการเรียนการสอนตามแบบประเมินที่สร้างขึ้นในลักษณะของแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) (นิยมใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ) นำค่าเฉลี่ยที่ได้จากแบบประเมินของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนไปหาค่าในสูตร สำหรับ

ค่าเฉลี่ยของผู้เชี่ยวชาญที่ยอมรับจะต้องอยู่ในระดับมากขึ้นไป คือค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 - 5.00 ค่าที่คำนวณได้ต้องสูงกว่าค่าที่ปรากฏในตาราง ตามจำนวนจะต้องปรับปรุงแก้ไขสื่อและนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาใหม่

2. วิธีการหาประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ (Empirical Approach) วิธีการนี้จะนำสื่อไปทดลองใช้กับกลุ่มนักเรียนเป้าหมาย การหาประสิทธิภาพของสื่อ เช่น บทเรียนคอมพิวเตอร์ ช่วยสอน (CAI) บทเรียนโปรแกรม ชุด การสอน แผนการสอน แบบฝึกทักษะ เป็นต้น ส่วนมากใช้วิธีการหาประสิทธิภาพด้วยวิธีนี้ ประสิทธิภาพที่หาส่วนใหญ่จะพิจารณาจากเปอร์เซ็นต์การทำแบบฝึกหัดหรือกระบวนการเรียน หรือแบบทดสอบย่อย โดยแสดงเป็นค่าตัวเลข 2 ตัว เช่น $E_1/E_2 = 80/80$, $E_1/E_2 = 85/85$, $E_1/E_2 = 90/90$ เป็นต้น

เกณฑ์การหาประสิทธิภาพ (E_1/E_2) มีความหมายแตกต่างกันหลายลักษณะในที่นี้จะยกตัวอย่าง $E_1/E_2 = 80/80$ การหาประสิทธิภาพของสื่อ (E_1/E_2) เป็นขั้นตอนทำการทดลองจริงกับกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้แล้ว (ไม่ใช่เป็นขั้นตอนการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง สรุปได้ดังนี้

1. ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เป็นค่าที่บ่งบอกว่าแผนการเรียนรู้นั้นสามารถพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องหรือไม่ภายใต้สถานการณ์และกิจกรรม ที่กำหนดให้โดยจะมีการเก็บข้อมูลของผลการเรียนรู้อันเนื่องมาจากนวัตกรรม หรือแผนการเรียนรู้เป็นระยะ ๆ ซึ่งสามารถสะท้อนให้เห็นถึงพัฒนาการและความงอกงามของผู้เรียนได้ โดยทั่วไปมักจะคำนวณจากคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบย่อย แบบฝึกทักษะการใช้ชุดการเรียนรู้หรือคะแนนจากพฤติกรรมการเรียนในระหว่างที่ผู้เรียนกำลังเรียนตามแผนการเรียนรู้ ซึ่งคำนวณได้จากสูตร (ชัยยงค์ พรหมวงศ์. 2556)

$$E_1 = \frac{\frac{\sum X}{N} \times 100}{A}$$

เมื่อ	E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
	$\sum X$	แทน	คะแนนรวมของคะแนนแบบฝึกหัด
	A	แทน	คะแนนเต็มของคะแนนแบบฝึกหัด
	N	แทน	จำนวนผู้เรียนทั้งหมด

2. ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เป็นค่าที่บ่งบอกว่าแผนการเรียนรู้นั้นสามารถส่งผลให้ผู้เรียนเกิดสัมฤทธิ์ผลได้หรือไม่ บรรลุวัตถุประสงค์หรือเป็นไปตามที่กำหนดไว้ในแผนการเรียนรู้มากน้อยเพียงใด ซึ่งคำนวณจากคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ทดสอบหลังเรียน) ของผู้เรียนทุกคน ซึ่งคำนวณได้จากสูตร (ชัยยงค์ พรหมวงศ์. 2556)

$$E_2 = \frac{\frac{\sum X}{N} \times 100}{B}$$

เมื่อ	E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
	$\sum X$	แทน	คะแนนรวมของแบบทดสอบหลังเรียนของผู้เรียนทั้งหมด
	B	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน
	N	แทน	จำนวนผู้เรียน

จากที่กล่าวมาสามารถคำนวณได้ค่าตัวเลขที่บอกถึงประสิทธิภาพของสื่อหรือแผนการเรียนรู้ แต่การที่จะสรุปว่าสื่อหรือแผนการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นนั้นมีประสิทธิภาพหรือไม่ จะต้องมีการกำหนดเกณฑ์เพื่อใช้ในการพิจารณา โดยเกณฑ์ดังกล่าวนิยมใช้หลักการเรียนแบบครอบรู้ (Mastering Learning) คือตั้งเกณฑ์ไว้ที่ ร้อยละ 75 และยอมรับข้อผิดพลาดได้ไม่เกินร้อยละ 2.5 ดังนั้น ต้องมีประสิทธิภาพไม่ต่ำกว่า $75 - 2.5 = 72.5$ หรือยอมรับข้อผิดพลาดได้ไม่เกินร้อยละ 5 ดังนั้น ต้องมีประสิทธิภาพไม่ต่ำกว่า $75 - 5 = 70$ ตัวอย่างเช่น ตั้งเกณฑ์ของ E_1/E_2 ไว้ที่ 75/75 และกำหนดข้อผิดพลาดที่ยอมรับได้ไม่เกิน ร้อยละ 5

บุญชม ศรีสะอาด (2546) ได้ให้แนวทางในการหาประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้ซึ่งมี 2 แนวทาง ดังนี้

1. พิจารณาจากผู้เรียนจำนวนมาก (ร้อยละ 80) สามารถบรรลุผลในระดับสูง (ร้อยละ 80) กรณีนี้เป็นนวัตกรรมสั้น ๆ ใช้เวลาน้อยเนื้อหาที่สอนมีเรื่องเดียว เกณฑ์ 80/80 หมายถึง มีไม่ต่ำกว่า 80% ของผู้เรียนที่ทำได้ไม่ต่ำกว่า 80% ของคะแนนเต็ม

2. พิจารณาจากผลระหว่างดำเนินการและผลเมื่อสิ้นสุดการดำเนินการโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (เช่น ร้อยละ 80) กรณีใช้การสอนหลายครั้ง มีเนื้อหาสาระมาก (เช่น 3 บทขึ้นไป) มีการวัดผลระหว่างเรียน (Formative) หลายครั้ง เกณฑ์ 80/80 มีความหมายดังนี้

80 ตัวแรก เป็นเกณฑ์ประสิทธิภาพกระบวนการ (E_1)

80 ตัวหลัง เป็นประสิทธิภาพของผลรวมโดยรวม (E_2)

ประสิทธิภาพจึงเป็นร้อยละของค่าเฉลี่ย เมื่อเทียบกับคะแนนเต็มซึ่งต้องมีค่าสูง จึงจะชี้ถึงประสิทธิภาพได้ กรณีนี้ใช้ร้อยละ 80

80 ตัวแรก ซึ่งเป็นประสิทธิภาพกระบวนการ เกิดจากการนำคะแนนที่สอบได้ระหว่างการดำเนินการ (นั่นคือระหว่างเรียน หรือระหว่างการทดลอง) มาหาค่าเฉลี่ยแล้วเทียบเป็นร้อยละ

80 ตัวหลัง ซึ่งเป็นประสิทธิภาพของผลรวม เกิดจากการนำคะแนนจากการวัดโดยรวม เมื่อสิ้นสุดการสอนหรือสิ้นสุดการทดลอง แล้วมาหาค่าเฉลี่ยแล้วเปรียบเทียบเป็นร้อยละซึ่งต้องได้ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80

2. วิธีหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้

เมื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้เป็นต้นฉบับแล้ว ต้องนำไปหาประสิทธิภาพ เสร็จแล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขตามขั้นตอน ดังนี้

ขั้น 1 : 1 (แบบเดี่ยว) คือนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับนักเรียน 1 คน คำนวณประสิทธิภาพแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น

ชั้น 1 : 10 (แบบกลุ่ม) คือนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับนักเรียน 6 - 10 คน คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น

ชั้น 1 : 100 (ภาคสนามหรือกลุ่มใหญ่) คือนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับนักเรียน 30 - 100 คน คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น

เกณฑ์ประสิทธิภาพ (E_1/E_2) มีความหมายแตกต่างกันหลายลักษณะ ในที่นี้จะยกตัวอย่าง $E_1/E_2 = 80/80$ ดังนี้

1. เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 1 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือ นักเรียนทั้งหมดทำแบบฝึกหัดหรือแบบทดสอบย่อยได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ถือเป็นประสิทธิภาพของกระบวนการ ส่วน 80 ตัวหลัง (E_2) คือนักเรียนทั้งหมดที่ทำการทดสอบหลังเรียน (Post-test) ได้ คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ถือเป็นประสิทธิภาพของผลลัพธ์ ส่วนการหา E_1 และ E_2 ใช้สูตรดังนี้ หาค่า 80 ตัวแรก โดยใช้สูตร (เผชิญ กิจระการ. 2544)

$$E_1 = \frac{\frac{\sum x}{N} \times 100}{A}$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ
 $\sum x$ แทน คะแนนของแบบฝึกหัดหรือแบบทดสอบย่อยทุกชุดรวมกัน
 A แทน คะแนนเต็มของแบบฝึกหัดทุกชุดรวมกัน
 N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

$$E_2 = \frac{\frac{\sum F}{N} \times 100}{B}$$

เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
 $\sum F$ แทน คะแนนรวมจากแบบทดสอบหลังเรียน
 B แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน
 N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

2. เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 2 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือ จำนวนนักเรียนร้อยละ 80 ทำแบบทดสอบหลังเรียน (Post-test) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ทุกคนส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) คือนักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียนครั้งนั้น ได้คะแนนร้อยละ 80

3. เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 3 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือ จำนวนนักเรียนทั้งหมดที่ทำแบบทดสอบหลังเรียน (Post-test) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) คือ คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ที่นักเรียนทำเพิ่มขึ้นจากแบบทดสอบหลังเรียน (Post-test) โดยเทียบกับคะแนนที่ทำได้ก่อนเรียน (Pre-test)

4. เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 4 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือ นักเรียนทั้งหมดทำแบบฝึกหัด (Post-test) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ส่วนตัวเลขหลัง 80 ตัวหลัง (E_2) คือ นักเรียนทั้งหมดทำแบบฝึกหัดหลังเรียน (Post-test) แต่ละข้อถูกมีจำนวน ร้อยละ 80 ถ้านักเรียนทำข้อสอบข้อใดถูกมีจำนวนนักเรียนไม่ถึงร้อยละ 80 แสดงว่า สื่อไม่มีประสิทธิภาพและชี้ให้เห็นว่า จุดประสงค์ที่ตรงกับข้อนั้นมีควมบกพร่อง

กล่าวโดยสรุป เกณฑ์ในการหาประสิทธิภาพของสื่อการเรียนการสอนจะนิยมตั้งเป็นตัวเลข 3 ลักษณะ คือ 80/80 , 85/85 และ 90/90 ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับธรรมชาติของวิชาและเนื้อหาที่นำมาสร้างสื่อ นั้น ถ้าเป็นวิชาค่อนข้างยากก็อาจตั้งเกณฑ์ 80/80 หรือ 85/85 สำหรับวิชาที่มีเนื้อหาช่ายก็อาจตั้งเกณฑ์ไว้ 90/90 เป็นต้น นอกจากนี้ยังตั้งเกณฑ์เป็นค่าความคลาดเคลื่อนไว้เท่ากับร้อยละ 2.5 นั่นคือ ถ้าตั้งเกณฑ์ไว้ที่ 90/90 เมื่อคำนวณแล้วค่าที่ถือว่าใช้ได้คือ 87.5/87.5 หรือ 87.5/90 เป็นต้น

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งเกณฑ์ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ที่ 75/75 เพราะรูปแบบการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนย่อความ เป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ค่อนข้างยากสำหรับนักเรียน และเป็นทักษะการเขียนขั้นสูง โดยเกณฑ์ ตัวเลข 75 ตัวแรก (E_1) คือ นักเรียนทั้งหมดที่ทำกิจกรรมตามแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนย่อความ ซึ่งประกอบด้วยแบบประเมินพฤติกรรมการกิจกรรมตามใบงาน และทำแบบทดสอบย่อย ได้คะแนนเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75 ถือเป็นประสิทธิภาพ ด้านกระบวนการ ส่วน 75 ตัวหลัง (E_2) ถือเป็นประสิทธิภาพด้านผลลัพธ์ คือ นักเรียนทั้งหมดที่ทำแบบทดสอบวัดทักษะการเขียนย่อความ (Post-test) ได้คะแนนเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75 และการหา E_1 และ E_2 โดยใช้สูตรตามแนวคิดของ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556) ดังนี้

$$E_1 = \frac{\frac{\sum x}{N} \times 100}{A}$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ
 $\sum x$ แทน คะแนนของแบบฝึกทักษะหรือแบบทดสอบย่อยทุกชุดรวมกัน
 A แทน คะแนนเต็มของแบบฝึกทักษะรวมกัน
 N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

$$E_2 = \frac{\frac{\sum F}{N} \times 100}{B}$$

เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
 $\sum F$ แทน คะแนนรวมจากแบบทดสอบหลังเรียน
 B แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน
 N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ

1. ความหมายของความพึงพอใจ

บุญมั่น ธนาศุภวัฒน์ (2537) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจว่า ผลของเจตคติต่างๆ ของบุคคลที่มีต่อองค์ประกอบของงาน และมีส่วนสัมพันธ์กับลักษณะงาน สภาพแวดล้อมในการทำงานซึ่งความพอใจนั้นได้แก่ ความรู้ว่ามีความสำเร็จในผลงาน รู้สึกว่าได้รับการยกย่อง และรู้สึกว่ามีโอกาสก้าวหน้าในการปฏิบัติงาน ความพึงพอใจในงานเป็นความรู้สึกนิยมชมชอบ หรือปฏิกิริยาที่แสดงออกในทางพอใจของผู้ทำงานที่มีต่องาน หรือกิจกรรมที่เขาทำตามความคิดในลักษณะนี้ ความพึงพอใจเป็นเจตคตินั่นเอง แต่เป็นเจตคติต่องานโดยเฉพาะ

เว็กซ์ซี่ และยูเกล (Wexcy and Yulkel. ; อ้างอิงมาจาก ดำริ มุศรีพันธ์. 2544) อธิบายว่า ความพึงพอใจในงานเป็นวิถีทางที่บ่งบอกถึงความรู้สึกของพนักงานที่มีต่องาน ความพึงพอใจในงาน คือ ทศนคติโดยทั่ว ๆ ไปของบุคคลที่จะนำไปสู่การประเมินผลและความคาดหวังต่องาน

กนกพร แถวโสภา (2547) ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า ความพึงพอใจหมายถึง ความพอใจ หรือความรู้สึกพอใจ ชอบใจในการร่วมปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอนและต้องดำเนินกิจกรรมนั้น ๆ จนบรรลุผลสำเร็จ

ทิพยา นิลดี (2553) ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกความนึกคิดหรือความคิดเห็นของแต่ละบุคคลที่ชอบหรือพอใจในด้านเนื้อหาด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านสื่อและแหล่งเรียนรู้ ด้านการวัดผลและการประเมินผลย่อมจะแตกต่างกันไปตามการรับรู้ของแต่ละคนพฤติกรรมต่อ การปฏิบัติกิจกรรมที่ทำให้เกิดความเจริญงอกงามในทุกด้านของแต่ละบุคคลอาจเป็นทางบวก หรือทางด้านลบของพฤติกรรมนั้น

รัชรินทร์ พิทยานันท์ (2556) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า ความพึงพอใจหมายถึง ความรู้สึกชอบหรือพอใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ที่เกิดจากการได้รับการตอบสนองตามสิ่งที่ตนเองต้องการแล้วก็จะเกิดความรู้สึกที่ดีในสิ่งนั้น

ดังนั้น ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีเจตคติต่องาน หรือการร่วมปฏิบัติกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน ที่ปรากฏทั้งเจตคติเชิงบวก และเจตคติขึ้นอยู่กับการตอบสนองของสิ่งที่ความรู้สึกแต่ละบุคคลรู้สึกดีกับสิ่งนั้น

2. องค์ประกอบที่ทำให้เกิดความพึงพอใจ

สิ่งจูงใจ หมายถึง องค์ประกอบต่าง ๆ ซึ่งอาจจะเป็นวัตถุหรือสถานะใดๆ ซึ่งจะเป็นเครื่องช่วยโน้มน้าวจิตใจ ทำให้ผู้ปฏิบัติงานในหน่วยงานนั้นๆ ปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้งานนั้นประสบผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งคือ เครื่องล่อใจนั่นเอง

วัลยา บุตรดี (2531) ได้กล่าวถึง สิ่งจูงใจที่ใช้เป็นเครื่องมือกระตุ้น เพื่อให้บุคคลเกิดความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน ดังนี้

1. สิ่งจูงใจที่เป็นวัตถุ (Material Inducement) สิ่งเหล่านี้ ได้แก่ เงินทอง สิ่งของ หรือสภาวะทางกายที่มีให้แก่ผู้ปฏิบัติงาน และสิ่งจูงใจไม่ใช่วัตถุ (Personal Non-Material Opportunitics) เช่น อำนาจ เกียรติภูมิ การใช้สิทธิพิเศษมากกว่าคนอื่น

2. สภาพทางกายภาพที่พึงปรารถนา (Desirable Physical Condition) หมายถึง การจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน ซึ่งจะเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความสุขในการทำงาน เช่น สิ่งอำนวยความสะดวกในการทำงาน ความพร้อมของเครื่องมือ

3. ผลประโยชน์ทางอุดมคติ (Ideal Benefications) หมายถึง การสนองความต้องการในด้านความภูมิใจที่ได้แสดงฝีมือ การแสดงความภาคภูมิใจต่อองค์กรของตน

4. ความดึงดูดใจทั้งสังคม (Associational Attractiveness) หมายถึง การมีความสัมพันธ์ของบุคคลในหน่วยงาน การอยู่ร่วมกัน ความมั่นคงทางสังคมจะเป็นหลักประกันในการทำงาน

5. การปรับทัศนคติและสภาพของงานให้เหมาะกับบุคคล (Adaptation of Condition to Habitual Method and Attitudes) คือ การปรับปรุงตำแหน่งความเหมาะสมให้สอดคล้องกันระหว่างงานกับคน

6. โอกาสในการมีส่วนร่วมในการทำงาน (Opportunity of Enlarged Participation) คือ เปิดโอกาสให้บุคคลมีส่วนร่วมในการทำงาน จะทำให้เขาเป็นผู้มีความสำคัญในหน่วยงาน จะทำให้บุคคลมีกำลังใจในการทำงานมากขึ้น

สมพงษ์ เกษมสิน (2526) แบ่งประเภทของสิ่งจูงใจออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. สิ่งจูงใจที่เป็นเงิน (Financial Incentive) สิ่งจูงใจประเภทนี้เป็นสิ่งจูงใจ ที่เห็นได้ง่าย และมีอิทธิพลโดยตรงต่อการปฏิบัติงานของพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งสิ่งจูงใจที่เป็นเงินนี้ ยังจำแนกออกเป็น 2 ชนิด คือ

1.1 สิ่งจูงใจทางตรง (Direct Incentive) เป็นสิ่งจูงใจที่มีผลโดยตรงต่อผลผลิตของการปฏิบัติงาน เช่น การจ่ายค่าจ้างให้สูงขึ้น ในกรณีที่มีผลการปฏิบัติงานได้สูงกว่าระดับมาตรฐานที่กำหนดไว้ อันเป็นวิธีการจูงใจตามแนวคิดที่ว่า Plus any for Plus Performance

1.2 สิ่งจูงใจทางอ้อม (Indirect Incentive) ซึ่งเป็นสิ่งจูงใจที่มีผลในทางสนับสนุนหรือส่งเสริมให้พนักงาน เจ้าหน้าที่ในหน่วยงานปฏิบัติได้ดีขึ้น เช่น การจ่ายบำเหน็จ บำนาญ และค่ารักษาพยาบาลเมื่อเจ็บป่วย ลักษณะของการใช้เงินเป็นสิ่งจูงใจทางอ้อม ส่วนมาก ได้แก่ ประโยชน์เกื้อกูล (Fringe Benefit)

2. สิ่งจูงใจที่ไม่ใช่เงิน (Non Financial Incentive) สิ่งจูงใจในประเภทนี้ ส่วนใหญ่มักเป็นเรื่องที่สนองต่อความต้องการทางจิตใจ เช่น การยกย่องชมเชย (Recognition) การยอมรับว่าบุคคลนั้นเป็นส่วนหนึ่งของหมู่คณะ (Belonging) โอกาสก้าวหน้าในการปฏิบัติงานที่เท่าเทียมกัน (Equal Opportunity) และความมั่นคงในงาน (Security of Work)

3. การวัดความพึงพอใจ

บุญเรียง ขจรศิลป์ (2528) ให้ทัศนะเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า ทัศนคติ หรือเจตคติเป็นนามธรรม เป็นการแสดงออกค่อนข้างซับซ้อน จึงเป็นการยากที่จะวัดทัศนคติโดยตรง แต่เราสามารถวัดทัศนคติ โดยอ้อมได้ โดยวัดความคิดของบุคคลเหล่านั้นแทน ฉะนั้น การวัดความพึงพอใจมีขอบเขตจำกัดด้วย อาจมีความคลาดเคลื่อนเกิดขึ้น ถ้าบุคคลเหล่านั้นแสดงความเห็นไม่ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงซึ่งความคลาดเคลื่อนเหล่านี้อาจเกิดขึ้นได้ธรรมดาของการวัดทั่วไป

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2535) ได้กำหนดจุดมุ่งหมายของการวัดความพึงพอใจงานไว้ดังนี้

1. เพื่อจะได้เข้าถึงปัจจัยต่าง ๆ ทั้งด้านส่วนบุคคล ด้านงาน ด้านการจัดการที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ และความไม่พึงพอใจในการทำงาน
2. เพื่อจะได้เข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในการทำงานกับการปฏิบัติงานว่าจะอะไรเป็นสาเหตุที่คนทำงานได้ดี
3. เพื่อให้เข้าใจถึงหน่วยงานลักษณะใดที่คนพึงพอใจ และไม่พอใจ รวมทั้งเกี่ยวกับการจัดและบริหารหน่วยงานนั้น
4. เพื่อให้เข้าใจผลจากการไม่พึงพอใจงาน เช่น การขาดงาน ลางาน และการออกจากงาน รวมทั้งได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษาต่อ การจัดสวัสดิการ บริการต่าง ๆ จะสามารถสร้างความพึงพอใจให้กับการทำงานได้อย่างไร

ชวลิต ชูกำแหง (2553) กล่าวถึงการวัดและประเมินผลความพึงพอใจสามารถกระทำการ ได้โดยวิธีดังต่อไปนี้

1. การสังเกต (Observation) การสังเกตการพูด การกระทำ การเขียน ของนักเรียน ที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ครูต้องการวัด เช่น ต้องการวัดว่านักเรียนคนหนึ่งมีความสนใจต่อการเรียนของวิชาคณิตศาสตร์ มากน้อยปานใด ครูอาจสังเกตการณ์กระทำของนักเรียนในเรื่อง

- 1.1 การมาเรียน
- 1.2 การถามตอบในชั้นเรียน
- 1.3 การทำการบ้าน/ส่งงาน
- 1.4 อ่านหนังสือเกี่ยวกับคณิตศาสตร์
- 1.5 เข้าร่วมกิจกรรมทางคณิตศาสตร์

สำหรับวิชาอื่น ๆ ก็สังเกตได้ทำนองเดียวกัน ผลจากการสังเกตการณ์กระทำของนักเรียนดังกล่าวพอที่จะทำให้ครูวินิจฉัยได้ว่า นักเรียนสนใจการเรียนวิชาใดมากน้อยปานใดในเรื่องของคุณธรรม จริยธรรมก็เช่นกัน ครูอ่านดูความประพฤติของนักเรียนแล้วแปลความว่านักเรียนคนนั้นเป็นผู้ปฏิบัติตนดีมากน้อยปานใด เช่น การไม่ขาดเรียนก็แสดงว่ามีความรับผิดชอบ มีความซื่อสัตย์ มีวินัยในตนเอง การไม่เล่นการพนัน การไม่เที่ยวกลางคืนล้วนแต่เป็นพฤติกรรมที่แปลความหมายได้ว่านักเรียนคนนั้นเป็นคนดีเป็นต้น

2. การสัมภาษณ์ (Interview) บางครั้งครูใช้วิธีพูดคุยกับนักเรียนในประเด็นที่ครูอยากรู้ซึ่งอาจเป็นความรู้สึกทัศนคติของนักเรียนเพื่อนำสิ่งที่นักเรียนพูดออกมาแปลความหมายเกี่ยวกับลักษณะจิตพิสัยของนักเรียน เช่น ครูอยากรู้ว่าเขาสนใจเรียนวิชาภาษาไทยหรือไม่ ครูอาจพูดคุยกับนักเรียนว่าเคยอ่านวรรณคดีเล่มไหนบ้าง เคยเขียนกลอนไหม เคยอ่านหนังสืออะไรที่ดี ๆ

บ้าง ลองเล่าให้ครูฟังบ้างคำตอบของนักเรียนจะทำให้ครูประเมินได้ว่ามีความสนใจการเรียนวิชาภาษาไทยมากน้อยปานใด

3. การใช้แบบวัด (Rating Scale) มีครูและนักวัดผลสร้างเครื่องมือวัดทัศนคติ วัดความสามารถ วัดความพึงพอใจ และวัดคุณธรรมจริยธรรมมากพอสมควร ซึ่งครูอื่นสามารถนำไปใช้ได้ ถ้าเป็นแบบวัดทัศนคติหรือวัดความสนใจหรือวัดความพึงพอใจมีรูปแบบการวัด 5 รูปแบบ คือ แบบของลิเคิร์ท แบบเธอร์สตัน แบบของออสกูด แบบวัดเชิงสถานการณ์ และแบบจับคู่

รัชนีทร์ พิทยานันท์ (2556) กล่าวว่า การวัดความพึงพอใจสามารถทำได้โดย

1. การสังเกต (Observation) การสังเกตการพูด การกระทำ การเขียน ของนักเรียนที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ครูต้องการวัด เช่น ต้องการวัดว่านักเรียนคนหนึ่งมีความสนใจต่อการเรียนของวิชาคณิตศาสตร์มากน้อยปานใด ครูอาจสังเกตการณ์กระทำของนักเรียน

2. การสัมภาษณ์ (Interview) บางครั้งครูใช้วิธีพูดคุยกับนักเรียนในประเด็นที่ครูอยากรู้ซึ่งอาจเป็นความรู้สึกทัศนคติของนักเรียนเพื่อนำสิ่งที่นักเรียนพูดออกมาแปลความหมายเกี่ยวกับลักษณะจิตพิสัยของนักเรียน เช่น ครูอยากรู้ว่าเขาสนใจเรียนวิชาภาษาไทยหรือไม่ ครูอาจพูดคุยกับนักเรียนว่าเคยอ่านวรรณคดีเล่มไหนบ้าง เคยเขียนกลอนไหม เคยอ่านหนังสืออะไรที่ดี ๆ ลองเล่าให้ครูฟังบ้างคำตอบของนักเรียนจะทำให้ครูประเมินได้ว่า มีความสนใจการเรียนวิชาภาษาไทยมากน้อยเพียงใด

3. การใช้แบบวัด (Rating Scale) มีครูและนักวัดผลสร้างเครื่องมือวัดทัศนคติ วัดความสนใจ วัดความพึงพอใจ และวัดคุณธรรมจริยธรรมมากพอสมควร ซึ่งครูอื่นสามารถนำไปใช้ได้ ถ้าเป็นแบบวัดทัศนคติหรือวัดความสนใจหรือวัดความพึงพอใจมีรูปแบบการวัด 5 รูปแบบ คือ แบบของลิเคิร์ท แบบเธอร์สตัน แบบของออสกูด แบบวัดเชิงสถานการณ์ และแบบจับคู่

4. ลักษณะการศึกษาความพึงพอใจงาน

4.1 ความพึงพอใจงานโดยทั่วไป เป็นการศึกษาถึงความรู้สึกชอบพอบของบุคคลที่มีต่อบทบาทของงาน เป็นการวัดโดยส่วนรวมถึงระดับที่บุคคลมีความพึงพอใจ และมีความสุขกับงาน

4.2 ความพึงพอใจงานเฉพาะด้าน เป็นการศึกษาถึงความรู้สึกชอบพอบและความพอใจของบุคคลที่มีต่องานเฉพาะด้าน เช่น รายได้ ความมั่นคง มีตรสัมพันธ์ ผู้บังคับบัญชา และความก้าวหน้า เป็นต้น

5. ทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ

แฮทฟีลด์ และฮิวแทน (ดาร์ริ มุศรีพันธ์. 2544) ได้ทำการพัฒนาแนวคิดของนักวิจัยต่าง ๆ มาเป็นเครื่องมือที่ใช้วัดความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน พบว่าองค์ประกอบที่ส่งผลต่อความพึงพอใจ ซึ่งเป็นที่แพร่หลายในปัจจุบันประกอบด้วยองค์ประกอบ 5 ประการ คือ

ตัวแปรที่ 1 องค์ประกอบเกี่ยวกับงานที่ทำในปัจจุบัน แบ่งเป็น

1. ความตื่นเต้น น่าเบื่อ
2. ความสนุกสนาน ความไม่สนุกสนาน
3. สภาพโล่ง สภาพสลัว ๆ
4. ทำท่าย ไม่ทำท่าย
5. มีความพึงพอใจไม่พึงพอใจ

ตัวแปรที่ 2 องค์ประกอบทางด้านค่าจ้าง ประกอบด้วย

1. ถือว่าเป็นรางวัล ไม่เป็นรางวัล
2. มาก น้อย
3. ยุติธรรม ไม่ยุติธรรม
4. เป็นทางบวก เป็นทางลบ

ตัวแปรที่ 3 องค์ประกอบทางด้านความดี ความชอบ

1. ยุติธรรม ไม่ยุติธรรม
2. เชื่อถือได้ เชื่อถือไม่ได้
3. เป็นเชิงบวก เชิงลบ
4. เป็นเหตุเป็นผล ไม่เป็นเหตุเป็นผล

ตัวแปรที่ 4 องค์ประกอบทางด้านนิเทศ ผู้บังคับบัญชา

1. อยู่ใกล้ อยู่ห่าง ๆ
2. ยุติธรรมจริงใจ ไม่ยุติธรรมไม่จริงใจ
3. เป็นมิตร ค่อนข้างไม่เป็นมิตร
4. เหมาะสมทางคุณสมบัติ ไม่เหมาะสมทางคุณสมบัติ

ตัวแปรที่ 5 องค์ประกอบทางด้านเพื่อนร่วมงาน

1. เป็นระเบียบเรียบร้อย ไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย
2. จงรักภักดีต่อโรงเรียน ไม่จงรักภักดีต่อโรงเรียน และเพื่อน ๆ
3. สนุกสนานร่าเริง ไม่ค่อยสนุกสนานร่าเริง
4. ดูน่าสนใจ เอาจริงเอาจัง ดูเหน้อยหน่าย

ไวต์เฮด (Whithead. 1976 ; อ้างใน ทิพยา นิลดี. 2553) กล่าวถึงการสร้างความพึงพอใจ จากขั้นตอนของการพัฒนาว่า มี 3 ขั้นตอน คือ จุดยืน จุดแย้ง และจุดปรับ เพื่อใช้ในการศึกษา การสร้างความพึงพอใจการทำความกระจ่างและการนำไปใช้ในการเรียนรู้ใด ๆ ควรเป็นไปดังนี้ การสร้างความพึงพอใจ หมายถึง นักเรียนรับสิ่งใหม่ ๆ มีความตื่นตัว พึงพอใจในการได้พบและเก็บสิ่งใหม่

การทำความกระจ่าง หมายถึง มีการจัดระบบระเบียบให้คำจำกัดความ มีการกำหนดขอบเขตที่ชัดเจน

การนำไปใช้ หมายถึง การนำสิ่งใหม่ที่ได้มาไปจัดสิ่งใหม่ที่จะได้พบต่อไปเกิดความตื่นตัวที่จะเอาไปจัดสิ่งใหม่ที่เข้ามา

รัชรินทร์ พิทยานันท์ (2556) กล่าวถึง แนวคิดและทฤษฎีความพึงพอใจไว้ว่า ในกระบวนการเรียนการสอนที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียนได้นั้น สิ่งที่สำคัญที่สุดประการหนึ่ง คือ การมีเสรีภาพในการเรียนการสอนที่กำหนดขอบเขตของเนื้อหา ให้นักเรียนมีโอกาสเลือกตัดสินใจด้วยตนเอง อย่างอิสระในกระบวนการเรียนการสอน การวัดผลและการประเมินผล ที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียนได้นั้น สิ่งที่สำคัญที่สุดประการหนึ่ง คือ การมีเสรีภาพในการเรียนการสอน ที่กำหนดขอบเขตของเนื้อหาให้นักเรียนมีโอกาสเลือก ตัดสินใจด้วยตนเอง เพื่อตนเองอย่างอิสระ

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจหมายถึง ความรู้สึก รัก ชอบ พอใจ หรือเจตคติที่ดีของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งเกิดจากการได้รับการตอบสนองความต้องการ หรือความคาดหวังในทางที่ดี ทั้งด้านวัตถุ และด้านจิตใจ เป็นความรู้สึกที่มีความสุข เมื่อได้รับความสำเร็จตามความต้องการหรือแรงจูงใจ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

1.1 งานวิจัยเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน (5 STEPs)

วยุรี วงศ์สมศรี (2560) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทย สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษา คือ 1) พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทย สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) 2) พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ให้ผู้เรียนอย่างน้อยร้อยละ 70 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ร้อยละ 70 ขึ้นไป และ 3) ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนต่อการจัดกิจกรรม การเรียนรู้วิชาภาษาไทย สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ผลการศึกษา พบว่า กิจกรรมการเรียนรู้ วิชาภาษาไทย สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ประกอบด้วยขั้นตอนที่สำคัญ คือ 1) ขั้นการเรียนรู้ตั้งคำถาม (Learning to Question) ครูจะนำเสนอปัญหาสถานการณ์ คลิปวิดีโอกรณีตัวอย่างเพื่อให้นักเรียนได้รับรู้ถึงปัญหาหรือสถานการณ์ปัญหา เพื่อสร้างความรู้สึกรอยากรู้อยากเห็น ทำให้ผู้เรียนเห็นคุณค่า ความสำคัญ และประโยชน์ของสิ่งที่จะเรียน 2) ขั้นการเรียนรู้แสวงหาสารสนเทศ (Learning to Search) ครูจัดหาสื่อ และแหล่งเรียนรู้ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนได้แสวงหาความรู้หรือข้อมูลจากสื่อ และแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลายภายในโรงเรียน 3) ขั้นการเรียนรู้เพื่อสร้างองค์ความรู้ (Learning to Construct) เน้นให้นักเรียนนำข้อมูลหรือค้นพบที่ได้จากการแสวงหาความรู้ที่ได้มาสรุปความคิดรวบยอดเพื่อเป็นคำตอบของปัญหาที่ผู้เรียนได้รับ องค์ความรู้ที่เหมาะสม 4) ขั้นการเรียนรู้เพื่อการสื่อสาร (Learning to Communicate) เป็นขั้นที่ผู้เรียนได้ถ่ายทอดองค์ความรู้ แนวคิดต่างๆ ที่เกิดจากการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยผ่านตัวแทนกลุ่ม ออกมานำเสนอคำตอบของปัญหาที่ได้รับ และอภิปรายร่วมกันระหว่างกลุ่ม ซึ่งเป็นการแลกเปลี่ยน

กิตติพงษ์ แบลิว และคณะ (2561) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านวิเคราะห์ห์บทอ่านร้อยแก้ว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กระบวนการ 5 ขั้นตอน ร่วมกับกลวิธีแผนภูมิความหมาย โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษา 2 ประการคือ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่าน วิเคราะห์ห์บทอ่านร้อยแก้วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้กระบวนการ 5 ขั้นตอนร่วมกับกลวิธีแผนภูมิความหมาย และ 2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการ 5 ขั้นตอนร่วมกับกลวิธีแผนภูมิความหมาย ผลการศึกษาพบว่า 1) ความสามารถด้านการอ่านวิเคราะห์ห์บทอ่านร้อยแก้วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการ 5 ขั้นตอนร่วมกับกลวิธีแผนภูมิความหมายหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2)

ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการ 5 ขั้นร่วมกับกลวิธี แผนภูมิความหมายอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

ณัฐภา นัจจันทร์ (2561) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาการเรียนรู้วิชาภาษาไทยด้วยวิธีการเรียนรู้แบบ GPAS 5 Steps เรื่องการเขียนเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาลบ้านเขานิวเวศน์ จังหวัดระนอง โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษา คือ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนการพัฒนาทักษะการเขียนเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วย GPAS 5 Steps 2) เพื่อเปรียบเทียบเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การพัฒนาทักษะการเขียนเพื่อการสื่อสารด้วย GPAS 5 Steps ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาลบ้านเขานิวเวศน์ จังหวัดระนอง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการเขียนเพื่อการสื่อสาร โดยวิธีการเรียนรู้ด้วย GPAS 5 Steps หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีเจตคติในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องการเขียนเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยวิธีการเรียนรู้ด้วย GPAS 5 Steps อยู่ในระดับมากที่สุด

พรพิมล คำนวนศิลป์ (2562) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้น (5 STEPS) เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการคิดแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์วิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษา คือ 1) เพื่อสร้างและพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้น (5 STEPS) ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 และค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I) เท่ากับ 0.50 ขึ้นไป 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้น (5 STEPS) วิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน 3) เพื่อศึกษาความสามารถในการคิดแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ วิชาภาษาไทยของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้น (5 STEPS) และ 4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้น (5 STEPS) การศึกษาพบว่า 1) ชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้น (5 STEPS) พบว่ามีค่าเฉลี่ยประสิทธิผล (E_1/E_2) เท่ากับ 83.69/85.08 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ $E_1/E_2=80/80$ และค่าดัชนีประสิทธิผล ($E.I.$) = .74 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาไทย ของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้น (5 STEPS) หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้น (5 STEPS) มีความสามารถในการคิดแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ในระดับมาก 4) ความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้น (5 STEPS) อยู่ในระดับมาก

ประเวศน์ ถิ่นวิไล (2563) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน บทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา โดยใช้เทคนิคกระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน หรือ 5 STEPs ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษา คือ 1) เพื่อศึกษาผลของการใช้กระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน หรือ 5 STEPs ที่มีต่อทางการเรียนวรรณคดีไทยเรื่องบทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธา ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้

กระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน หรือ 5 STEPs กับนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยแบบปกติ ผลการศึกษาพบว่า 1) กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้กระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอนหรือ 5 STEPs ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องบทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธาสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 2) กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้กระบวนการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องบทละครพูดคำฉันท์เรื่องมัทนะพาธาสูงกว่ากลุ่มควบคุม ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยแบบปกติอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.2 งานวิจัยเกี่ยวกับการเขียนย่อความ

ทนุรัฐ ดาบเขียว (2560) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการเขียนย่อความ โดยใช้แผนผังความคิด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาลพิบูลสวัสดี โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษา คือ 1) เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนย่อความ โดยใช้แผนผังความคิด และ 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเขียนย่อความ โดยใช้แผนผังความคิด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาลพิบูลสวัสดี ผลการศึกษาพบว่า 1) นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้การเขียนย่อความ โดยใช้แผนผังความคิด มีการพัฒนาทักษะการเขียนย่อความหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ การเขียนย่อความโดยใช้แผนผังความคิด มีความพึงพอใจต่อการเขียนย่อความ โดยใช้แผนผังความคิดอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.95

สุภลักษณ์ พลเรือง (2561) ได้ศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ของความสามารถในการอ่านจับใจความ ความสามารถในการคิดวิเคราะห์และเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยที่มีต่อความสามารถในการเขียนย่อความภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนราชสีมาวิทยาลัยจังหวัดนครราชสีมา โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษา คือ 1) ศึกษาความสัมพันธ์ของความสามารถในการอ่านจับใจความ ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ เจตคติต่อการเรียนภาษาไทยที่มีต่อความสามารถในการเขียนย่อความของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 2) สร้างสมการพยากรณ์ ผลการศึกษา พบว่า 1) สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่มีค่าสูงสุด คือ สัมประสิทธิ์- สหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนย่อความกับความสามารถในการอ่านจับใจความมีค่าเท่ากับ 0.325 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนย่อความกับเจตคติ ต่อการเรียนภาษาไทยซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.232 มีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ ระดับ .01 และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง ความสามารถในการเขียนย่อความกับความสามารถในการคิดวิเคราะห์มีค่าเท่ากับ 0.000 ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 2) ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ R² เมื่อใช้ตัวแปรที่ 3 ตัวพยากรณ์มีค่าเท่ากับ 0.122 สัมประสิทธิ์- สหสัมพันธ์พหุคูณ (R) มีค่าเท่ากับ 0.349 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีค่าคงที่ของสมการในรูปคะแนนดิบเท่ากับ 10.853 มีค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบเท่ากับ 0.496, 0.398, 0.093 ตามลำดับและมีค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐานเท่ากับ 0.096, 0.302, 0.095 ตามลำดับ

อังสุมา คำโชติ วิลารรณ คงสิบ และอมรา ศรีแก้ว (2561) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาการเขียนย่อความโดยใช้ผังความคิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนไทรงามพิทยาคม โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษา คือ 1) เพื่อให้มีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนย่อความหลังการจัดการเรียนรู้ โดยใช้ผังความคิด ตามเกณฑ์ ร้อยละ 70 2) เพื่อให้มีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนย่อความหลังเรียน

สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ 3) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้การเขียนย่อความ โดยใช้ผังความคิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนไทรงามพิทยาคม ผลการศึกษา พบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนย่อความหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ผังความคิด ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ตามที่ตั้งไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 2) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนไทรงามพิทยาคม มีความสามารถในการเขียนย่อความหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ผังความคิดสูงกว่าก่อน การจัดการเรียนรู้โดยใช้ผังความคิด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตามที่ตั้งไว้ 3) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อ การจัดการเรียนรู้การเขียนย่อความโดยใช้ผังความคิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนไทรงามพิทยาคม มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.84 มีความพึงพอใจในระดับมาก

วารากรณ์ แสนคุ้ม (2562) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนย่อความ เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนย่อความ ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนโพธิ์สัมพันธ์พิทยาคาร โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษา คือ 1) เพื่อสร้างและพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนโพธิ์สัมพันธ์พิทยาคาร ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ผลการศึกษา พบว่า 1) แบบฝึกทักษะการเขียนย่อความสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.72/84.55 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ 2) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนย่อความ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บุษยพรรณ พรหมวาทย จันทรา (2563) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการเขียนเรียงความ ย่อความและสรุปความ ด้วยแบบฝึกการเขียนเรียงความ ย่อความ และสรุปความ ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษา คือ 1) เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะการเขียน เรียงความ ย่อความ และสรุปความ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 2) พัฒนาความสามารถในการเขียนเรียงความ ย่อความ และสรุปความ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ผลการศึกษา พบว่า 1) ประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะการเขียนเรียงความ ย่อความ และสรุปความ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80.20/83.65 2) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีผลคะแนนความสามารถในการอ่านเพื่อวิเคราะห์และประเมินค่า สูงกว่าก่อนเรียนและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ.05

1.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะ

แมนมิตร อาจหาญ (2559) ได้ศึกษา เรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านจับใจความเพื่อพัฒนาการอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดสระเกษ เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะการอ่านจับใจความ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพมหานคร มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/ 80 ที่ตั้งไว้ โดยเฉลี่ยเท่ากับ 82.80/ 84.00 ซึ่งสูงกว่ามาตรฐาน และความสามารถในการอ่านจับใจความหลังเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านจับใจความ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

ปีที่ 1 เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพมหานคร มีระดับคะแนนสูงกว่าก่อนการได้รับการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศิริรัชนีภา ศิริชัยพัทธ์ (2562) ได้ศึกษา เรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยคประกอบการใช้เทคนิคร่วมมือเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษา คือ 1) เพื่อสร้างและ พัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค โดยใช้เทคนิคร่วมมือเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะภาษาไทย ประกอบการใช้เทคนิคร่วมมือเรียนรู้ เรื่องชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีแบบฝึกทักษะวิชาภาษาไทยเรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการศึกษา พบว่า 1)ประสิทธิภาพของแบบฝึก เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยคชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีค่าเท่ากับ 84.35/84.32 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 2)ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะประกอบการใช้เทคนิคร่วมมือเรียนรู้ เรื่องชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ 3)นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความพึงพอใจต่อแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค ในระดับมากที่สุด

จุฑามาศ เสมอเชื้อ (2563) ได้ศึกษา เรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษา คือ โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้ 1) เพื่อสร้างและพัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2)เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยคชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการศึกษา พบว่า 1) ประสิทธิภาพของแบบฝึก เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยคสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีค่าเท่ากับ 84.35/84.32 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะเรื่องชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ 3) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความพึงพอใจต่อแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค ในระดับมากที่สุด

วิระวรรณ สุภานันท์ (2564) ได้ศึกษา เรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านคิดอย่างมีวิจารณญาณ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษา คือ 1) เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านคิดอย่างมีวิจารณญาณกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนและหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านคิดอย่างมีวิจารณญาณ 3) เพื่อหาค่าดัชนีประสิทธิผลของแบบฝึกทักษะการอ่านคิดอย่างมีวิจารณญาณ 4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านคิด

อย่างมีวิจารณ์ญาณ ผลการศึกษา พบว่า 1) ประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะการอ่านคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณ มีค่าเท่ากับ 80.13/80.16 เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ที่ 80/80 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกที่พัฒนาขึ้น สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกที่พัฒนาขึ้น มีค่าเท่ากับ 0.60 4) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้แบบฝึกที่พัฒนาขึ้น อยู่ในระดับดีมาก (\bar{x} = 4.68, S.D. = 0.51)

พล เหลืองรังษี (2565) ได้ศึกษา เรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านจับใจความ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านหาร อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดสงขลา ผลการวิจัยพบว่า 1) การพัฒนาประสิทธิภาพของชุดแบบฝึกทักษะการอ่านจับใจความ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านหาร มีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.55/81.40 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านจับใจความหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้แสดงความคิดเห็นต่อชุดแบบฝึกทักษะการอ่านจับใจความว่ามีความเหมาะสมระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 4.49 คะแนน

2. งานวิจัยต่างประเทศ

Puhner (Puhner et al., 2018) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาการเขียน EFL กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการเขียนสรุป จุดประสงค์หลักของการศึกษานี้ คือ การวิเคราะห์บทสรุปที่เป็นลายลักษณ์อักษร เรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในด้านเนื้อหา โครงสร้าง ความยาว และคำที่ใช้บ่อยที่สุด เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของนักเรียนที่จะสามารถเขียนสรุปเรื่องราว ที่ละเอียดและในกรอบเวลาที่กำหนด งานวิจัยค่อย ๆ เข้าหาและเป็นระบบตลอดปีการศึกษา ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่จัดการสรุปอย่างมีโครงสร้างและเขียนสรุปซึ่งมีส่วนที่สำคัญที่สุดเกี่ยวกับเนื้อหาของเรื่อง ผลการสำรวจระบุว่าวิธีการเขียนสรุปอย่างเป็นระบบช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะการเขียนได้

Dumcho Wangd (2020) ได้ศึกษาเรื่อง ผลของการใช้กลยุทธ์การคิดแบบหมวกหกประการต่อโลกการพัฒนาทักษะการเขียนและความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 EFL วัดจุดประสงค์ของการศึกษานี้ คือ 1) เพื่อตรวจสอบผลของการใช้กลยุทธ์หมวกหกใบ Six - Thinking Hats (STH) ต่อการพัฒนาทักษะการเขียนและความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 การออกแบบการวิจัยกึ่งทดลองก่อนการทดสอบและหลังการทดสอบใช้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 65 คน (กลุ่มควบคุม 34 คน ในกลุ่มทดลอง 31 คน) กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นแห่งหนึ่งในเขต Trongsa ทำแบบทดสอบความสามารถในการเขียนสำหรับทั้งสองกลุ่มเพื่อกำหนดความแตกต่างในผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับกลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยใช้กลยุทธ์ STH ในขณะที่การควบคุมได้รับการสอนโดยใช้วิธีการทั่วไป การทดสอบ t สำหรับการทดสอบก่อนการทดสอบพบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างทั้งสองกลุ่ม ซึ่งบ่งชี้ถึงความสามารถในการเรียนรู้ที่เป็นเนื้อเดียวกันในตอนเริ่มต้น ($p=.78$) อย่างไรก็ตาม, การวิเคราะห์หลังการทดสอบพบความแตกต่างที่มีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างคะแนนเฉลี่ยของทักษะการเขียนต่อกลุ่มทดลอง ($M=15.17$, $SD=2.23$) เทียบกับกลุ่มควบคุม ($M=11.89$,

SD=2.46) ที่ $p=.00$ ซึ่งบ่งชี้ว่า การพัฒนาทักษะการเขียนและความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน เนื่องจากการรักษากลยุทธ์ STH

Olag baju and Oladotun Opeoluwa (2020) ได้ศึกษา เรื่องรูปแบบความรู้ความเข้าใจและเพศในฐานะตัวทำนายความสำเร็จของนักเรียนในการเขียนสรุปในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่เลือกในเมืองอิดาตัน ประเทศไนจีเรีย การแสดงภาษาอังกฤษโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในการสอบสาธารณะในไนจีเรีย ด้วยการเขียนสรุป ซึ่งระบุว่าเป็นหนึ่งในแง่มุมที่นักเรียนกลัวของวิชานี้ ความพยายามในการวิจัยแสดงให้เห็นว่าการฝึกสอนในการศึกษาภาษาอังกฤษไม่ได้ปรับให้เข้ากับลักษณะบุคลิกภาพของผู้เรียน เช่น รูปแบบการรับรู้และเพศ รูปแบบความรู้ความเข้าใจคือวิธีการรับ การประมวลผลและการใช้ข้อมูลของแต่ละบุคคล เพศยังมีบทบาทสำคัญในกระบวนการสอน เรียนรู้ การศึกษานี้พิจารณามิติระดับโลกและการวิเคราะห์ของรูปแบบความรู้ความเข้าใจ การศึกษานี้กำหนดว่ารูปแบบการรับรู้และเพศสามารถทำนายความสำเร็จของนักเรียนในการเขียนสรุปได้มากน้อยเพียงใด การออกแบบงานวิจัยนี้อธิบายโดยผู้เข้าร่วม 350 คนจากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสี่แห่งในเมืองอิดาตัน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์การถดถอย และผลการศึกษาค้นพบว่ารูปแบบการรับรู้และเพศเป็นตัวทำนายความสำเร็จของนักเรียนในการเขียนสรุป ครูได้รับการสนับสนุนให้สอนเป็นรายบุคคลผ่านความรู้เกี่ยวกับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียน

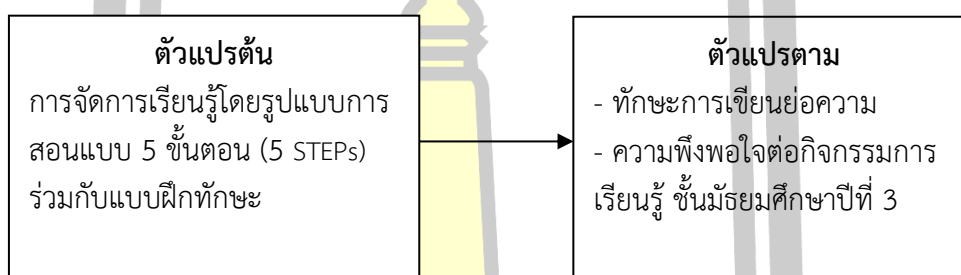
Joey Ramos Cabigao (2021) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการเขียนขั้นพื้นฐานของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในภาษาฟิลิปปินส์ การวิจัยเชิงปฏิบัติการในภาษาฟิลิปปินส์ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) แก้ไขทักษะการเขียนขั้นพื้นฐานในระดับต่ำ (การเขียนในตัวสะกด การใช้อักษรตัวพิมพ์ใหญ่ เครื่องหมายวรรคตอน การสะกด และการย่อหน้า) ของผู้เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในภาษาฟิลิปปินส์ วิชาในโรงเรียนมัธยมของรัฐบาล ผู้วิจัยได้ดำเนินการ 1) การประเมินผู้เรียนความสามารถในการเขียนทั้งก่อนและหลังการทดสอบ 2) พัฒนาแบบฝึกหัดการเขียน 3) กิจกรรมเน้นการดำเนินกิจกรรมการเขียนทั้งในและนอกห้องเรียน และ 4) การเยี่ยมบ้านเพื่อส่งเสริมการเฝ้าติดตามความก้าวหน้าของครูและผู้ปกครองของครูและผู้ปกครองเด็ก มาตราส่วนการให้คะแนน 5 คะแนนถูกนำมาใช้ในการประเมินผลลัพธ์ของผู้เรียน เพิ่มขึ้น 1.56 ถูกบันทึกไว้ในการจัดอันดับทั่วไปของการทดสอบก่อนเรียนและหลัง ซึ่งเรียนแสดงให้เห็นว่า การปรับปรุง 80% เป็นปรากฏให้เห็นในทักษะการเขียนขั้นพื้นฐานของผู้เรียน ซึ่งพิสูจน์ให้เห็นว่ามีประสิทธิภาพในการบรรลุเป้าหมายของการศึกษา ผลการศึกษาเผยบทบาทสำคัญของครูในการกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนในการเขียนและทำให้พวกเขาตระหนักถึงความสำคัญของการศึกษา มีความสำคัญของการมีกิจกรรมการเรียนรู้และใบงานที่เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน จำเป็นต้องปรับปรุงทักษะเฉพาะตัวในการเขียนของผู้เรียนแต่ละคน การศึกษานี้สนับสนุนให้แก้ไขปัญหามันในห้องเรียนและโรงเรียนโดยทันทีผ่านการดำเนินการวิจัยเพื่อหาแนวทางแก้ไขอย่างมีเหตุผลและเป็นระบบ

Lu Zhang and Lawrence Jun Zhang (2021) ได้ศึกษา เรื่อง การส่งเสริมจุดยืนที่เป็นเป้าหมายที่ยั่งยืนในการพัฒนาทักษะการเขียนเชิงวิชาการของนักเรียน EFLและการสำรวจผลกระทบของการสอนอย่างใจแจ้งต่อทักษะการเขียนเชิงวิชาการการแสดงจุดยืนที่มีประสิทธิภาพถือเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับการเขียนเชิงวิชาการที่ประสบความสำเร็จ และการพัฒนาทุนการเขียนอย่างยั่งยืน นักศึกษามักประสบปัญหาในด้านนี้ นักวิชาการจึงเรียกร้องให้มีการสอนที่ชัดเจน เพื่อ

พัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงวิชาการของนักเรียนให้เป็นเป้าหมายที่ยั่งยืน การแสดงท่าทางการเรียนรู้เป็นประเด็นที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่น่าสนใจในกลุ่มนักวิชาการด้านการเขียน มี การศึกษา เชิงประจักษ์เพียงเล็กน้อยเพื่อตรวจสอบประสิทธิภาพต่อคุณภาพการเขียนเชิงวิชาการ ของนักเรียนและการใช้จุดยืน การวิจัยกึ่งทดลองได้ดำเนินการกับนักศึกษาระดับปริญญาตรี 46 คน ในมหาวิทยาลัยในจีน ซึ่งได้รับการสุ่มให้เป็นเงื่อนไขสองประการ กลุ่มการควบคุมดูแลและกลุ่ม เปรียบเทียบ กลุ่มได้รับคำสั่งแสดงท่าทางที่ชัดเจนเป็นเวลา 8 สัปดาห์

กรอบแนวคิดการวิจัย

จากการศึกษาหลักการดังกล่าวผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดการวิจัย ดังนี้

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยดำเนินการวิจัย โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. กลุ่มเป้าหมาย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ
4. รูปแบบการวิจัย
5. วิธีการดำเนินการวิจัย
6. การวิเคราะห์ข้อมูล
7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

กลุ่มเป้าหมาย

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านนาอ่าง อำเภอบึงโขงหลง จังหวัดบึงกาฬ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 18 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่

1. แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องย่อความ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ จำนวน 5 แผน จำนวน 12 ชั่วโมง
2. แบบทดสอบวัดทักษะการเขียนย่อความ ชนิดปรนัย จำนวน 30 ข้อ
3. แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ เรื่องการเขียนย่อความ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 10 ข้อ

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องย่อความ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ จำนวน 5 แผน จำนวน 12 ชั่วโมง

1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย พุทธศักราช 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551) เพื่อให้ทราบมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

1.2 ศึกษาสาระการเรียนรู้ ศึกษาเอกสาร ตำราที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการเขียนย่อความ เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงเนื้อหาสาระการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ และระยะเวลา

1.3 ศึกษานวัตกรรมในการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ประกอบแบบฝึกทักษะ เพื่อให้ทราบหลักการและขั้นตอนการจัดการเรียนรู้

1.4 ศึกษาวิธีจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้จากเอกสารตำราของ ดนิตา ดวงวิไล (2565) และเอกสารตำราของ วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2553) และกำหนดองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ประกอบด้วย ส่วนหัวแผนการจัดการเรียนรู้ สาระสำคัญ มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด จุดประสงค์การเรียนรู้ คุณลักษณะอันพึงประสงค์ สมรรถนะของผู้เรียน ผลงานที่ต้องการ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อและแหล่งการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล และบันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

1.5 ออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องการเขียนย่อความ จำนวน 5 แผน จำนวน 12 ชั่วโมง ดังนี้

ตาราง 9 แผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้	เรื่อง	จำนวนชั่วโมง
1	การเขียนย่อความจากนิทาน	3
2	การเขียนย่อความจากข่าว	3
3	การเขียนย่อความจากพระบรมราโชวาท	2
4	การเขียนย่อความจากบทร้อยกรอง	2
5	การเขียนย่อความจากวรรณกรรมท้องถิ่น	2
รวม		12

1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้พร้อมแบบประเมิน เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อพิจารณาและตรวจสอบความถูกต้อง ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

1.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ และแบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้มาปรับปรุงเนื้อหา ระยะเวลา และตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และสื่อการเรียนรู้ตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา

1.8 นำแผนการจัดการเรียนรู้ พร้อมแบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้เสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมในแผนการจัดการเรียนรู้ โดยกำหนดเกณฑ์เป็นมาตราส่วนประมาณ ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) ซึ่งกำหนดระดับการประเมิน 5 ระดับ คือ

ระดับคุณภาพ 5 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด

ระดับคุณภาพ 4 หมายถึง เหมาะสมมาก

ระดับคุณภาพ 3 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

ระดับคุณภาพ 2 หมายถึง เหมาะสมน้อย

ระดับคุณภาพ 1 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

โดยผู้เชี่ยวชาญในการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ มีรายชื่อดังนี้

1. รองศาสตราจารย์ ดร.ประสพสุข ฤทธิเดช ผู้อำนวยการสำนักบริการวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและการใช้ภาษา

2. รองศาสตราจารย์ ดร.ประสาธ เนืองเฉลิม อาจารย์ประจำภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน

3. รองศาสตราจารย์ ดร.อพันธ์ ฟูลพุทธา อาจารย์ประจำภาควิชาวิจัยและพัฒนาศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล

4. อาจารย์ ดร.อารีย์รัตน์ โนนสุวรรณ อาจารย์ประจำภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียนการสอน

5. ดร.จิตตรา พิกุลทอง ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนผดุงนารี จังหวัดมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและการใช้ภาษา

โดยการแปลความหมายของค่าเฉลี่ยความเหมาะสมที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ของ ขวลิต ชูกำแพง (2553 : 119-120) มีรายละเอียดของเกณฑ์ดังนี้

ระดับคะแนนเฉลี่ย	ระดับความคิดเห็น
4.51 - 5.00	เหมาะสมมากที่สุด
3.51 - 4.50	เหมาะสมมาก
2.51 - 3.50	เหมาะสมปานกลาง
1.51 - 2.50	เหมาะสมพอใช้
1.00 - 1.50	ควรปรับปรุง

จากเกณฑ์ดังกล่าว ค่าเฉลี่ยระดับคุณภาพและความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ ควรมีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.51 ถึง 5.00 จึงจะยอมรับว่าเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีคุณภาพและสามารถนำไปใช้ได้ โดยหลังจากการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ จำนวน 5 แผน 12 ชั่วโมง ที่ประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ซึ่งได้ประเมินและให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงและพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์และหาค่าเฉลี่ยของแผนการจัดการเรียนรู้ในภาพรวม พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ยในภาพรวม เท่ากับ 4.43 ($\bar{X} = 4.43$, S.D. = 0.50) ซึ่งมีระดับคะแนนความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก (ปรากฏรายละเอียดดังภาคผนวก ค)

1.9 ผู้วิจัยปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ตามคำแนะนำและข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน ซึ่งเป็นกลุ่มเดียวกัน และจัดพิมพ์แผนการจัดการเรียนรู้ การสอนตามเนื้อหาและการประเมินตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้ง

1.10 นำแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนย่อความ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับ แบบฝึกทักษะที่สมบูรณ์ไปทำการจัดการเรียนการสอนกับกลุ่มเป้าหมายต่อไป

2. แบบทดสอบวัดทักษะการเขียนย่อความ โดยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ

2.1 ศึกษามาตรฐาน ตัวชี้วัด และเนื้อหาเรื่องการเขียนย่อความ รวมทั้งจุดประสงค์การเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการเขียนย่อความ ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

2.2 วิเคราะห์มาตรฐาน ตัวชี้วัด เนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้เพื่อออกข้อสอบ ดังตารางโครงสร้างข้อสอบวัดทักษะการเขียนย่อความ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ ต่อไปนี้

ตาราง 10 โครงสร้างข้อสอบเรื่องการย่อความ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ประกอบแบบฝึกทักษะ

เนื้อหา	มาตรฐาน/ตัวชี้วัด	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนข้อสอบที่ออก	จำนวนข้อสอบที่ใช้จริง
1. ย่อความจากนิทาน	ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษา และหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ ม.3/4 การเขียนย่อความ	1. นักเรียนสามารถบอกความหมายหลักการเขียนย่อความได้ 2. นักเรียนสามารถเขียนย่อความจากนิทานได้ถูกต้องตามหลักการเขียนย่อความ 3. นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม	12	10
2. ย่อความจากข่าว	ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน ม.3/4 การเขียนย่อความ	1. นักเรียนสามารถบอกหลักการเขียนย่อความจากข่าวได้ 2. นักเรียนสามารถเขียนย่อความจากข่าวได้ถูกต้องตามหลักการเขียนย่อความ 3. นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม	10	6

ตาราง 10 (ต่อ)

เนื้อหา	มาตรฐาน/ตัวชี้วัด	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวน ข้อสอบ ที่ออก	จำนวน ข้อสอบ ที่ใช้ จริง
3. ย่อความจาก พระบรมราชาธิราช	ท 1.1ใช้กระบวนการอ่านสร้าง ความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนิน ชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน ม.3/4 การเขียนย่อความ	1. นักเรียนสามารถบอก หลักการเขียนย่อความ จากพระบรมราชาธิราช ได้ 2. นักเรียนสามารถย่อ ความได้ครบถ้วนและ ถูกต้อง 3. นักเรียนมีส่วนร่วมใน การทำกิจกรรม	10	6
4. ย่อความจากบท ร้อยกรอง	ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษา และหลักภาษาไทย การ เปลี่ยนแปลงของภาษาและพลัง ของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติ ของชาติ ม.3/4 การเขียนย่อความ	1. นักเรียนสามารถบอก หลักการเขียนย่อความ จากบทร้อยกรองได้ 2. นักเรียนสามารถ เขียนย่อความจากบท ร้อยกรองได้ 3. นักเรียนมีส่วนร่วมใน การทำกิจกรรม	7	5
5.ย่อความจาก วรรณกรรมท้องถิ่น	ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษา และหลักภาษาไทย การ เปลี่ยนแปลงของภาษาและพลัง ของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติ ของชาติ ม.3/4 การเขียนย่อความ	1. นักเรียนสามารถบอก หลักการเขียนย่อความ จากวรรณกรรมท้องถิ่น ได้ 2. นักเรียนสามารถ เขียนย่อความจาก วรรณกรรมท้องถิ่นได้ 3. นักเรียนมีส่วนร่วมใน การทำกิจกรรม	6	3
รวม			45	30

2.3 ศึกษาแนวทางการสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดทักษะการเขียนย่อความ โดยใช้แบบทดสอบชนิดปรนัย 4 ตัวเลือก ซึ่งเป็นกระบวนการวัดทักษะโดยอ้อม จากเอกสารประกอบการสอน เรื่อง การวัดและประเมินผลวิชาภาษาไทย ของ อัฐพล อินดีเสนา (2561) หลังจากนั้น ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบวัดทักษะเรื่องการเขียนย่อความ จำนวน 45 ข้อ เพื่อจะเลือกไว้ใช้จริง 30 ข้อ

2.4 สร้างแบบวัดทักษะการเขียนย่อความในรูปตาราง IOC เพื่อเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณาค่าความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) ตามแนวคิดของ Rovinelli และ Hambleton (Rovinelli and Hambleton. 1976)

2.5 นำตาราง IOC เพื่อพิจารณาค่าความสอดคล้องของข้อคำถามและวัตถุประสงค์การเรียนรู้ เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของการออกข้อสอบและภาษาที่ใช้มีความเหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายหรือไม่ และนำแบบวัดทักษะมาปรับปรุงตามข้อเสนอนั้น ได้แก่ การวางข้อสอบ ลักษณะการเรียงข้อสอบ การปรับปรุงภาษาที่ใช้ในแต่ละข้อให้เหมาะสม เป็นต้น

2.6 นำแบบวัดทักษะเสนอผู้เชี่ยวชาญกลุ่มเดิม จำนวน 5 ท่าน เพื่อประเมินคุณภาพของแบบวัดทักษะในรูปตาราง IOC โดยพิจารณาตามเกณฑ์ของ Rovinelli และ Hambleton (1976) ดังนี้

ให้คะแนน	+1	เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์
ให้คะแนน	0	เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์
ให้คะแนน	-1	เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ไม่ตรงตามวัตถุประสงค์

สำหรับผลการประเมินค่าความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (IOC) ต้องมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 0.50 ขึ้นไป จึงจะสามารถนำไปใช้ได้ ซึ่งจากผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและวัตถุประสงค์ (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน พบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 0.60-1.00 จำนวน 45 ข้อ ซึ่งสามารถนำไปใช้ได้ (ปรากฏรายละเอียดดังภาคผนวก ค)

2.7 คัดข้อสอบที่เข้าเกณฑ์ไว้ จำนวน 45 ข้อ และนำไปจัดพิมพ์เป็นแบบทดสอบวัดทักษะการเขียนย่อความ เพื่อนำไปทดสอบกับนักเรียนกลุ่มทดลอง (Try out) คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบึงกาฬ จำนวน 45 คน ซึ่งเป็นกลุ่มนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มเป้าหมาย

2.8 นำแบบวัดทักษะเรื่องการเขียนย่อความ มาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ แล้วนำข้อสอบมาวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) โดยต้องได้ค่าตั้งแต่ 0.20-0.80 และค่าอำนาจจำแนก (b) เกณฑ์ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบกำหนดไว้ 0.20 ขึ้นไป และหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยต้องได้ค่าตั้งแต่ 0.20 - 1.00 จึงจะถือว่าใช้ได้ สำหรับผลการวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (r) พบว่า อยู่ระหว่าง 0.40-0.78 และค่าอำนาจจำแนกตามวิธีอยู่ระหว่าง 0.22-0.74 หลังจากนั้นนำไปหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับตามวิธีของโลเวทท์ มีค่าเท่ากับ 0.89 (ปรากฏรายละเอียดดังภาคผนวก ค)

2.9 จัดพิมพ์แบบวัดทักษะเรื่องการเขียนย่อความฉบับจริง เพื่อเตรียมไว้ใช้กับนักเรียนเป้าหมาย

3. แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่องการเขียนย่อความ สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ประกอบแบบฝึกทักษะ

3.1 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวกับการสร้างแบบสอบถามของ บุญชม ศรีสะอาด (2545) หนังสือเอกสารประกอบหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานของกระทรวงศึกษาธิการ ตำรา เอกสาร และงานที่อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

3.2 สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ เรื่อง การเขียนย่อความ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 22 ข้อ คัดเลือกเพียง 10 ข้อ และเป็นแบบสอบถามความพึงพอใจชนิดปลายปิด แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) (บุญชม ศรีสะอาด. 2545) มี 5 ระดับ ดังนี้

- 5 คะแนน หมายถึง มีความพึงพอใจมากที่สุด
- 4 คะแนน หมายถึง มีความพึงพอใจมาก
- 3 คะแนน หมายถึง มีความพึงพอใจปานกลาง
- 2 คะแนน หมายถึง มีความพึงพอใจน้อย
- 1 คะแนน หมายถึง มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

การแปลความหมายของค่าเฉลี่ยความเหมาะสมที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ของ ขวลิขิต ชูกำแพง (2553) มีรายละเอียดของเกณฑ์ดังนี้

ระดับคะแนนเฉลี่ย	ระดับความพึงพอใจ
4.51 - 5.00	พึงพอใจมากที่สุด
3.51 - 4.50	พึงพอใจมาก
2.51 - 3.50	พึงพอใจปานกลาง
1.51 - 2.50	พึงพอใจน้อย
1.00 - 1.50	พึงพอใจน้อยที่สุด

3.3 นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของเนื้อหา ความชัดเจนของภาษา และความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังจากนั้นปรับปรุงความเหมาะสม ก่อนเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของข้อคำถาม ในรูปแบบตาราง IOC ตามวิธีของ Rovinelli และ Hambleton (1976) โดยเกณฑ์การพิจารณาดังนี้

ให้คะแนน	+1	เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์
ให้คะแนน	0	เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์
ให้คะแนน	-1	เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ไม่ตรงตามวัตถุประสงค์

สำหรับเกณฑ์การพิจารณาความสอดคล้องของข้อคำถามต้องได้ค่าตั้งแต่ 0.60-1.00 โดยผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญพบว่า มีค่าอยู่ระหว่าง 0.60-1.00 จำนวน 15 ข้อ (ปรากฏรายละเอียดดังภาคผนวก ค)

3.4 หลังจากนั้นผู้วิจัยนำข้อคำถามที่ผ่านการพิจารณามาจัดพิมพ์เป็นแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) เรื่อง การเขียนย่อความ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อนำไปใช้กับนักเรียนกลุ่มทดลอง (Try out) คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบึงกาฬ จำนวน 45 คน

3.5 นำข้อคำถามมาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก โดยใช้วิธีสหสัมพันธ์อย่างง่ายแบบเพียร์สัน โดยการหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม (Item Total Correlation) แล้วคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.02 ขึ้นไปจึงจะถือว่าใช้ได้ สำหรับผลการวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกพบว่า มีค่าอยู่ระหว่าง 0.33-0.70 จำนวน 21 ข้อ และใช้ไม่ได้ 1 ข้อ

3.6 ผู้วิจัยคัดเลือกข้อที่ผ่านเกณฑ์จำนวน 10 ข้อ และนำมาดำเนินการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความพึงพอใจ มาหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.7857

3.7 จัดพิมพ์แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง การเขียนย่อความ สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะฉบับจริง เพื่อเตรียมไว้ใช้กับนักเรียนกลุ่มเป้าหมายต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ออกแบบการทดลองโดยผู้วิจัยใช้แบบแผนการวิจัยแบบ One Group Pre-test Post-test Design โดยมีแบบแผนการทดลอง ดังนี้ (พิศณุ พงศ์ศรี, 2550)

ตาราง 11 แบบแผนการวิจัยแบบ One Group Pre-test Post-test Design

กลุ่ม	Pre-test	Treatment	Post-test
ทดลอง	T ₁	X	T ₂

T₁ หมายถึง การทดสอบก่อนเรียน (Pre-test)

X หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนย่อความ โดยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

T₂ หมายถึง การทดสอบหลังเรียน (Post-test)

2. ปฐมนิเทศนักเรียนให้มีความรู้ ความเข้าใจในรูปแบบการจัดการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนย่อความ

3. ทดสอบก่อนเรียนด้วยแบบทดสอบวัดทักษะการเขียนย่อความ

4. ดำเนินการทดลองตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนย่อความ ใช้เวลาในการจัดการเรียนรู้ 12 ชั่วโมง 5 แผนการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ

5. หลังจากที่ทำการสอนครบทุกแผนการเรียนรู้แล้ว ให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบวัดทักษะการเขียนย่อความหลังเรียน และแบบสอบถามความพึงพอใจทางการเรียน จากนั้นนำคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์และแปลผลต่อไป

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

1. วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้การเขียนย่อความ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ประกอบแบบฝึกทักษะ ตามเกณฑ์ 75/75 โดยใช้สูตร E_1/E_2 ของ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556)

2. เปรียบเทียบทักษะการเขียนย่อความ โดยใช้รูปแบบการสอนแบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ กับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3. วิเคราะห์ประสิทธิผลทางการเรียน เรื่อง การพัฒนาทักษะการเขียนย่อความ โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ โดยใช้สูตรการหาค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) ตามแนวคิดของ เมชิญ กิจระการ (2546)

4. วิเคราะห์ความพึงพอใจต่อการเขียนย่อความ โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

1.1 ร้อยละ (Percentage) โดยใช้สูตรคำนวณ ดังนี้ (สมนึก กัททิยธนี. 2546)

$$P = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ	P	แทน	ร้อยละ
	F	แทน	ความถี่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ
	N	แทน	จำนวนความถี่ทั้งหมด

1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) โดยใช้สูตรคำนวณ ดังนี้ (สมนึก ภัททิยธนี. 2546)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ	\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน	ผลรวมทั้งหมดของคะแนน
	N	แทน	จำนวนคนทั้งหมด

1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยใช้สูตรคำนวณ ดังนี้ (สมนึก ภัททิยธนี. 2546)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$\sum X$	แทน	ผลรวมทั้งหมดของคะแนน
	X	แทน	คะแนนแต่ละตัว
	N	แทน	จำนวนคนทั้งหมด

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 สถิติที่ใช้หาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Validity) แบบทดสอบวัดทักษะการเขียนย่อความ แบบสอบถามความพึงพอใจ โดยค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง (IOC : Index of item objective congruence) โดยใช้สูตร IOC (สมนึก ภัททิยธนี. 2553)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้อง
	$\sum R$	แทน	ผลรวมการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

พหุบัน ภัททิยธนี

2.2 สถิติที่ใช้หาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ของแบบทดสอบวัดทักษะการเขียนย่อความ โดยใช้สูตรของ Brennan B- Index ดังนี้ (สมบัติ ท้ายเรือคำ.2551)

$$B = \frac{U}{n_1} - \frac{L}{n_2}$$

เมื่อ	B	แทน	ค่าอำนาจจำแนก
	U	แทน	จำนวนผู้สอบผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูก
	L	แทน	จำนวนผู้สอบไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูก
	n_1	แทน	จำนวนผู้สอบผ่านเกณฑ์
	n_2	แทน	จำนวนผู้สอบไม่ผ่านเกณฑ์

2.3 สถิติที่ใช้หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบวัดทักษะการเขียนย่อความ และแบบสอบถามความพึงพอใจโดยใช้สูตรของ Lovett (บุญชม ศรีสะอาด. 2545) ดังนี้

$$r_{cc} = 1 - \frac{k \sum x_i - \sum x_i^2}{(k-1) \sum (x_i - c)^2}$$

เมื่อ	r_{cc}	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	k	แทน	จำนวนข้อสอบ
	x_i	แทน	คะแนนของแต่ละคน
	c	แทน	คะแนนเกณฑ์หรือจุดตัดของแบบทดสอบ
	$\sum x_i$	แทน	ผลรวมของคะแนนทุกคน
	$\sum x_i^2$	แทน	ผลรวมทั้งหมดของคะแนนแต่ละคนยกกำลังสอง

2.4 สถิติที่ใช้หาค่าความยาก (P) ของแบบวัดทักษะการเขียนย่อความ โดยใช้สูตร ดังนี้ (ชวลิต ชูกำแพง. 2553)

$$P = \frac{H + L}{2N}$$

เมื่อ	P	แทน	ค่าความยากของข้อสอบ
	H	แทน	จำนวนคนในกลุ่มสูงตอบถูก
	L	แทน	จำนวนคนในกลุ่มต่ำตอบถูก
	N	แทน	จำนวนคนทั้งหมดในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

2.5 สถิติที่ใช้หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามความพึงพอใจ โดยใช้สูตร สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ดังนี้ (สมบัติ ท้ายเรือคำ. 2555)

$$r_{xy} = \frac{N \sum xy - (\sum x)(\sum y)}{\sqrt{[N \sum x^2 - (\sum x)^2][N \sum y^2 - (\sum y)^2]}}$$

เมื่อ	r_{xy}	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน
	$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนชุด x
	$\sum y$	แทน	ผลรวมของคะแนนชุด y
	$\sum x^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนชุด x แต่ละตัวยกกำลังสอง
	$\sum y^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนชุด y แต่ละตัวยกกำลังสอง
	$\sum xy$	แทน	ผลรวมระหว่างผลคูณชุด x กับ y
	N	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

2.6 สถิติที่ใช้หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความพึงพอใจ โดยใช้สูตร สัมประสิทธิ์ Alpha (α - Coefficient) (Cronbach) ดังนี้ (สมบัติ ท้ายเรือคำ. 2551)

$$\alpha = \frac{K}{K-1} \left(1 - \frac{\sum s_i^2}{S_t^2} \right)$$

เมื่อ	α	แทน	สัมประสิทธิ์แอลฟา
	K	แทน	จำนวนข้อคำถาม
	$\sum S_i^2$	แทน	ผลรวมของความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ
	S_t^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนรวม

2.7 การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ประกอบแบบฝึกทักษะ เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนย่อความ วิเคราะห์โดยใช้สูตร ดังนี้ (ชัยยงค์ พรหมวงศ์. 2556)

$$E_1 = \frac{\sum X}{N} \times 100$$

เมื่อ	E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
	$\sum X$	แทน	คะแนนของการทำกิจกรรมตามแผนการจัดการเรียนรู้ ครอบคลุมทุกจุดประสงค์การเรียนรู้
	N	แทน	จำนวนผู้เรียนทั้งหมด
	A	แทน	คะแนนเต็มของทั้งหมดของคะแนนเก็บทุกกิจกรรม

รวมกัน

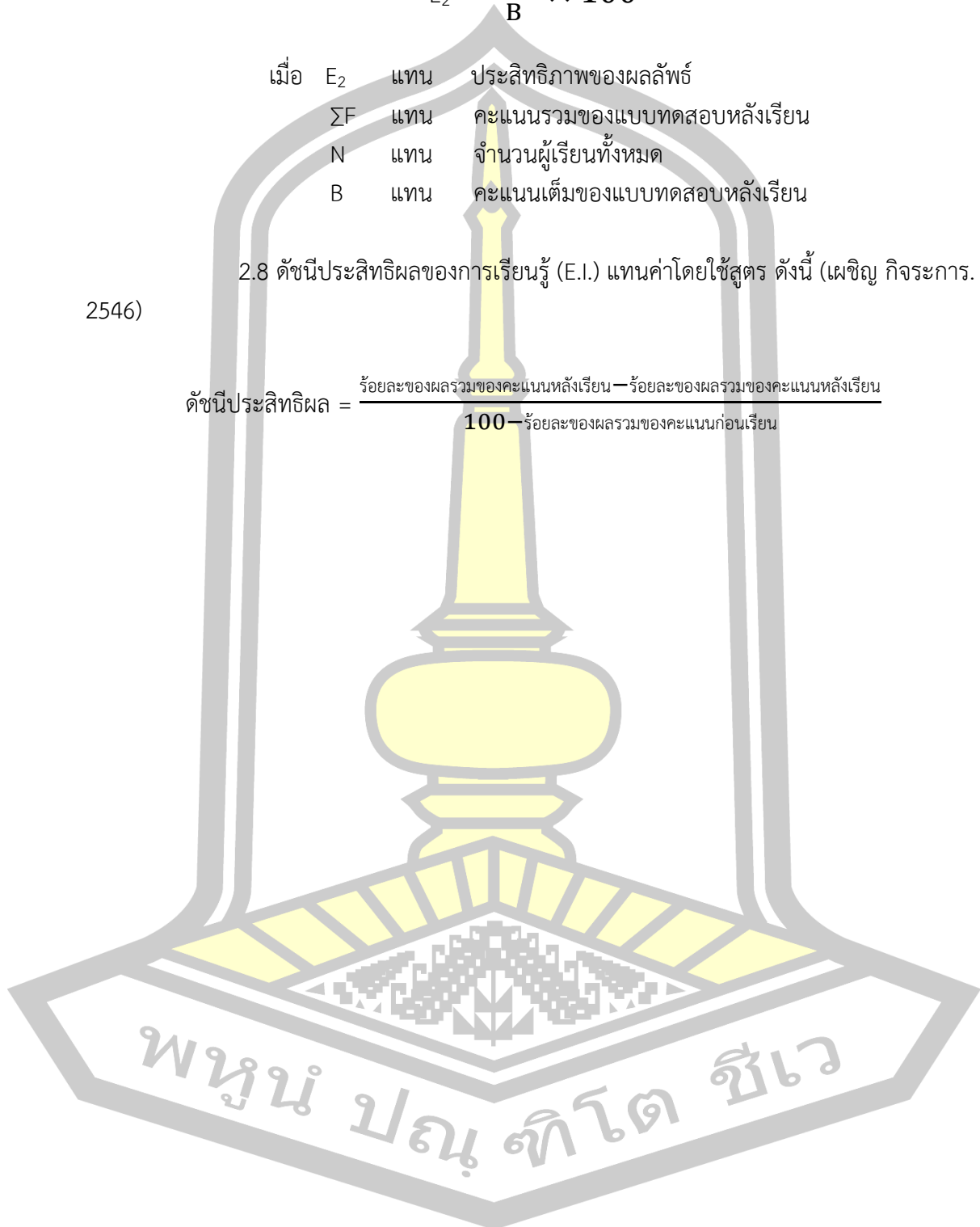
$$E_2 = \frac{\frac{\Sigma F}{N}}{B} \times 100$$

เมื่อ	E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
	ΣF	แทน	คะแนนรวมของแบบทดสอบหลังเรียน
	N	แทน	จำนวนผู้เรียนทั้งหมด
	B	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน

2.8 ดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้ (E.I.) แทนค่าโดยใช้สูตร ดังนี้ (เผชญ์ กิจระการ.

2546)

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล} = \frac{\text{ร้อยละของผลรวมของคะแนนหลังเรียน} - \text{ร้อยละของผลรวมของคะแนนหลังเรียน}}{100 - \text{ร้อยละของผลรวมของคะแนนก่อนเรียน}}$$

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาพัฒนาทักษะการเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัย เก็บรวบรวมข้อมูล และมีผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับขั้นตอนในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

\bar{X}	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
T_1	แทน	การทดสอบก่อนเรียน
T_2	แทน	การทดสอบหลังเรียน
D	แทน	ผลต่างของคะแนนทดสอบก่อนและหลังเรียน
N	แทน	จำนวนนักเรียน
E.I.	แทน	ดัชนีประสิทธิผล
t	แทน	ค่าสถิติที่ t-test
*	แทน	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ลำดับขั้นตอนในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

- ลำดับขั้นตอนในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับดังนี้
1. ผลการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องการเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
 2. ผลการเปรียบเทียบทักษะการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับเกณฑ์ร้อยละ 75

3. ผลการศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียน เรื่อง การเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

4. ผลการศึกษาคำพิงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องการเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ให้มีประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์ 75/75

จากการวิเคราะห์ผลการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องการเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลกับนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 18 คน โรงเรียนบ้านนาอ่าง จังหวัดบึงกาฬ โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 5 แผน 12 ชั่วโมง ที่ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาขึ้นและเก็บรวบรวมคะแนน จากการทำใบงาน ทักษะการเขียนย่อความ เพื่อนำมาใช้ในการวิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) และการทดสอบหลังเรียนและนำคะแนนมาวิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) โดยผู้วิจัยจะแสดงตารางตามลำดับดังต่อไปนี้

ตาราง 12 คะแนนจากการจัดการเรียนรู้ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) ของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้					คะแนน รวม ทั้งหมด
	แผนที่ 1	แผนที่ 2	แผนที่ 3	แผนที่ 4	แผนที่ 5	
คะแนนเต็ม	34	34	34	34	34	170
รวม	480	461	482	485	490	2,398
\bar{X}	26.67	25.61	26.78	26.94	27.22	133.22
S.D.	2.87	1.97	2.83	2.44	2.14	2.46
ค่าร้อยละ	78.43	75.33	78.76	79.25	80.07	78.37

ร้อยละของคะแนนเฉลี่ย $133.22 \times 100 / 170 = 78.37$

ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 78.37

จากตาราง 12 พบว่า คะแนนจากการจัดการเรียนรู้ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) ของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนย่อความ โดยใช้ กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีคะแนนโดยรวม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 133.32 คิดเป็นร้อยละ 78.37 แสดงว่าประสิทธิภาพของ กระบวนการ (E_1) เท่ากับ 78.37

ตาราง 13 คะแนนจากการทดสอบความรู้ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และประสิทธิภาพของ ผลลัพธ์ (E_2) ของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

คนที่	ผลการทดสอบหลังเรียน (30 คะแนน)
1	22
2	23
3	24
4	24
5	23
6	25
7	26
8	24
9	24
10	23
11	23
12	22
13	23
14	24
15	25
16	26
17	24
18	23
รวม	428
เฉลี่ย	23.78
S.D.	1.13
ร้อยละของคะแนนเฉลี่ย	79.26
ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2)	79.26

จากตาราง 13 พบว่า คะแนนจากการทำแบบทดสอบ เรื่อง การย่อความ หลังจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 23.78 คิดเป็นร้อยละ 79.26 แสดงว่า ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E₂) เท่ากับ 79.26

ตาราง 14 ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ผลการเรียน	คะแนนเต็ม	\bar{x}	S.D.	ร้อยละของคะแนนเฉลี่ย
ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E ₁)	170	133.22	2.21	78.37
ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E ₂)	540	23.78	1.13	79.26
ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ (E ₁ /E ₂) เท่ากับ 78.37/79.26				

จากตาราง 14 พบว่า ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E₁) เท่ากับ 78.37 และ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E₂) เท่ากับ 79.26 ดังนั้น แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จึงมีประสิทธิภาพ (E₁/E₂) เท่ากับ 78.37/79.26 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 75/75

2. ผลการเปรียบเทียบทักษะการเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับเกณฑ์ร้อยละ 75

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลจากการทดสอบโดยใช้แบบวัดทักษะ เรื่อง การเขียนย่อความ และเปรียบเทียบทักษะการเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับเกณฑ์ร้อยละ 75 โดยผู้วิจัยจะเสนอตามลำดับ ดังตาราง

ตาราง 15 ผลการเปรียบเทียบทักษะการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ กับเกณฑ์ร้อยละ 75

คะแนน	จำนวนนักเรียน	ร้อยละ
คะแนนทักษะการเขียนย่อความ 23 – 30 คะแนน (ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75)	16	88.89
คะแนนทักษะการเขียนย่อความ 0 - 22 คะแนน (ต่ำกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75)	2	11.11

จากตาราง 15 พบว่า ผลคะแนนทักษะการเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียน มีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 75 จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 88.89 ของนักเรียนทั้งหมด และมีนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 11.11 ของนักเรียนทั้งหมด

ตาราง 16 ผลการเปรียบเทียบทักษะการเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับเกณฑ์ร้อยละ 75

ทักษะการเขียนย่อความ	N	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	t	Sig (1-tailed)
	18	30	23.78	1.17	4.65*	0.00

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 16 พบว่า ผลการพัฒนาทักษะการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยทักษะการเขียนย่อความสูงกว่าเกณฑ์ ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผลการศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียน เรื่อง การเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

จากการจัดการเรียนรู้โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การพัฒนาทักษะการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผลจากการวัดทักษะการอ่านย่อความก่อนเรียนและหลังเรียน รายละเอียดดังตาราง 17

ตาราง 17 ดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนย่อความ

จำนวนนักเรียน (N = 18)	ผลรวมของคะแนน (คะแนนเต็ม 30 คะแนน)		ดัชนีประสิทธิผล (E.I.)
	ทดสอบก่อนเรียน	ทดสอบหลังเรียน	
18	160	428	0.7053

จากตาราง 17 พบว่า ดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่าเท่ากับ 0.7053 หรือคิดเป็นร้อยละ 70.53 จึงเห็นได้ว่า นักเรียนมีพัฒนาการที่สูงขึ้นกว่าก่อนเรียน

4. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

จากการดำเนินการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ หลังการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนกลุ่มเป้าหมายทำแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ โดยเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ มาคำนวณหาคะแนนเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนำค่าเฉลี่ยมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์การประเมิน ตามแนวคิดของ ซวลิต ชูกำแพง

ตาราง 18 เกณฑ์การเปรียบเทียบแบบสอบถามความพึงพอใจ (ซวลิต ชูกำแพง. 2553)

คะแนนค่าเฉลี่ย	การแปลผล
4.51 - 5.00	มีความพึงพอใจมากที่สุด
3.51 - 4.50	มีความพึงพอใจมาก
2.51 - 3.50	มีความพึงพอใจปานกลาง
1.51 - 2.50	มีความพึงพอใจน้อย
1.00 - 1.50	มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

ผลการทำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีรายละเอียดดังตาราง 19

ตาราง 19 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละของความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (N = 18)

ที่	รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1	ข้าพเจ้าชอบการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม	4.28	0.67	มาก
2	ข้าพเจ้าชอบการเรียนรู้ที่ทำให้เกิดความกระตือรือร้น	4.00	0.84	มาก
3	ข้าพเจ้าชอบการได้ฝึกฝนการเขียนย่อความโดยใช้แบบฝึกทักษะ	4.17	0.71	มาก
4	ข้าพเจ้าชอบการเรียนรู้ที่สามารถศึกษาทบทวนด้วยตนเองได้	4.22	0.73	มาก

ตาราง 19 (ต่อ)

ที่	รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	แปลผล
5	ข้าพเจ้าชอบการใช้แบบฝึกทักษะที่ช่วยให้ข้าพเจ้าสามารถย่อความได้ง่ายขึ้น	4.28	0.67	มาก
6	ข้าพเจ้าสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในการเรียนรู้ในรายวิชาต่าง ๆ ได้	4.39	0.61	มาก
7	ข้าพเจ้าชอบการเรียนรู้ที่ช่วยพัฒนาทักษะการคิดที่สูงขึ้น	4.33	0.69	มาก
8	ข้าพเจ้าชอบการเรียนรู้ร่วมกับเพื่อน ๆ สมาชิก	3.72	0.67	มาก
9	ข้าพเจ้าชอบกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนกล้าแสดงออก	4.11	0.76	มาก
10	ข้าพเจ้าชอบบรรยากาศของการเรียนที่ทำให้เกิดความคิดที่หลากหลาย	4.06	0.54	มาก
	รวม	4.16	0.70	มาก

จากตาราง 19 พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPS) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ โดยภาพรวมอยู่ในระดับ มาก ($\bar{X} = 4.16$, S.D. = 0.70) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่ได้ค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับแรก ได้แก่ 1) ข้าพเจ้าสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในการเรียนรู้ในรายวิชาต่าง ๆ ได้ ($\bar{X} = 4.39$, S.D.= 0.61) 2) ข้าพเจ้าชอบการเรียนรู้ที่ช่วยพัฒนาทักษะการคิดที่สูงขึ้น ($\bar{X} = 4.33$, S.D.= 0.69) และ 3) ข้าพเจ้าชอบการใช้แบบฝึกทักษะที่ช่วยให้ข้าพเจ้าสามารถย่อความได้ง่ายขึ้น ($\bar{X} = 4.28$, S.D.=0.67) และ ข้าพเจ้าชอบการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม ($\bar{X} = 4.28$, S.D.=0.67)

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะการเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยดำเนินการตามลำดับขั้นตอนต่อไปนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. สรุปผล
3. อภิปรายผล
4. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องการเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับเกณฑ์ร้อยละ 75
3. เพื่อหาค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียน เรื่อง การพัฒนาทักษะการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

สรุปผล

1. ผลการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 78.37/79.26 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้
2. ผลการเปรียบเทียบทักษะการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 70.53 แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีพัฒนาการที่สูงขึ้นกว่าก่อนเรียน

4. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ โดยภาพรวมอยู่ในระดับ มาก ($\bar{X} = 4.16$, S.D. = 0.70)

อภิปรายผล

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะการเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีประเด็นที่ควรนำมาอภิปรายดังต่อไปนี้

1. ผลการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพ สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ อาจสืบเนื่องมาจากการที่ผู้วิจัยได้สร้าง พัฒนาและปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 5 แผน ตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา และปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ จากการปรับปรุงและแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้ ใบงาน และแบบฝึกทักษะการเรียนรู้ ที่มีการเรียบเรียงเนื้อหาจากง่ายไปสู่ยาก ตามลำดับ จึงส่งผลให้การจัดการเรียนรู้ตามแผนการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 18 คน โรงเรียนบ้านนาอ่าง จังหวัดบึงกาฬ เป็นไปได้ด้วยความราบรื่น ผู้เรียนมีความสนใจต่อการเรียนรู้ อีกทั้งการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน ดังเช่น ในขั้นตอนที่ 2 ขั้นการแสวงหาสารสนเทศ ผู้เรียนมีความสนใจและกระตือรือร้นต่อการศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ เช่น การศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลจากแหล่งสืบค้นออนไลน์ผ่านอินเทอร์เน็ต หรือในชั้นของการเรียนรู้เพื่อการตอบแทนสังคม ผู้เรียนก็สามารถนำเอาข้อสรุปองค์ความรู้ที่ได้จากการเขียนย่อความ มาสร้างสรรค์เป็นชิ้นงานเพื่อสร้างสรรค์สังคมและสาธารณประโยชน์ อีกทั้งกระบวนการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน หรือ 5 STEPs ยังช่วยให้ผู้เรียนยังสามารถเปิดโอกาสที่จะแสดงความคิดเห็นในการเรียนรู้ในหลาย ๆ เรื่องราว ทั้งจากการเขียนย่อความนิทาน การเขียนย่อความจากข่าว และการเขียนย่อความจากวรรณกรรมท้องถิ่น นักเรียนได้นำเอาข้อคิดที่ได้มาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันในชั้นเรียน จนเกิดเป็นข้อคิดใหม่ ๆ ที่สร้างสรรค์และเป็นประโยชน์ นอกจากนี้ การใช้แบบฝึกทักษะ ยังช่วยพัฒนาผู้เรียนให้เกิดทักษะการเขียนย่อความ เมื่อทำกิจกรรมเรียบร้อยแล้วผู้เรียนได้ศึกษาและทำกิจกรรมตามแบบฝึกทักษะ ซึ่งผู้วิจัยได้ลำดับเรื่องราวจากง่ายไปหายากแล้ว ซึ่งเป็นตัวช่วยในการกระตุ้นการเรียนรู้ของผู้เรียนในชั้นเรียนได้เป็นอย่างดี จากผลดังกล่าว จึงมีส่วนที่ส่งผลให้คะแนนประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ดังนั้น จึงเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีความเหมาะสมและสามารถยอมรับได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ พรพิมล คำนวนศิลป์ (2562) ที่ได้ค้นพบว่าค่าเฉลี่ยประสิทธิภาพ (E_1/E_2) ของชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ 80/80 อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ บุญพรรณ พรหมวาทย จันทรา

(2563) ที่ได้ค้นพบว่าประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะการเขียนเรียงความ ย่อความ และสรุปความ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน

2. ผลการเปรียบเทียบทักษะการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 พบว่า ผลคะแนนทักษะการเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ตามแนวคิดของ พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ และเพยาว์ ยินดีสุข (2557) ร่วมกับการใช้แบบฝึกทักษะ ผ่านกระบวนการจัดการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน ประกอบด้วย 1) การเรียนรู้ตั้งคำถาม 2) การเรียนรู้แสวงหาสารสนเทศ 3) การเรียนรู้เพื่อสร้างความรู้ 4) การเรียนรู้เพื่อสื่อสาร และ 5) การเรียนรู้เพื่อตอบสนองสังคม กระบวนการต่าง ๆ ตามแนวคิดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ โดยในกระบวนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้จัดการเรียนรู้ตามกระบวนการ 5 ขั้นตอน โดยในขณะการเรียนรู้ผู้วิจัยได้สอดแทรกข้อคิด กลวิธี เทคนิคการเขียนย่อความ ข้อสังเกตต่าง ๆ ของสื่อในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนสามารถที่จะนำไปใช้ในการฝึกฝนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนย่อความได้อีก ทั้งในกระบวนการเรียนรู้เพื่อสื่อสาร ผู้เรียนได้ร่วมกันทำแบบฝึกทักษะและฝึกฝนการเขียนย่อความจากนิทาน พระบรมราโชวาท บทร้อยกรอง รวมถึงวรรณกรรมท้องถิ่น ทำให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ที่หลากหลาย ช่วยเสริมสร้างแนวคิดและกระบวนการเขียนย่อความได้เป็นอย่างดี

สำหรับผลการเปรียบเทียบทักษะการเขียนย่อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับเกณฑ์ร้อยละ 75 ที่ได้พบว่า มีทักษะการเขียนย่อความหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ โดยผู้เรียนร้อยละ 100 ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด สืบเนื่องจากผู้เรียนได้มีการฝึกฝนทักษะการเขียนย่อความที่หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นนิทาน ข่าวดัง บทร้อยกรอง รวมถึงวรรณกรรมท้องถิ่น โดยเฉพาะวรรณกรรมท้องถิ่น ผู้เรียนมีความสนใจและกระตือรือร้นต่อการย่อความเป็นอย่างมาก เพราะผู้วิจัยนำเรื่องราวที่อยู่ในท้องถิ่นมาใช้เป็นสื่อการเรียนรู้ เช่น วรรณกรรมท้องถิ่นเรื่อง ตำนานผาแดงนางไอ่ ก่องข้าวน้อยฆ่าแม่ ตำนานแม่น้ำโขง ยักษ์สะหลีฯ ฯลฯ โดยวรรณกรรมท้องถิ่นเหล่านี้ ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทั้งท้องถิ่น ชุมชน และประเพณีในพื้นที่ และมีความเข้าใจในวัฒนธรรมท้องถิ่น เกิดการอนุรักษ์และสร้างสรรค์ชิ้นงานที่เป็นประโยชน์ต่อชุมชนในโรงเรียน รวมถึงการที่นักเรียนได้ร่วมกันแสดงความคิดเห็น ได้รับคำแนะนำจากผู้สอน รวมถึงการได้รับการเสริมแรงจากผู้สอนจึงส่งผลให้ผู้เรียนมีทักษะการเขียนย่อความหลังเรียนเพิ่มขึ้นสูงกว่าก่อนเรียน สอดคล้องกับแนวคิดของ รวมถึง บุษยพรรณ พรหมวาทย จันทรา (2563) ได้ศึกษาและค้นพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีผลคะแนนความสามารถในการอ่านเพื่อวิเคราะห์และประเมินค่า สูงกว่าก่อนเรียนและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ.05 หลังจากที่มีการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนเรียงความ ย่อความและสรุปความ อีกทั้ง อังสุมา คำโชติ วิลาวรรณ คงสืบ อมรา ศรีแก้ว (2561) ได้ค้นพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนไทรงามพิทยาคม มีความสามารถในการเขียนย่อความหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ผังความคิดสูงกว่าก่อน การจัดการเรียนรู้โดยใช้ผังความคิด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ดัชนีประสิทธิผล (E.I.) ของการเรียนรู้โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 70.53 จึงเห็นได้ว่า นักเรียนมีพัฒนาการที่สูงขึ้นกว่าก่อนเรียน ทั้งนี้ อาจสืบเนื่องมาจากว่า นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยกระบวนการ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ซึ่งนักเรียนได้เรียนรู้การเขียนย่อความร่วมกัน มีการร่วมเลือกคำถาม คาดคะเนคำตอบอย่างอิสระ ตลอดจนได้กิจกรรมการเรียนรู้ที่ครูเตรียมไว้ให้ และได้ตรวจสอบข้อมูลและสรุปสิ่งที่เรียนรู้ได้ อีกทั้งยังได้นำเสนอผลงาน/ชิ้นงานระหว่างเรียนและสะท้อนสิ่งที่เรียนรู้ด้วยความตั้งใจและบูรณาการปรับใช้ในชีวิตประจำวัน โดยจากกระบวนการดังกล่าวช่วยให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะการใช้หลังผู้เรียนได้รับประสบการณ์ทางการเรียนรู้ที่ช่วยส่งเสริมและพัฒนาทักษะการเขียนย่อความให้กับผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับการเขียนย่อความที่เพิ่มขึ้น อีกทั้งการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้มีความน่าสนใจ ส่งผลให้นักเรียนมีพัฒนาการเรียนรู้ที่เพิ่มขึ้นและเป็นที่น่าพึงพอใจ สอดคล้องกับงานวิจัยของ พรพิมล คำนวนศิลป์ (2562) ที่ได้ค้นพบว่า ผลการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) มีค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) เท่ากับ 0.50 ขึ้นไป

4. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ อาจสืบเนื่องจากการเรียนรู้เรื่องการเขียนย่อความ เป็นทักษะที่สำคัญต่อการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน และช่วยในการพัฒนาทักษะการคิดของผู้เรียนที่เพิ่มสูงขึ้น โดยทักษะการย่อความนี้เป็นส่วนประกอบการเรียนรู้ของทุก ๆ รายวิชา ผู้เรียนจึงมีความพึงพอใจและเล็งเห็นถึงประโยชน์ของการเขียนย่อความอย่างประจักษ์ชัด รวมถึงการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ยังช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนร่วมกัน กลุ่มเรียนรู้ได้แลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นซึ่งกันและกันจนนำมาสู่ข้อสรุปในชั้นเรียน อีกทั้งผู้วิจัยมีการจัดการเรียนรู้ที่หลากหลายมีการนำเอาแผนภาพความคิดมาประยุกต์ใช้ทั้งในการเรียนรู้และเพื่อให้เกิดมโนทัศน์การเขียนย่อความ ซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่ฝึกให้นักเรียนได้ปฏิบัติ การเชื่อมโยงองค์ความรู้ต่าง ๆ การใช้ความคิดจินตนาการอย่างสร้างสรรค์ อีกทั้งการเรียนรู้ ยังเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พูดคุย เจรจาสื่อสาร ช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการเรียนรู้ รวมถึงนำผลงาน/ชิ้นงานที่ได้มาเสนอด้วยวิธีการที่หลากหลายด้วยความตั้งใจ นักเรียนจึงมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ พรพิมล คำนวนศิลป์ (2562) ที่ได้ค้นพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความพึงพอใจต่อแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค ในระดับมากที่สุด จึงจะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน และการใช้แบบฝึกทักษะ จะเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการศึกษา ค้นคว้า การฝึกฝน จนเกิดเป็นทักษะที่สามารถนำไปต่อยอดในการดำเนินชีวิตประจำวันได้

จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องการเขียนย่อความ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 5 STEPs ร่วมกับแบบฝึกทักษะในครั้งนี้ ส่งผลต่อการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินิยมพื้นฐาน ในปีการศึกษา 2565 (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. 2566) ที่เพิ่มขึ้นและสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานของสถานศึกษา แสดงรายละเอียดดังตาราง

ตาราง 20 ผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน (O-NET) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนบ้านนาอ่าง จังหวัดบึงกาฬ

จำแนกค่าสถิติตามระดับ	สาระการอ่าน (100 คะแนน)		สาระการเขียน (100 คะแนน)		สาระการฟัง ดู และการพูด (100 คะแนน)		สาระหลักการใช้ภาษาไทย (100 คะแนน)		สาระวรรณคดีและวรรณกรรม (100 คะแนน)	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
ระดับโรงเรียน	55.56	19.64	55.80	11.45	65.63	19.52	53.59	20.08	70.83	28.57
ระดับขนาดโรงเรียน	52.57	21.79	47.32	19.95	54.83	30.47	37.61	36.84	50.65	54.14
ระดับที่ตั้งโรงเรียน	54.87	21.78	49.37	19.15	57.05	29.68	36.84	16.99	54.14	32.39
ระดับจังหวัด	56.23	21.75	53.49	19.41	62.52	29.72	40.40	18.05	59.26	33.23
ระดับสังกัด	59.23	21.75	53.49	19.41	62.52	29.72	40.40	18.05	59.26	33.23
ระดับภาค	56.20	21.90	50.05	20.12	59.44	30.12	38.77	17.42	55.54	33.26
ระดับประเทศ	58.47	22.11	52.47	19.93	60.58	30.07	40.10	18.16	57.91	33.51

จากตาราง 20 ผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน (O-NET) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนบ้านนาอ่าง จังหวัดบึงกาฬ พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่าเฉลี่ยคะแนนผลทดสอบในสาระการเขียน มีค่าเท่ากับ (\bar{X} =55.80, S.D.=11.45) ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานในระดับประเทศ ซึ่งจากผลดังกล่าว สะท้อนให้เห็นว่า ผู้เรียนได้นำเอาองค์ความรู้ในทักษะการเขียนที่ได้รับการพัฒนาไปประยุกต์ใช้ในการทดสอบความรู้ จึงส่งผลให้ผลการทดสอบในสาระการเขียนสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานในทุก ๆ ระดับ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 การนำกิจกรรมการเรียนรู้การเขียนย่อความ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 5 STEPs ไปใช้ ผู้สอนควรศึกษาขั้นตอนในการใช้ให้เข้าใจ รวมถึงวางแผน กำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ประกอบการฝึกทักษะให้แน่นอน และให้นักเรียนได้ฝึกทักษะอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง จึงจะทำให้ นักเรียนเกิดความรู้ความเข้าใจในเรื่อง ความรู้เบื้องต้น หลักการเขียนย่อความได้อย่างแท้จริง

1.2 การนำกิจกรรมการเรียนรู้การเขียนย่อความ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 5 STEPs ไปใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอนครูควรจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนก่อน และควรให้นักเรียนได้ทราบผลคะแนนจากการทำแบบฝึกทักษะและการแข่งขันกิจกรรมในแต่ละครั้งเป็นระยะ เพื่อให้นักเรียนได้ทราบพัฒนาการของตนเองและผลจากการมีส่วนร่วม กับกลุ่มของตนเอง

1.3 ผู้สอนควรบันทึกผลการใช้แบบฝึกทักษะและการจัดกิจกรรมในทุก ๆ ครั้ง และเสนอแนวทางการแก้ไขพัฒนาในการทำแบบฝึกทักษะชุดต่อ ๆ ไป รวมทั้งกิจกรรมเกม การแข่งขัน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

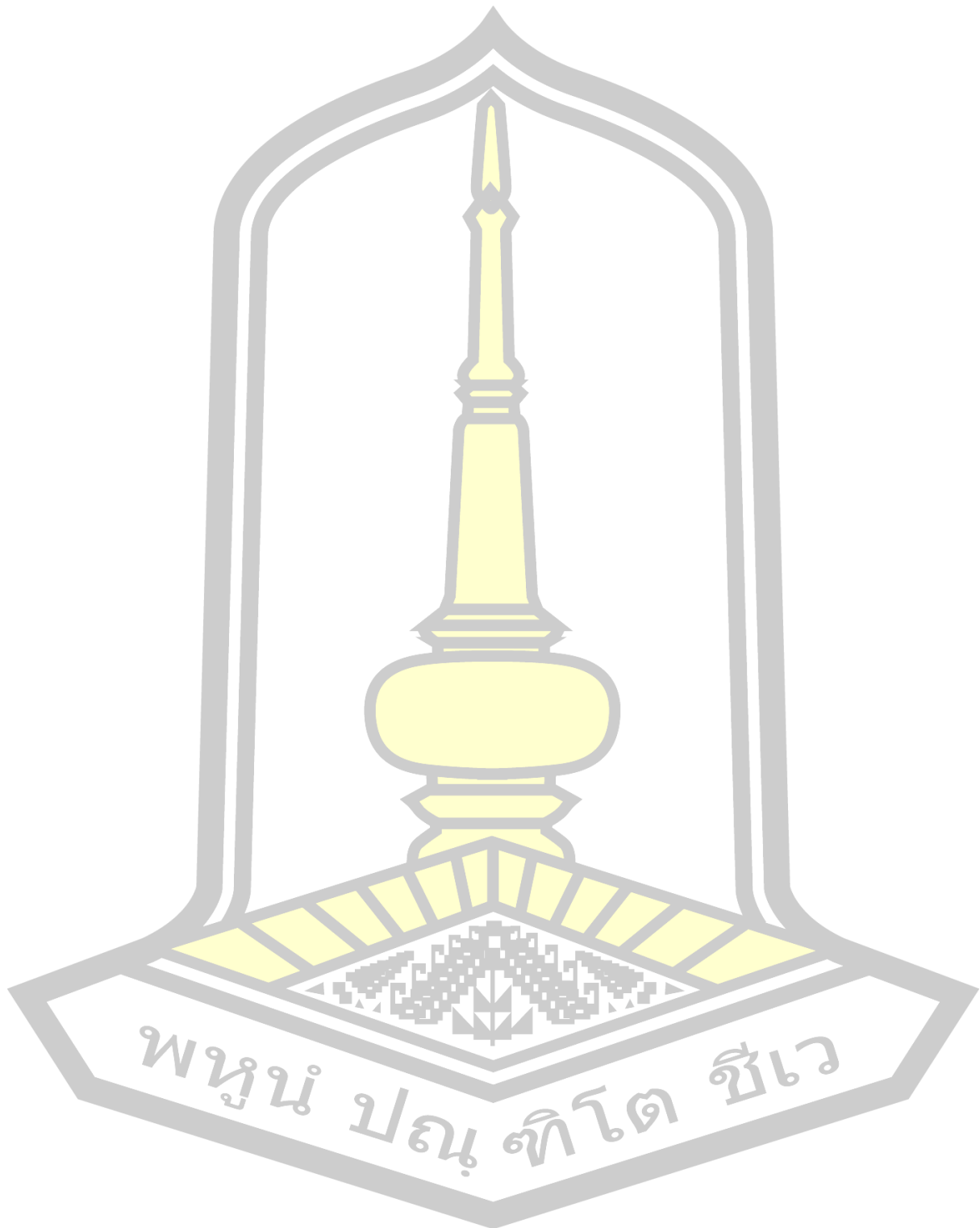
2.1 ควรมีการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้การเขียนย่อความ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 5 STEPs กับการจัดการเรียนรู้อื่น ๆ เช่น CIPPA MODEL CIRC 4MAT SQ4R รวมถึงไปนำไปใช้ประกอบรูปแบบการจัดการเรียนรู้หรือเทคนิคการจัดการเรียนรู้อื่น ๆ

2.2 ควรมีการสร้างแบบฝึกทักษะและสื่อที่ใช้ประกอบการจัดกิจกรรมไปใช้จัดการเรียนรู้ในเรื่องอื่น ๆ และทดลองใช้กับนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ

2.3 ควรนำกิจกรรมการเรียนรู้การเขียนย่อความ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาศึกษาปีที่ 3 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ 5 STEPs ไปทดลองใช้กับนักเรียนหลาย ๆ โรงเรียน เพื่อขยายผลการวิจัยให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

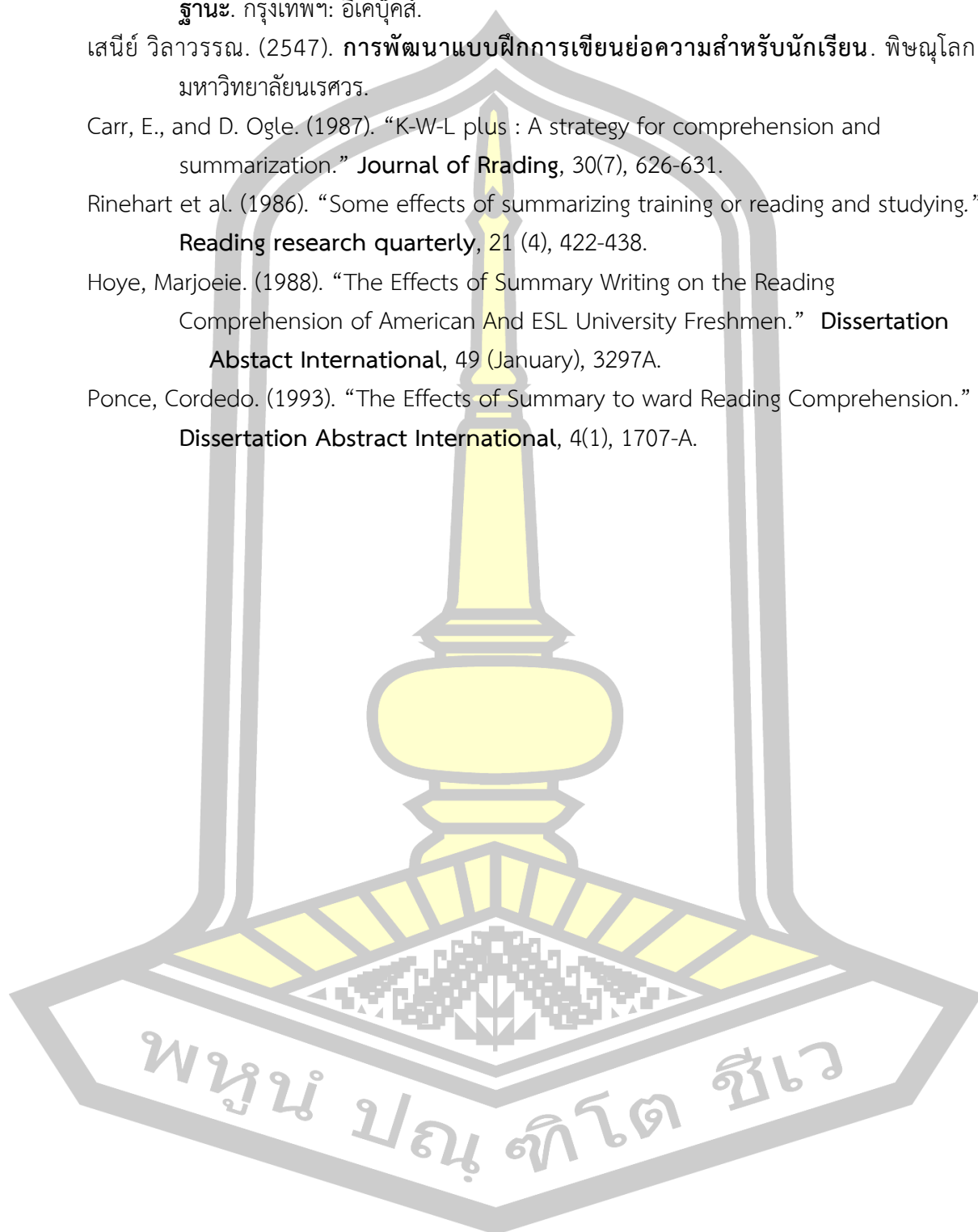
- กนกพร แฉวโสภา. (2547). การพัฒนาแผนการเรียนรู้แบบโครงงานเรื่องการแต่งกลอนสุภาพ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. มหาสารคาม: หลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- กรมวิชาการ. (2549). คู่มือหลักสูตร. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กรรณิการ์ พวงเกษม. (2533). ปัญหาและกลวิธีการสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- _____. (2533). ปัญหาและกลวิธีการสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษา. นครปฐม: มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์.
- _____. (2540). เรียนรู้เกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกหัดภาษาไทยระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กาญจนา วัฒนายุ. (2548). การวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา. กรุงเทพฯ: ธนพรการพิมพ์.
- กิตติพงษ์ แบสัว และคณะ. (2562). การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านวิเคราะห์บทอ่านร้อยแก้วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กระบวนการ 5 ขั้นร่วมกับกลวิธีแผนภูมิความหมาย. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. ศิลปกร :มหาวิทยาลัยศิลปกร.
- กุสยา แสงเดช. (2545). แบบฝึกคู่มือพัฒนาสื่อการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือเกรียงไกร.
- จุฑามาศ เสมอเชื้อ. (2563). การพัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์: มุกดาหาร.
- ฉวีวรรณ กীরติกร. (2538). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ฉวีวรรณ กীরติกร. (2538). เอกสารประกอบการคิดคำนวณของนักเรียนระดับประถมศึกษา. สงขลา: มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- ฉัตร บุนนาค สุวรรณ อุดมผล และวรรณ พุทธเจริญทอง. (2522). ศิลปะการใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: พิมพ์ลักษณ์.
- ชวลิต ชูกำแพง. (2551). การพัฒนาหลักสูตร. มหาสารคาม: ที่ควพีจำกัด.
- _____. (2553). การพัฒนาหลักสูตร. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2532). ชุดการสอนระดับประถมศึกษา เอกสารการสอนชุดวิชาการ สอนระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2558). 80 นวัตกรรมการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. นนทบุรี: พี บาลานซ์ดีไซด์แอนปรินต์ติ้ง.
- ชาญชัย ยมดิษฐ์. (2548). เทคนิคและวิธีการสอนร่วมสมัย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. (2550). หนังสือเรียนสาระการเรียนรู้พื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ภาษาไทย ม.1 ช่วงชั้นที่ 3. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.

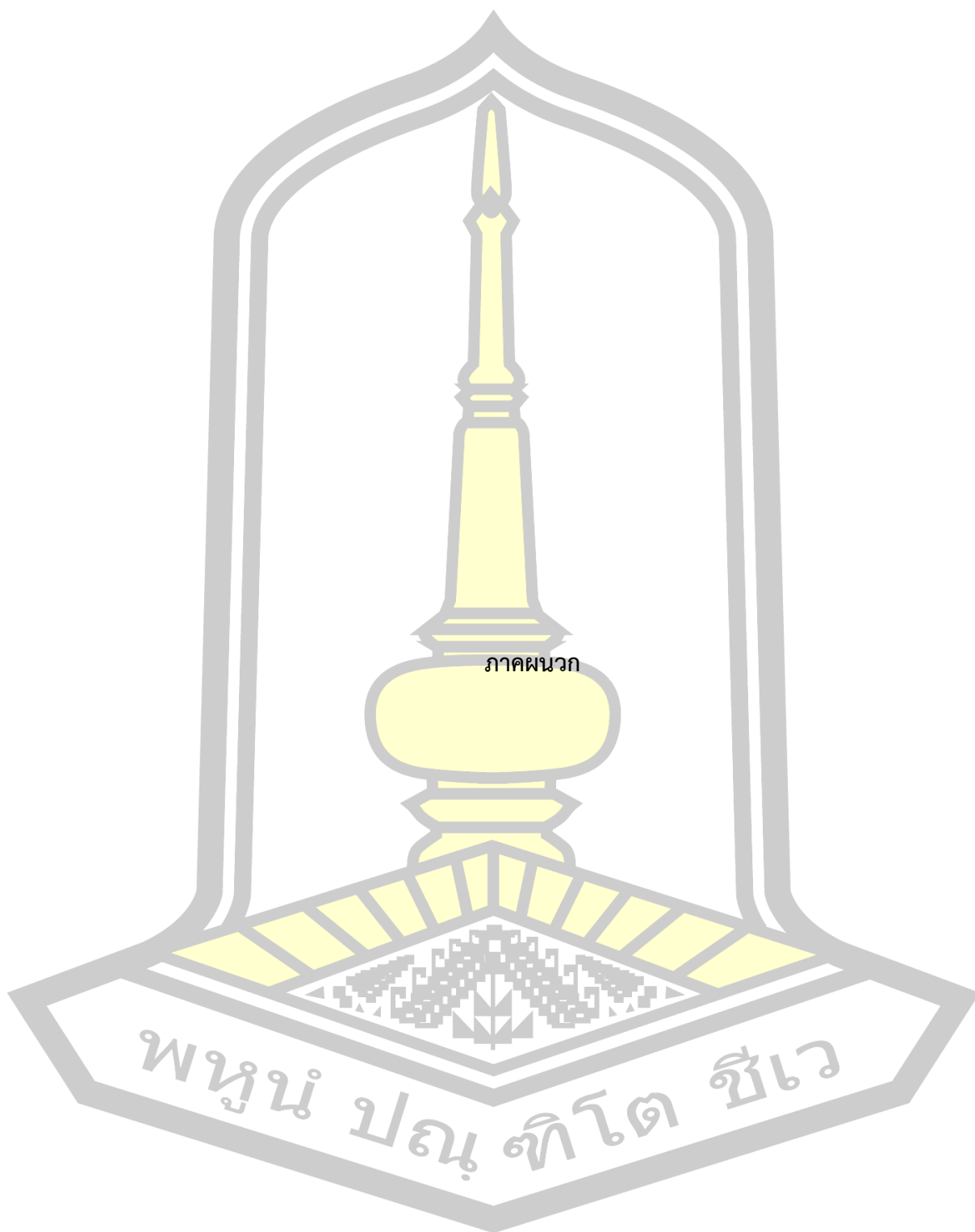
- ณัฐวุฒิ กิจรุ่งเรือง และคณะ. (2545). ผู้เรียนเป็นสำคัญและการเขียนแผนจัดการเรียนรู้ของครูมืออาชีพ. กรุงเทพฯ: สถาพรบุ๊คส์.
- ดําริ มุศรีพันธ์. (2544). ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- ดําริ มุศรีพันธ์. (2544). รายงานการประชุมการปฏิรูปการศึกษาและการเรียนรู้. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ถวัลย์ มาศจรัส. (2548). คู่มือความคิดสร้างสรรค์ในการจัดทำวัตกรรมการศึกษา. กรุงเทพฯ: ชารอักษร.
- ทิพยา นิลดี. (2553). การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้และความพึงพอใจในการเรียน. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ทิตนา แคมมณี. (2544). 14 วิธีสอนสำหรับครูมืออาชีพ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นงเยาว์ เลี่ยมขุนทด. (2547). แผนการเรียนรู้ภาษาไทย. สกลนคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- บุญชม ศรีสะอาด และคณะ. (2552). พื้นฐานการวิจัยการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กทม. : สุวีริยาสาส์น.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2543). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- _____. (2545). การวิจัยทางการวัดผลและประเมินผล. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- _____. (2546). การวิจัยสำหรับครู. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- _____. (2556). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- _____. (2553). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : ชมรมเด็ก.
- บุญม่น ธนาศุภวัฒน์. (2537). จิตวิทยาองค์กร. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- บุญเรียง ขจรศิลป์. (2528). กลุ่มหน่วยการเรียนรู้การสอนเรื่องเทคนิคการรวบรวมข้อมูลและเทคนิคการวิจัย. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ประยงค์ วุฒิชัยภูมิ. (2546). วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย เล่ม 1. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ประสานการพิมพ์.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2535). การบริหารงานวิชาการ. นครราชสีมา: สถาบันราชภัฏนครราชสีมา.
- เผชญิ กิจระการ. (2546). ดัชนีประสิทธิผล. มหาสารคาม: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยพงษ์พันธ์ พงษ์ไสภา. (2544). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: พัฒนาการศึกษา.
- พล เหลืองรังสี. (2565). การพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านจับใจความ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านหาร อำเภอนาดใหญ่ จังหวัดสงขลา. วิทยานิพนธ์ :มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์. (2557). การจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิศณุ ฟองศรี. (2550). เทคนิควิธีการประเมินโครงการ. กรุงเทพฯ: ด้านสุทธาการพิมพ์.
- ไพฑูริย์ มูลดี. (2546). การพัฒนาแผนการเรียนรู้และแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ไพโรธ เลิศพิริยกุลม. (2543). **วรรณกรรมปัจจุบัน**. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2537). **การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการบัญชี**.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- แมนมิตร อัจฉาญ. (2559). **การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านจับใจความเพื่อพัฒนาการอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1**. วิทยานิพนธ์ :มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ยุพิน พิพิธกุล. (2539). **การเรียนการสอนคณิตศาสตร์**. กรุงเทพฯ: บพิธการพิมพ์.
- รัชรินทร์ พิทยานันท์. (2556). **ความพึงพอใจของผู้ปกครองนักเรียนต่อการบริหาร**. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- _____. (2556). **แบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ความสัมพันธ์และฟังก์ชัน**. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- รัฐชญา ขวัญทองยิ้ม และคณะ. (2563). **การประชุมขนาดใหญ่วิชาการระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 12**. หาดใหญ่: มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2538). **พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525**. กาญจนบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี.
- รุจิร ภู่อาระ. (2545). **การเขียนแผนการเรียนรู้**. กรุงเทพฯ: พิมพ์ลักษณ์.
- เรวดี อาษานาม. (2537). **พฤติกรรมการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา**. มหาสารคาม: สถาบันราชภัฏมหาสารคาม.
- วยุรี วงศ์สมศรี. (2560). **การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทย สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน (5 STEPs)**. วิทยานิพนธ์:ขอนแก่น.
- วรรณิ โสมประยูร. (2544). **การสอนภาษาไทย ระดับประถมศึกษา**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- วรารณณ์ แสนคุ้ม. (2562). **การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนย่อความเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนย่อความ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสัมพันธ์พิทยาคาร**. วิทยานิพนธ์:มหาวิทยาลัยรามคำแหงประเทศไทย.
- วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2542). **แผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง**. กรุงเทพฯ: บริษัทเลิฟแอนด์ลิฟเพรส.
- วันชัย ไทยใหม่. (2539). **แบบฝึกทักษะ**. เชียงใหม่: สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงใหม่.
- วัลยา บุตรดี. (2531). **ความพึงพอใจในงานที่ปฏิบัติของเจ้าพนักงานเคหกิจในภาคเหนือ**. พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- วัลลภ กันทรัพย์. (2554). **แนวคิดในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2553). **นวัตกรรมตามแนวคิดแบบ Backward Design**. มหาสารคาม: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วิระวรรณ สุภานันท์. (2564). **การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านคิดอย่างมีวิจารณญาณ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1**. วิทยานิพนธ์ :ปทุมธานี.
- วิโรจน์ มังคะมณี. (2546). **การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคิดสร้างสรรค์**. สกลนคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

- ศฤงคาร เป้กลาง. (2538). เอกสารประกอบการคิดคำนวณของนักเรียนระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริรันชนิภา ศิริชัยพัทธ์. (2562). การพัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำ ในประโยคประกอบการใช้เทคนิคร่วมมือเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ : จังหวัดอุบลราชธานี.
- ศิริวรรณ ตรีเพ็ชร. (2558). การพัฒนาทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์และความคิดสร้างสรรค์. นครราชสีมา: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- สงบ ลักษณะ. (2540). การวิจัยหลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. (2566). รายงานผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2565. กรุงเทพฯ: สทศ.
- สนอง อินละคร. (2544). เทคนิควิธีการและนวัตกรรมที่ใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง. อุบลราชธานี: อุบลกิจจอพเซทการพิมพ์.
- สนิท สัตโยภาส. (2545). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: พิมพ์ลักษณ์.
- สมทรง สุวพานิช. (2539). เอกสารประกอบการสอนรายวิชา 1023623 : พฤติกรรมการสอน. มหาสารคาม: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2553). การวัดผลการศึกษา. มหาสารคาม : ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สมบัติ ท้ายเรือคำ. (2551). ระเบียบวิธีวิจัยสำหรับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. กาฬสินธุ์ : ประสานการพิมพ์.
- _____. (2555). ระเบียบวิธีวิจัยสำหรับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : สหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์.
- สมบัติ ศิริจันดา. (2554). การเพิ่มทักษะการเขียน. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สมวงษ์ แปลงประสพโชค. (2538). การสอนความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏพระนคร.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2535). แนวการจัดการเรียนรู้ประวัติศาสตร์เพื่อสร้างสำนึกความเป็นไทย. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- สุนันทา สุนทรประเสริฐ. (2544). การผลิตนวัตกรรมการเรียนการสอน การสร้างแบบฝึก. ชัยนาท: ชมรมพัฒนา.
- สุนิต์ ภูจิระพันธุ์. (2554). การเพิ่มทักษะการเขียน. กรุงเทพฯ: พิมพ์ลักษณ์.
- สุพรรณิ ไชยเทพ. (2544). การใช้แบบฝึกเสริมทักษะเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่าน. เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุภลักษณ์ พลเรือง. (2561). ความสัมพันธ์ของความสามารถในการอ่านจับใจความ ความสามารถในการคิดวิเคราะห์และเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยที่มีต่อความสามารถ ในการเขียนย่อความภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนราชสีมาวิทยาลัยจังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์: โรงเรียนราชสีมาวิทยาลัย.

- สุวิทย์ มูลคำ และสุนันทา สุนทรประเสริฐ. (2550). การพัฒนาผลงานทางวิชาการสู่การเลื่อนวิทยฐานะ. กรุงเทพฯ: อีเคบุ๊คส์.
- เสนีย์ วิลาวรรณ. (2547). การพัฒนาแบบฝึกการเขียนย่อความสำหรับนักเรียน. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- Carr, E., and D. Ogle. (1987). "K-W-L plus : A strategy for comprehension and summarization." *Journal of Reading*, 30(7), 626-631.
- Rinehart et al. (1986). "Some effects of summarizing training on reading and studying." *Reading research quarterly*, 21 (4), 422-438.
- Hoye, Marjoeie. (1988). "The Effects of Summary Writing on the Reading Comprehension of American And ESL University Freshmen." *Dissertation Abstract International*, 49 (January), 3297A.
- Ponce, Cordedo. (1993). "The Effects of Summary to ward Reading Comprehension." *Dissertation Abstract International*, 4(1), 1707-A.

ภาคผนวก

พหุมนุ ปณุ ทิโต ชีเว

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย
และหนังสือขอความอนุเคราะห์ตรวจสอบเครื่องมือวิจัย
และทดลองใช้เครื่องมือวิจัย

พูน ปณ ทิโต ชีเว

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

1. รองศาสตราจารย์ ดร.ประสพสุข ฤทธิเดช	ผู้อำนวยการสำนักบริการวิชาการ
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและการใช้ภาษา
2. รองศาสตราจารย์ ดร.ประสาท เนืองเฉลิม	อาจารย์ประจำภาควิชาหลักสูตรและการสอน
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน
3. รองศาสตราจารย์ ดร.อพันธ์ พิณฑุธา	อาจารย์ประจำภาควิชาวิจัยและพัฒนา
การศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล
4. อาจารย์ ดร.อารีย์รัตน์ โนนสุวรรณ	อาจารย์ประจำภาควิชาหลักสูตรและการสอน
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียนการสอน
5. ดร.จิตตรา พิกุลทอง	ครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนผดุงนารี
จังหวัดมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา
และการใช้ภาษา

ที่ อว 0605.5(2)/ ๖๖๔

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ตำบลตลาด อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม
44000

๑๖ มกราคม 2566

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.ประสพสุข ฤทธิเดช

ด้วย นางสาวสุพรรณิ สุตสนธิ์ นิสิต (กศ.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะการเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” โดยมีผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัฐพล อินต๊ะเสนา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อให้การทำวิจัยบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้ เพื่อให้ผู้วิจัยจะได้นำข้อมูลที่ได้รับดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความกรุณาจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา

โทรศัพท์. 0-4375-4321-40 ต่อ 6215

โทรสาร. 0-4372-1764

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ภายใน 6216
ที่ อว 0605.5(2)/ ๖๑๒๙ วันที่ ๑๖ มกราคม 2566
เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.ประสพท เนื่องเฉลิม

ด้วย นางสาวสุพรรณิ สุตสนธิ์ นิสิต (กศ.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะการเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัฐพล อินตะเสนา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อให้การทำวิจัยบรรลุตาม วัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้ เพื่อให้ผู้วิจัยจะได้นำข้อมูลที่ได้รับดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน

คณะศึกษาศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ภายใน 6216

ที่ อว 0605.5(2)/ ๖12๙

วันที่ 16 มกราคม 2566

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อพันธ์ พิสุทธิพร

ด้วย นางสาวสุพรรณิ สุตสนธิ์ นิสิต (กศ.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะการเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัฐพล อินตะเสนา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อให้การทำวิจัยบรรลุตาม วัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้ เพื่อให้ผู้วิจัยจะได้นำข้อมูลที่รับดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน

คณะศึกษาศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ภายใน 6216
ที่ อว 0605.5(2)/ 221 วันที่ 23 มกราคม 2566
เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์ ดร.อารีย์รัตน์ โนนสุวรรณ

ด้วย นายกฤษกร วัฒนวิจิตรกุล นิสิต (กศ.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความ โดยใช้กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัฐพล อินตะเสนา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อให้การทำวิจัยบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้ เพื่อผู้วิจัยจะได้นำข้อมูลที่ได้รับดำเนินการในขั้นตอน

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณะศึกษาศาสตร์

ที่ อว 0605.5(2)/ ๖12๙

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ตำบลตลาด อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม
44000

1๖ มกราคม 2566

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ดร.จิตตรา พิกุลทอง

ด้วย นางสาวสุพรรณิ สุตสนธิ์ นิสิต (กศ.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะการเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” โดยมีผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัฐพล อินตะเสนา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อให้การทำวิจัยบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้ เพื่อผู้วิจัยจะได้นำข้อมูลที่ได้รับดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความกรุณาจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา

โทรศัพท์. 0-4375-4321-40 ต่อ 6215

โทรสาร. 0-4372-1764

ที่ อว 0605.5(2)/ ๑๗๕

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ตำบลตลาด อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม
44000

๒๐ มกราคม ๒๕๖๖

เรื่อง ขออนุญาตเก็บข้อมูลเพื่อทำวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านนาอ่าง จังหวัดบึงกาฬ

ด้วย นางสาวสุพรรณิ สุตสนธิ์ นิสิต (กศ.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาทักษะการเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยมีผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัฐพล อินตะเสนา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ในกรณีนี้ เพื่อให้การเรียนการสอนบรรลุตามวัตถุประสงค์ จึงใคร่ขอความอนุญาติให้นิสิต เก็บข้อมูลเพื่อทำวิจัย ระหว่างกุมภาพันธ์ - เมษายน ๒๕๖๖ เพื่อนิสิตจะได้นำความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณท่านมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน)

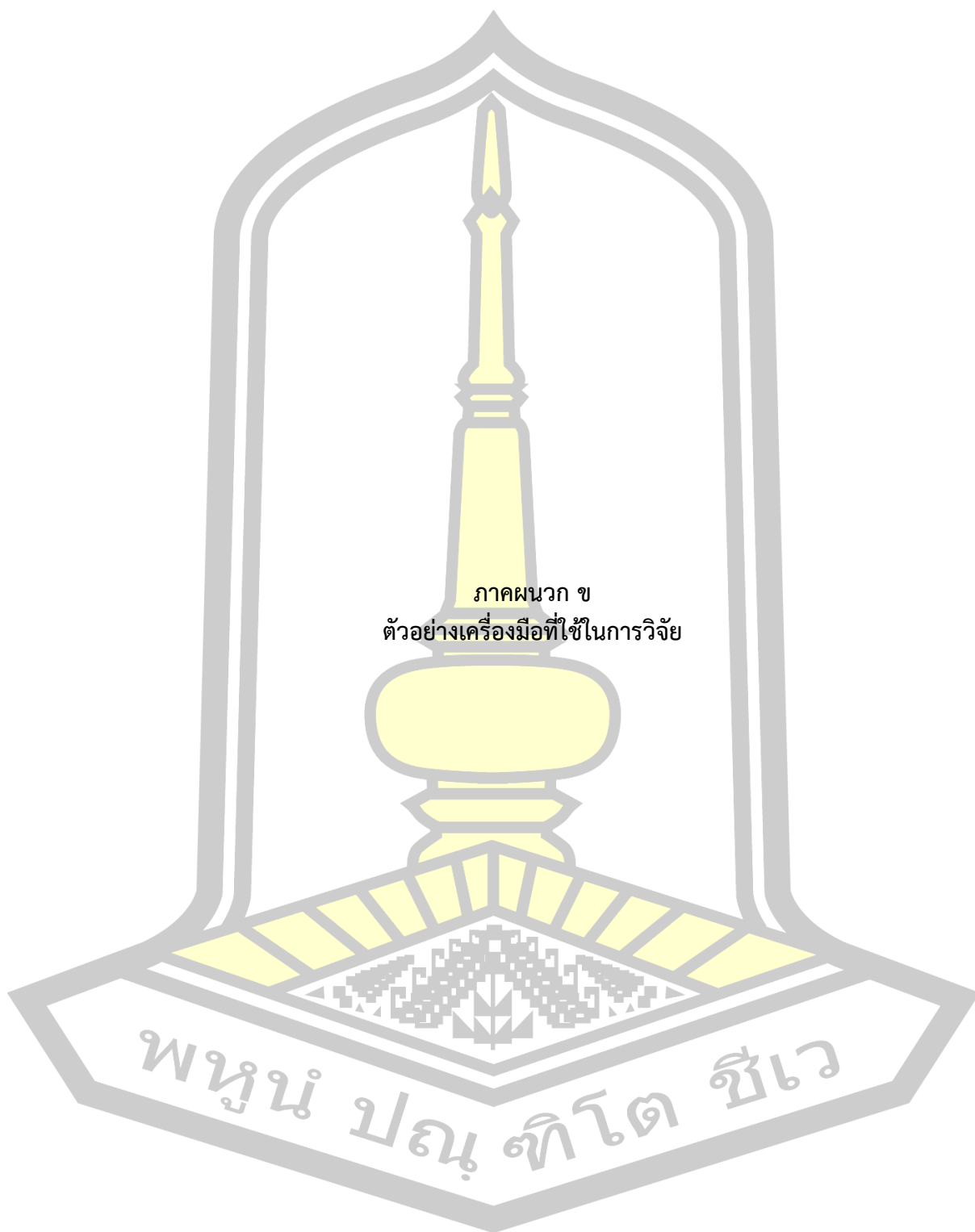
รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา

โทรศัพท์. 0-4375-4321-40 ต่อ 6216

โทรสาร. 0-4372-1764

ภาคผนวก ข
ตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

พหุบัน ปณุ ทิโต ชีเว

ของแบบทดสอบวัดทักษะการย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPS)
ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

คำชี้แจง : จงเลือกข้อที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

<p>1. การเขียนย่อความคือการเขียนลักษณะใด</p> <p>ก. การเขียนสรุปใจความสำคัญจากเรื่องที่ได้อ่าน</p> <p>ข. การเขียนสรุปใจความสำคัญจากเรื่องที่ได้ฟัง</p> <p>ค. การเขียนสรุปใจความสำคัญจากเรื่องที่ได้ดู</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ*</p> <p>2. ข้อความใดกล่าวถูกต้องในการเขียนย่อความมากที่สุด</p> <p>ก. ข้อความใดเป็นบทร้อยกรองให้คงเดิมไว้</p> <p>ข. การเขียนย่อความที่ถูกต้องไม่ควรเปลี่ยนสำนวนภาษาของผู้แต่งเรื่องเดิม</p> <p>ค. ขั้นตอนแรกของการเขียนย่อความ คือ ผู้ย่อต้องอ่านเรื่องให้จบ 1-2 เที้ยว เพื่อจับประเด็น*</p> <p>ง. การเขียนย่อความควรใช้อักษรย่อในการเขียน เช่น กิโลเมตร ให้ใช้ กม. เป็นต้น</p> <p>อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 3-4</p> <p>วันต่อมาอากาศแจ่มใสเป็นพิเศษ ดวงอาทิตย์ส่องแสงลงมาต้องใบบอนสีเขียนสดทุกใบ แม่เป็นพาลูกทั้งหมดลงไปในคลอง โครม! แม่เป็นกระโดดลงไปใต้น้ำ “ก๊าบ ก๊าบ” มันร้อง ลูกเบ็ดก็กระโจนพากันลงไปทีละตัว น้ำท่วมหัวลูกเบ็ด แต่มันก็โผล่ขึ้นมาโดยเร็ว แล้วก็พากันลอยฟ่องไปอย่างสวยงาม ขาของมันแหวกว่ายไปได้เอง ทุกตัวลงไปอยู่ในน้ำหมด แม่กระแทงตัวที่ชี้เหรุนั่นก็ว่าน้ำไปกับเขาด้วย</p> <p>3. ประโยคใจความสำคัญของข้อความนี้คือประโยคใด</p> <p>ก. ทุกตัวลงไปใต้น้ำหมด</p> <p>ข. วันต่อมาอากาศแจ่มใสเป็นพิเศษ</p> <p>ค. แม่เป็นพาลูกทั้งหมดลงไปในคลอง*</p> <p>ง. แม่กระแทงเจ้าตัวที่ชี้เหรุนั่นก็ว่าน้ำ</p>	<p>4. ข้อใดเป็นการย่อความจากข้อความข้างต้นที่ได้ใจความครบถ้วนที่สุด</p> <p>ก. แม่เปิดพาลูกทั้งหมดลงไปในคลอง</p> <p>ข. ลูกเบ็ดทุกตัวว่ายน้ำได้แม่แต่ตัวที่ชี้เหรุ</p> <p>ค. แม่เปิดพาลูกไปว่ายน้ำในวันที่อากาศแจ่มใส*</p> <p>ง. แม่เปิดพาลูกทั้งหมดไปว่ายน้ำและทุกตัวว่ายน้ำได้แม่แต่ตัวที่ชี้เหรุ</p> <p>5. ข้อใดคือประโยชน์ของการย่อความ</p> <p>ก. ช่วยประหยัดเวลาในการอ่านเรื่องที่มีความยาวมาก ๆ แต่มีเวลาน้อย</p> <p>ข. สามารถจับประเด็นของเรื่องได้ถูกต้องครบถ้วน</p> <p>ค. เข้าใจเรื่องที่ซับซ้อนได้ง่ายขึ้น</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ*</p> <p>อ่านนิทานต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อที่ 6</p> <p>กว้างกับเสือ</p> <p>กว้างตัวหนึ่งหาเล็มหญ้ากินตามชายป่า ทันใดนั้นเหลือบไปเห็นนายพรานถือหน้าไม้เดินมาแต่ไกลด้วยความตกใจกว้างจึงกระโดดหนีเข้าไป แต่นายพรานก็ยังสะกดรอยตามมาอย่างไม่ลดละ กว้างเห็นว่าหมดช่องทางที่จะหนีแล้วจึงตัดสินใจหลบไปในถ้ำเสือเมื่อเสือเห็นกว้างเข้ามาก็กระโดดงับคอกว้างอย่างจมเขี้ยว ก่อนที่กว้างจะสิ้นใจได้ร้องระร่ำว่า “อันตรายย่อมมีทั่วทุกแห่ง เราหนีพ้นแล้วกลับมาปะเสือ”</p>
--	---

<p>6. จากนิทานดังกล่าว ข้อใดย่อความได้สมบูรณ์ที่สุด</p> <p>ก. กวางหนึ่งนายพรานเข้าไปพบเสือ8.</p> <p>ข. กวางตัวหนึ่งนายพราน โดยเข้าไปหลบอยู่ในถ้ำของเสือ เสือจึงจับกวางเป็นอาหาร*</p> <p>ค. เสือเห็นและกระโดดจับกวางที่หนีนายพรานมา</p> <p>ง. เสือจับกวางกินเป็นอาหาร</p> <p>อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 7-9</p> <p>ใครจะเป็นหัวหน้า</p> <p>กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว อวัยวะทุกส่วนบนหัวมนุษย์ต่างพูดได้ วันหนึ่ง อวัยวะแต่ละส่วนพูดกันว่า เราควรมีหัวหน้าเพื่อช่วยดูแลอวัยวะอื่น ๆ เราจะยกย่องผู้ใดขึ้นเป็นหัวหน้าดีนะ ตาพูดขึ้นก่อนว่า “ยกย่องฉันเป็นหัวหน้าสิ เพราะฉันมองเห็นทุกสิ่ง” หูพูดขึ้นบ้างว่า “ยกฉันเป็นหัวหน้าสิ เพราะฉันได้ยินเสียงทุกสิ่ง” จมูกพูดขึ้นบ้างว่า “ให้ฉันเป็นหัวหน้าสิ เพราะฉันรับรูกลิ่นต่าง ๆ ได้ทุกกลิ่น” ส่วนปากไม่ชอบสิ่งที่อวัยวะอื่น ๆ พูด ปากจึงพูดขึ้นว่า “ต้องฉันสิ ยกให้ฉันเป็นหัวหน้า ฉันทาสีต่าง ๆ ได้หลายอย่าง ฉันกินก็ได้ พูดก็ได้” อวัยวะ ตา หู จมูกและปากต่างต้องการเป็นหัวหน้า ต่างทะเลาะกัน ประท้วงกัน ไม่ท าหน้าที่ที่เคยทำ ตาไม่ยอมดู ทุกสิ่ง หูไม่ยอมฟังเสียงทุกเสียง จมูกไม่ยอมดมกลิ่นทุกกลิ่น ปากก็ปิด ไม่กินไม่พูด สามวันต่อมา ร่างกายก็อ่อนแรงลง อวัยวะทุกส่วนป่วยหนักใกล้ตาย อวัยวะเหล่านั้นจึงคิดได้ว่า “เราไม่ควรทะเลาะกัน แกร่งแย่งกัน การแกร่งแย่งกันเป็นใหญ่นั้น มีแต่จะเกิดความเสียหาย อวัยวะจึงมาพูดคุยกันใหม่ ต่างตกลงกันว่าต่อไปเราจะท าหน้าที่ของตนให้ดีที่สุด ไม่รอดาสี ไม่แกร่งแย่งและไม่เกียวกัน นับจากวันนั้น อวัยวะแต่ละส่วนก็อยู่ร่วมกันอย่างราบรื่นและเป็นสุข</p> <p>หนังสือนิทานเด็กชายแดน สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. 28-29</p>	<p>7. จากนิทานดังกล่าวควรเขียนส่วนนำของการย่อความอย่างไร</p> <p>ก. ย่อนิทาน เรื่อง ใครจะเป็นหัวหน้า จากหนังสือนิทานเด็กชายแดน ของสำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา หน้า 28-29 ความว่า.....*</p> <p>ข. ย่อเรื่อง ใครจะเป็นหัวหน้า หน้า 28-29 ความว่า.....</p> <p>ค. นิทาน เรื่อง ใครจะเป็นหัวหน้า ความว่า....</p> <p>ง. ใครจะเป็นหัวหน้า ของ สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา ความว่า....</p> <p>8. จากนิทานดังกล่าว ข้อใดย่อความได้สมบูรณ์ที่สุด</p> <p>ก. ตา หู จมูก ปาก อยากเป็นหัวหน้า</p> <p>ข. อวัยวะต่าง ๆ คือ ตา หู จมูก ปาก ต่างยกย่องตนเองว่าดี เพราะอยากเป็นหัวหน้า แต่ตกลงกันไม่ได้ จึงทะเลาะกัน ไม่ท าหน้าที่ของตน จนร่างกายอ่อนแรง อวัยวะต่าง ๆ จึงคิดได้และกลับมาท าหน้าที่ของตนเอง*</p> <p>ค. อวัยวะทุกส่วนพูดได้ อยากเป็นหัวหน้า ไม่ยอมท าหน้าที่ ทำให้ร่างกายป่วยและอ่อนแรงลง</p> <p>ง. อวัยวะอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข</p> <p>9. ข้อคิดสำคัญที่ได้จากเรื่องคือข้อใด</p> <p>ก. การรู้จักตนเอง</p> <p>ข. การให้เกียรติซึ่งกันและกัน</p> <p>ค. การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อผู้อื่น</p> <p>ง. การตระหนักและให้ความสำคัญกับหน้าที่ของตนเอง*</p>
---	---

<p>10. อ่านนิทานต่อไปนี้แล้วตอบคำถาม</p> <p>สุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่งมองเห็นพวงองุ่นผลงาม ๆ บนต้นไม้ “ดูน่ากินแะ” มันว่า “ฉันอยากกินมันเสียแล้ว แต่มันอยู่สูงเกินไปสำหรับฉัน ฉันต้องพยายามกระโดดขึ้นไปกินให้ได้” มันจึงกระโดดแล้วกระโดดอีกหลายครั้ง แต่ก็ไม่สามารถจะกระโดดถึงผลองุ่นได้ ดังนั้น มันจึงว่า “ฉันเพิ่งเห็นเดี๋ยวนี้เองว่า ผลองุ่นนั้นเขียวยังดิบอยู่ มันคงไม่หวานแน่ ฉะนั้นก็ไม่ชอบองุ่นดิบ ๆ ด้วย มันคงเปรี้ยวจัด ฉันไม่อยากกินแล้ว” มันผลจากผลองุ่นมาได้โดยไม่ได้อะไร แต่มันรู้ว่าแท้จริงแล้ว ผลองุ่นนั้นสุกอร่อยมาก ที่มันออกปากว่า ผลองุ่นนั้นเปรี้ยวเพราะมันกระโดดกินไม่ถึงต่างหาก</p> <p>จากเรื่องที่อ่าน กล่าวถึงอะไร</p> <p>ก. สุนัขจิ้งจอกอยากกินผลองุ่น*</p> <p>ข. สุนัขจิ้งจอกมองเห็นผลองุ่นงาม ๆ</p> <p>ค. สุนัขจิ้งจอกพยายามกินผลองุ่นแต่ไม่สำเร็จ จึงปลอบตัวเองว่าองุ่นเปรี้ยว</p> <p>ง. สุนัขจิ้งจอกกินผลองุ่นไม่ได้ เพราะอยู่สูงเกินไป มันพยายามแล้วพยายามเล่าแต่ไม่สำเร็จ</p> <p>ให้นักเรียนอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถาม ข้อ 11-12</p> <p>ระหว่างนักเขียนกับนักหนังสือพิมพ์มีเส้นแบ่งอย่างหลวม ๆ ประการหนึ่งตรงที่นักเขียนอาศัยจินตนาการ ฟังฟังความสามารถทางภาษาที่ค่อนข้างพิริ้ง-พราววิไลมาหาราดด้วยสำบัดสำนวน ขณะที่นักหนังสือพิมพ์อาศัยความจริงและถ่ายทอดความจริงออกมาอย่างตรงไปตรงมา ไม่อ้อมค้อม วกวน นักเขียน นักประพันธ์ หรือกวีจึงมักเป็นคนช่างฝัน ขณะที่นักหนังสือพิมพ์ นักข่าว ถอดความจริง อยู่กับความจริง</p> <p>(มติชนรายสัปดาห์)</p>	<p>11. ข้อความนี้กล่าวถึงเรื่องอะไร</p> <p>ก. การถ่ายทอดความจริงและความสามารถทางภาษา</p> <p>ข. การเป็นคนช่างฝันและอยู่กับความจริง</p> <p>ค. ความแตกต่างระหว่างนักเขียนกับนักข่าว*</p> <p>ง. การใช้ภาษาของนักหนังสือพิมพ์และนักเขียน</p> <p>12. ข้อความนี้สรุปว่าอย่างไร</p> <p>ก. นักเขียนใช้ความสามารถทางภาษานักข่าวใช้ความจริง*</p> <p>ข. นักเขียนใช้ภาษาได้ไพเราะกว่านักข่าว</p> <p>ค. นักเขียนชอบจินตนาการมากกว่าความจริง</p> <p>ง. นักข่าวเขียนข่าวจากเรื่องจริงไม่ใช่เพื่อฝัน</p> <p>13. อ่านข่าวต่อไปนี้แล้วบอกว่าข้อใดย่อความได้สมบูรณ์ที่สุด</p> <p>“รถบัสรับส่งพนักงานบริษัทนั้นยางการ์เมนต์ พลิกคว่ำบนถนนสายบ้านหนองหม้อแกง-ท่ายาง ริมแม่น้ำน่าน หมู่ 3 ต.ท่าช้าง อ.พรหมพิราม จ.พิษณุโลก มีผู้บาดเจ็บทั้งสิ้น 19 คน คนขับอ้างว่าเสียหลักเพราะหักหลบหลุมกลางถนน” (เดลินิวส์ 23 กรกฎาคม 2549)</p> <p>ก. รถบัสรับส่งพนักงานบริษัทนั้นยางการ์เมนต์ พลิกคว่ำที่ จ.พิษณุโลก มีผู้บาดเจ็บ 19 คน*</p> <p>ข. รถบัสรับส่งพนักงานบริษัทนั้นยางการ์เมนต์ พลิกคว่ำ มีผู้บาดเจ็บทั้งสิ้น 19 คน คนขับอ้างว่าเสียหลัก</p> <p>ค. รถบัสรับส่งพนักงานบริษัทนั้นยางการ์เมนต์ พลิกคว่ำ คนขับอ้างว่าเสียหลักเพราะหักหลบหลุมกลางถนน</p> <p>ง. รถบัสรับส่งพนักงานบริษัทนั้นยางการ์เมนต์ พลิกคว่ำบนถนนสายบ้านหนองหม้อแกง-ท่ายาง ริมแม่น้ำน่าน หมู่ 3 ต.ท่าช้าง อ.พรหมพิราม จ.พิษณุโลก</p>
--	---

<p>14. “สลด 2 หนูน้อยวัย 5 ขวบ และ 3 ขวบ นอนเฝ้าศพบิดาถึง 3 วัน 3 คืน ไร้เตียงสาคิดว่าพ่อนอนหลับ ไม่ยอมพาไปส่งโรงเรียน ปลุกเท่าไรก็ไม่ตื่น สุดท้ายทนหิวข้าวไม่ไหวพากันงูมมือเดินทางครึ่งกิโลเมตรไปโรงเรียน ครูเห็นสภาพอิดโรย เสื้อผ้าเหม็นหึ่งตกใจ ซักถามจนได้ความ รุดไปตรวจสอบที่บ้านถึงกับตะลึง พบศพบิดา 2 หนูน้อยนอนขึ้นอืด”</p> <p>ข้อความใดย่อความได้ชัดเจนที่สุด</p> <p>ก. เด็ก 2 คน นอนเฝ้าศพพ่อ 3 วัน 3 คืน โดยไม่รู้ ว่าพ่อเสียชีวิต</p> <p>ข. ลูกนอนเฝ้าศพพ่อ 3 วัน 3 คืน เพราะคิดว่าพ่อหลับ แต่ทนหิวไม่ไหวจึงไปหาครูที่โรงเรียน ครูสงสัย มาดูที่บ้านพบว่าพ่อตายแล้ว</p> <p>ค. สองพี่น้องตกใจที่พบว่าพ่อตายแล้วจึงไปบอกครูที่โรงเรียน ครูมาดูที่บ้านพบว่าพ่อตายมาแล้ว 3 วัน</p> <p>ง. เด็กน้อย 2 พี่น้อง ทนหิวข้าวไม่ไหว จึงไปหาครูที่โรงเรียน ครูเห็นสภาพของนักเรียน เกิดความสงสัยจึงมาตรวจสอบที่บ้าน พบว่าพ่อเด็กตายมาแล้ว 3 วัน*</p> <p>อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 15-16</p> <p>คนตาบอดสีจะไม่สามารถรับอนุญาตให้มีใบขับขี่ ยานพาหนะในครอบครอง เนื่องจากอาการบอดสีของตาเป็นอุปสรรคสำหรับการบอกสัญญาณไฟจราจรบนท้องถนน (ที่มา: หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ. (9 ธันวาคม 2554) ตาบอดสี.)</p> <p>15. ข้อความใดเป็นใจความสำคัญ</p> <p>ก. คนตาบอดสีขับรถ</p> <p>ข. คนตาบอดสีกับใบขับขี่</p> <p>ค. คนตาบอดสีจะไม่สามารถรับอนุญาตให้มีใบขับขี่*</p> <p>ง. อาการบอดสีของตาเป็นอุปสรรคสำหรับการบอกสัญญาณไฟจราจรบนท้องถนน</p>	<p>16. ข้อความใดเป็นใจความรอง</p> <p>ก. คนตาบอดสีกับใบขับขี่</p> <p>ข. คนตาบอดสีกับสัญญาณไฟ</p> <p>ค. คนตาบอดสีจะไม่สามารถรับอนุญาตให้มีใบขับขี่</p> <p>ง. เนื่องจากอาการบอดสีของตาเป็นอุปสรรค สำหรับการบอกสัญญาณไฟจราจร*</p> <p>17. ข้อใดเป็นรูปแบบของการย่อความจากพระบรมราโชวาทที่ถูกต้อง</p> <p>ก. โอวาทของ.....ถึงลงวันที่.....เดือน.....พ.ศ.ความว่า</p> <p>ข. โอวาทของ.....เนื่องในลงวันที่..... เรื่อง.....ความ ว่า.....</p> <p>ค. โอวาทของ.....แสดงแก่เนื่องใน.....ที่.....วันที่ความว่า.....*</p> <p>ง. โอวาท.....เรื่อง.....ของตอน.....ความ ว่า.....</p> <p>อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 18-20</p> <p>“ฝ่ายตรงข้ามก็รู้กรายเราไม่หยุดยั้ง ทั้งด้านการแทรกซึมบ่อนทำลายและด้วยการใช้กำลังรบ เจ้าหน้าที่ฝ่ายเราต้องต่อสู้ป้องกันความมั่นคงและความปลอดภัยของประเทศอย่างหนัก เราทั้งหลายไม่พึงประมาทต่อเหตุการณ์ ต้องตระหนักว่า เรามีศัตรูคอยมุงร้าย เพราะฉะนั้นทุกคนจะต้องตั้งมั่นในความสามัคคี และความไม่ประมาท”</p> <p>18. จากเรื่องที่ยกมาให้อ่านข้างต้นเป็นเรื่องประเภทใด</p> <p>ก. ข่าว</p> <p>ข. ประกาศ</p> <p>ค. แถลงการณ์</p> <p>ง. พระราชดำรัส*</p>
--	---

<p>19. โดยสรุปเรื่องดังกล่าวเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร</p> <p>ก. การเตือนให้ตระหนักถึงภัยภายนอกประเทศ*</p> <p>ข. การบอกวิธีปฏิบัติตนเพื่อป้องกันภัย</p> <p>ค. การขอความร่วมมือในการป้องกันภัยของประเทศ</p> <p>ง. ภัยภายนอกประเทศในรอบปีที่ผ่านมา</p> <p>20. ข้อใดเป็นการจับใจความสำคัญของเรื่องที่ยกมาให้อ่านได้ดีที่สุด</p> <p>ก. เจ้าหน้าที่ต้องทำงานหนัก เราทุกคนควรเห็นใจ และสรรเสริญ</p> <p>ข. เราทุกคนควรร่วมมือกับทหาร เพื่อป้องกันภัยให้แก่ประเทศ</p> <p>ค. ในเมื่อขณะนี้ประเทศถูกคุกคามหนัก เราทุกคนควรสามัคคีและไม่ประมาท*</p> <p>ง. ฝ่ายตรงข้ามรุกรานเราโดยการคุกคาม แทรกซึม บ่อนทำลาย และใช้อาวุธ</p> <p>21. อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามให้ถูกต้อง</p> <p>“ความเจริญของประเทศชาติ เป็นความเจริญส่วนรวม ซึ่งเกิดจากผลงานหรือผลของการกระทำของคนทั้งชาติ ถ้าวัดว่าทุกคนแบ่งหน้าที่กันทำ ประโยชน์ให้แก่ชาติ ตามความถนัดและความสามารถ และเกื้อกูลกันและกัน ไม่มีผู้ใดจะอยู่ได้และทำงานให้แก่ประเทศชาติได้โดยลำพังตนเอง” (พระบรมราโชวาทในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 10 กรกฎาคม 2513)</p>	<p>จากพระบรมราโชวาทดังกล่าวกล่าวถึงเรื่องใดเป็นสิ่งสำคัญ</p> <p>ก. ความเจริญของชาติมาจากการกระทำของคนในชาติ*</p> <p>ข. ไม่มีผู้ใดอยู่ในชาติได้โดยลำพัง</p> <p>ค. เราต้องช่วยเหลือเกื้อกูลกันเพื่อให้ชาติดำเนินต่อไปได้</p> <p>ง. การแบ่งหน้าที่จะช่วยทำประโยชน์แก่ชาติบ้านเมือง</p> <p>22. ใจความสำคัญของพระบรมราโชวาทกล่าวถึงเรื่องใด</p> <p>“ในบ้านเมืองนั้น มีทั้งคนดีและคนไม่ดี ไม่มีใครที่จะทำให้ทุกคนเป็นคนดีได้ทั้งหมด การทำให้บ้านเมืองมีความปรกติสุข เรียบร้อยจึงมิใช่การทำให้ทุกคนเป็นคนดี หากแต่อยู่ที่การส่งเสริมคนดี ให้คนดีปกครองบ้านเมือง และควบคุมคนไม่ดี ไม่ให้มีอำนาจไม่ให้อำนาจเดือดร้อนวุ่นวายได้”</p> <p>(พระบรมราโชวาทในพิธีเปิดงานชุมนุมลูกเสือแห่งชาติ ณ ค่ายลูกเสือวชิราวุธ จังหวัดชลบุรี 11 ธันวาคม 2512)</p> <p>ก. การส่งเสริมคนดี*</p> <p>ข. การปกครองบ้านเมืองที่ดี</p> <p>ค. การทำให้บ้านเมืองมีความสงบสุข</p> <p>ง. การใช้อำนาจในทางที่ถูกต้อง</p> <p>อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 23-25</p> <p>บรรพบุรุษของไทยแต่โบราณ ปกป้องบ้านเมืองคุ้มเกล้า เสียเลือดเสียเนื้อมิใช่เบา หน้าที่เรารักษาสืบไป</p> <p>ลูกหลานเหลนโหลนภายหน้า จะได้มีพสุธาอาศัย อนาคตจะต้องมีประเทศไทย มียอมให้ผู้ใดมาทำลาย</p>
--	---

<p>23. กลอนวรรคใดเป็นใจความสำคัญของบทกลอนแรก</p> <p>ก. หน้าที่เรารักษาสืบไป*</p> <p>ข. ปกบ้านป้องเมืองคุ้มเหย้า</p> <p>ค. เสียเลือดเสียเนื้อมิใช่เบา</p> <p>ง. บรรพบุรุษของไทยแต่โบราณ</p> <p>24. กลอนวรรคใดเป็นใจความสำคัญของกลอนบทที่สอง</p> <p>ก. จะได้มีพุทธาอาศัย</p> <p>ข. มียอมให้ผู้ใดมาทำลาย</p> <p>ค. อนาคตจะต้องมีประเทศไทย*</p> <p>ง. ลูกหลานเหลนโหลนภายหน้า</p> <p>25. ข้อใดย่อความของบทกลอนสองบทนี้ได้ชัดเจนที่สุด</p> <p>ก. เรามีหน้าที่รักษาแผ่นดินไว้เพื่ออนาคต</p> <p>ข. เรามีหน้าที่รักษาแผ่นดินไว้เพื่อลูกหลาน ไม่ให้ใครมาทำลาย</p> <p>ค. บรรพบุรุษของไทยเสียเลือดเนื้อเพื่อรักษาแผ่นดินไว้ให้ลูกหลาน</p> <p>ง. บรรพบุรุษรักษาแผ่นดินไว้ให้เรา เรามีหน้าที่รักษาไว้ให้ลูกหลานต่อไป*</p>	<p>อ่านบทร้อยกรองต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 26</p> <p>โบราณว่าน้ำพึ่งเรือเสือพึ่งป่า นกพึ่งฟ้าปลาพึ่งหนองคอยข้องเกี่ยว ไม่มีใครจะอยู่เพียงผู้เดียว ต้องยึดเหนี่ยวพึ่งพาอาศัยกัน การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แก่ผู้อื่น เหมือนหยิบยื่นดอกไม้ให้สุขสันต์ ทุกชีวิตเป็นสุขและผูกพัน เพราะแบ่งปันรักเผื่อเอื้อไมตรี</p> <p>26. จากบทร้อยกรองดังกล่าว “ไม่ได้” กล่าวถึงเรื่องใด</p> <p>ก. การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่</p> <p>ข. การมีน้ำใจไมตรี</p> <p>ค. แบ่งปันความรักให้ผู้อื่น</p> <p>ง. รักตัวเองให้มากที่สุด*</p> <p>27. ข้อใดย่อความบทร้อยกรองต่อไปนี้ได้สมบูรณ์ที่สุด</p> <p>เชื่อเร็วแรงทั้ง เซวาน์ชาญ เขี้ยวแฮ แมนประมาทมละการ ก็ล้ำ โหดซ้าอุตสำหรับหาญ ห่อนหยุด ยั้งแฮ ดั่งเต่ากระต่ายทำ แ่งซ้าชนะเร็ว</p> <p>ก. เต่ายอมชนะกระต่ายเสมอ</p> <p>ข. คนเก่งที่ประมาท ย่อมแพ้คนไม่ฉลาดแต่ขยัน</p> <p>ค. คนที่มีเรี่ยวแรงมาก ถ้าประมาทก็อาจทำให้แพ้*</p> <p>ง. คนที่อ่อนแอเช่นเต่าถ้ามุ่งมั่นก็ทำให้ประสบความสำเร็จ</p>
<p>ให้นักเรียนอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 28-30</p> <p>กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มียักษ์เพศผู้ตนหนึ่งชื่อว่า “บั๊กสะลึคี” ยักษ์มีลำตัวใหญ่โตมาก มีจมูกสีแดง ผู้คนที่อาศัยตามที่ราบหรือในป่าเขา เมื่อได้เห็นยักษ์ตนนี้เดินทางออกไปหาจับสัตว์กิน จะทำให้แผ่นดินสั่นสะเทือน ป่าเขาเหมือนจะแยกออกจากกัน ผู้คนที่</p>	<p>ข้อ 28</p> <p>28. จากตำนานพื้นบ้านดังกล่าวเป็นตำนานที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ใด</p> <p>ก. ผาแต้ม</p> <p>ข. หนองหาน</p> <p>ค. แม่น้ำโขง*</p> <p>ง. พระธาตุพนม</p>

<p>อาศัยอยู่ในถ้ำที่มีเส้นทางที่ยักษ์บักสะหลีเดินผ่าน จะต้องหาทางหลบหนี เอาตัวรอดต่างก็เล่าขานเป็นข้อความติดปากกันสืบมาว่า “บักสะหลีที่ตั้งแตงนอน ตะแคงคุงฟ้าเต็กน้อยเข้าไป หอมกลิ่นหมากกะบ้า ในสูตังมัน ได้เป็นพันเป็นหมื่น ยามมันพลิกคิงตื่น เต็กน้อยเป็นหมื่นแตกตื่นออกมา”</p> <p>คำพูดที่ชาวบ้านเล่าขานสืบมาดังกล่าว บ่งบอกถึงลักษณะตัวตนอันใหญ่โต มหิมาของยักษ์ “บักสะหลี” ผู้เฒ่าผู้แก่ยังเล่าให้ลูกหลานฟังว่า บักสะหลีมีมันไม่มีเสื้อผ้าสวมใส่ มีตะบองเป็นอาวุธ ใช้ล่าสัตว์ป่า เป็นอาหาร ผู้เฒ่าผู้แก่อีกว่า ยักษ์ตนนี้มีมันมีความแปลกพิเศษอีกอย่างหนึ่ง คือ มันมีอวัยวะเพศทั้งใหญ่ทั้งยาว เมื่อมันลุกยืนอวัยวะเพศของมันจะยาวลากดินเลยทีเดียวนะ เมื่อมันเดินไปที่ใด ๆ มันก็ลากอวัยวะเพศของมันครูด แยกออกเป็นร่องลึกจนปรากฏเห็นเป็นเส้นทางที่มันเดินผ่าน บางแห่งก็เป็นทางตรงทางโค้งบ้าง ดังนั้นเส้นทางที่ยักษ์บักสะหลีสัญจรไปหาอาหารจึงเป็นเส้นทางที่ยาวไกล เมื่อถึงฤดูฝนน้ำจากภูเขาจากป่าที่สูงก็ไหลลงสู่ร่อง เส้นทางที่ยักษ์บักสะหลีลากอวัยวะเพศไปนั้น นานเข้าก็กลายเป็นลำน้ำและเป็นแม่น้ำขนาดใหญ่ไปในที่สุด</p> <p>ชาวบ้านที่อาศัยอยู่ในระแวกบริเวณยักษ์บักสะหลีเดินทางไปหาอาหารกินนั้น เขาเรียกอวัยวะเพศว่า “ของ” เมื่อเห็นแม่น้ำที่เกิดจากการที่บัก</p>	<p>29. จากความเชื่อเรื่องยักษ์บักสะหลี แม่น้ำโขงเกิดจากการที่ยักษ์บักสะหลีทำสิ่งใด</p> <p>ก. ยักษ์สะหลีคืนนอนหลับทำพื้นดินทำให้เป็นร่อง</p> <p>ข. ยักษ์สะหลีมี “ของ” ที่ใหญ่และยาว เมื่อเดินพาดผ่านที่ต่าง ๆ ทำให้เกิดแม่น้ำ*</p> <p>ค. ยักษ์สะหลีใช้กระบองลากดินทำให้เกิดร่อง</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p> <p>30. คำว่า “ของ” หมายถึงข้อใด</p> <p>ก. อวัยวะเพศ*</p> <p>ข. อาวุธของยักษ์</p> <p>ค. คำที่แสดงความเป็นเจ้าของ</p> <p>ง. สิ่งต่าง ๆ</p>
--	---

แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทย

โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ประกอบแบบฝึกทักษะ

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทย
แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนย่อความจากนิทาน
ผู้สอน : นางสาวสุพรรณิ สุตสนธิ์

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
ภาคเรียนที่ 2/2565
จำนวน 3 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ

การย่อความเป็นทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยการนำเรื่องราวที่ได้จากการอ่าน การฟัง หรือการดู มาเรียบเรียงใหม่ให้กระชับสละสลวยด้วยสำนวนของผู้เขียนและถูกต้องกับรูปแบบของการย่อความ

6. สมรรถนะของผู้เรียน

☒ ความสามารถในการสื่อสาร	☒ ความสามารถในการคิด
☐ ความสามารถในการแก้ปัญหา	☐ ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต
☐ ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี	

7. ผลงานที่ต้องการ

1. ใบงาน เรื่อง นิทานที่ฉันรัก
2. แบบฝึกทักษะ เรื่อง การเขียนย่อความจากนิทาน

8. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ชั่วโมงที่ 1

ขั้นที่ 1 ระบุคำถาม (เวลา 15 นาที)

วิธีการดำเนินกิจกรรม

1. ครูกล่าวคำทักทายนักเรียนและแนะนำตัว แล้วให้นักเรียนสลับกันแนะนำตัวเอง เป็นรายบุคคล เพื่อให้ครูและนักเรียนได้ทำความรู้จักกัน และสร้างสัมพันธ์ภาพที่ดีต่อกัน
2. ครูและนักเรียนเรียนร่วมกันทำข้อตกลงในการปฏิบัติตนขณะที่เรียนในห้องเรียน ตัวอย่างเช่น

- ไม่ส่งเสียงรบกวนหรือคุยกันในขณะเรียน
- เมื่อต้องการทำธุระส่วนตัวให้ขออนุญาตครูก่อน
- เมื่อสงสัยหรือมีข้อซักถามให้ยกมือถาม
- ช่วยกันรักษาความสะอาดในห้องเรียน

3. ครูชี้แจงและแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับกำหนดการการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การเขียนย่อความ จากนั้นชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้

4. ครูอัญเชิญพระราชดำรัสในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระราชทานเนื่องในงานศึกษาสัมพันธ์ ของวิทยาลัยวิชาการศึกษา เมื่อวันที่ 15 มีนาคม พ.ศ. 2512 มาให้นักเรียนอ่าน ความว่า

“การย่อความเป็นวิชาที่สำคัญที่สุด เพราะถ้าไปฟังใครพูดนาน ก็ต้องจับว่า เขาว่าอย่างไร แล้วก็มาเรียบเรียงเป็นหัวข้อ เสร็จแล้วจึงสอนคนอื่นได้ ถ้าเราไม่มีระเบียบอยู่ในหัว เราจะสอนคนอื่นหรือไปเล่าให้คนอื่นฟังมิได้...”

พระราชดำรัสในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
พระราชทานเนื่องในงานศึกษาสัมพันธ์ ของวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เมื่อวันที่ 15 มีนาคม พ.ศ.2512

5. จากนั้นครูให้นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับพระราชดำรัสในประเด็นต่าง ๆ เช่น

- นักเรียนเคยได้ยินหรือเคยได้เขียนย่อความหรือไม่
- นักเรียนคิดว่ากรรมที่ทักษะการเขียนย่อความจะช่วยให้เกิดประโยชน์อย่างไร

ขั้นที่ 2 แสวงหาสารสนเทศ (เวลา 35 นาที)

วิธีการดำเนินกิจกรรม

1. ครูแจกแบบฝึกทักษะ เรื่อง การเขียนย่อความจากนิทาน ให้นักเรียนทุกคน
2. ครูให้นักเรียนทุกคนสังเกตองค์ประกอบของนิทาน และทำการอ่านนิทาน เรื่อง “ลูกกบอยากมีเพื่อน” จากนั้นให้นักเรียนร่วมกันอภิปราย และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับนิทานที่อ่าน
3. ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายสรุปบนกระดานอีกครั้ง ครูเติมเต็มส่วนที่นักเรียนขาด เพื่อให้นักเรียนเกิดความเข้าใจ
4. ครูนัดหมายนักเรียนในการเรียนครั้งถัดไป

ชั่วโมงที่ 2

ขั้นที่ 3 สร้างองค์ความรู้ (เวลา 20 นาที)

วิธีการดำเนินกิจกรรม

1. ครูกล่าวคำทักทายนักเรียน และให้นักเรียนร่วมกันทบทวนความรู้จากศึกษาความรู้ เรื่อง หลักการเขียนย่อความ และการอ่านนิทาน เรื่อง “ลูกกบอยากมีเพื่อน” ในแบบฝึกทักษะ เรื่อง การเขียนย่อความ

2. ครูแจกใบความรู้เรื่อง หลักการเขียนย่อความ ให้กับนักเรียนทุกคน
3. ครูนำเสนอความรู้เรื่อง หลักการเขียนย่อความ โดยให้นักเรียนทำความเข้าใจศึกษา

ประกอบใบความรู้ที่ได้รับ

ขั้นที่ 4 สื่อสาร (เวลา 30 นาที)

วิธีการดำเนินกิจกรรม

1. ครูให้นักเรียนทุกคนร่วมกันสรุปความรู้เรื่อง หลักการเขียนย่อความ บนกระดาน เพื่อให้เกิดความเข้าใจไปในแนวเดียวกัน
2. จากนั้นให้นักเรียนทำแบบฝึกทักษะ เรื่อง การเขียนย่อความจากนิทาน
3. ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปราย และตรวจสอบความถูกต้องของแบบฝึกทักษะ เพื่อให้เกิดความเข้าใจไปในทิศทางเดียวกัน

ชั่วโมงที่ 3

ขั้นที่ 5 ตอบแทนสังคม (เวลา 50 นาที)

วิธีการดำเนินกิจกรรม

1. ครูกล่าวคำทักทายนักเรียน และให้นักเรียนร่วมกันทบทวนความรู้จากศึกษาความรู้ และทำแบบฝึกทักษะ เรื่อง การเขียนย่อความจากนิทาน
2. ครูให้นักเรียนร่วมกันสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับประเด็น “ความสำคัญของการอ่านนิทาน” จากนั้นครูนำเสนอประเด็น “การอ่านนิทานในโลกออนไลน์” เพื่อให้นักเรียนเห็นถึงความสำคัญของการอ่านนิทานและการนำโซเชียลมีเดียมาปรับใช้ให้เกิดประโยชน์
3. ครูมอบหมายให้นักเรียนทุกคนทำใบงาน เรื่อง นิทานที่ฉันรัก โดยให้นักเรียนทุกคนคัดเลือกนิทานที่ตนเองชอบที่สุดจากนั้นให้อ่านและเขียนย่อความจากนิทานที่ตนเองได้คัดเลือกลงในใบงาน พร้อมกับตกแต่งให้สวยงาม
4. เมื่อนักเรียนทุกคนทำใบงานเสร็จเรียบร้อย ครูตรวจสอบความถูกต้อง และให้นักเรียนทุกคนทำการบันทึกภาพใบงานและนำไปโพสต์บนเฟซบุ๊กของตนเอง พร้อมกับติดแฮชแท็ก “นิทานที่ฉันรัก” เพื่อเป็นการแนะนำนิทานผ่านช่องทางโซเชียลมีเดีย และเป็นการเผยแพร่ความรู้การเขียนย่อความ
5. ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปสาระสำคัญของบทเรียนตามประเด็นที่ครูกำหนด
6. ครูนัดหมายนักเรียนในการเรียนครั้งถัดไป

9. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. พระราชดำรัสในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
2. แบบฝึกทักษะ เรื่อง การเขียนย่อความจากนิทาน
3. ใบความรู้ เรื่อง หลักการเขียนย่อความ

10. การวัดและประเมินผล

การวัดและประเมินผล	วิธีการวัดและประเมินผล	เครื่องมือที่ใช้	เกณฑ์การประเมิน
การบอกความหมายหลักการเขียนย่อความ (K)	การตรวจผลงาน	ใบงานเรื่อง นิทานที่ฉันรัก	คะแนนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ขึ้นไป
การเขียนย่อความจากนิทานได้ถูกต้องตามหลักการเขียนย่อความ (P)	การตรวจผลงาน	-ใบงานเรื่อง นิทานที่ฉันรัก -แบบประเมินทักษะการเขียนย่อความ	ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ขึ้นไป
การมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม (A)	การสังเกตพฤติกรรม การมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม	แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม	ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ขึ้นไป
คุณลักษณะอันพึงประสงค์	การสังเกตพฤติกรรมนักเรียนแบบรายบุคคล	แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์	ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ขึ้นไป
สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน	การสังเกตพฤติกรรมนักเรียนแบบรายบุคคล	แบบประเมินสมรรถนะสำคัญของผู้เรียน	ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ขึ้นไป

บันทึกเพิ่มเติม

.....

.....

.....

บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

1. ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

.....
.....
.....
.....

2. ปัญหาและอุปสรรค

.....
.....
.....
.....

3. แนวทางการแก้ไข

.....
.....
.....
.....

ลงชื่อ.....ผู้สอน

(.....)

วันที่ เดือน พ.ศ.

“การย่อความเป็นวิชาที่สำคัญที่สุด เพราะถ้าไปฟังใครพูดนาน
ก็ต้องจับว่า เขาว่าอย่างไร แล้วก็มาเรียบเรียงเป็นหัวข้อ
เสร็จแล้วจึงสอนคนอื่นได้ ถ้าเราไม่มีระเบียบอยู่ในหัว
เราจะสอนคนอื่นหรือไปเล่าให้คนอื่นฟังมิได้...”

พระราชดำรัสในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
พระราชทานเนื่องในงานศึกษาสัมพันธ์ของวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เมื่อวันที่ 15 มีนาคม พ.ศ.2512

หลักการเขียนย่อความ

การเขียนย่อความ

การย่อความ คือ การจับใจความสำคัญ จับประเด็นสำคัญของเรื่องที่ได้อ่าน ได้ฟัง หรือได้ดูมาให้ได้ความว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร เมื่อใด เพราะเหตุใด หรือมีแนวคิด ประเด็นสำคัญของเรื่องอย่างไร แล้วสรุปโดยเรียบเรียงให้ได้ใจความครบถ้วน สั้น กระชับ ด้วยสำนวนภาษาของตนเอง

ชนิดของการเขียนย่อความ

ชนิดของการย่อความ แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

- **การย่อความจากร้อยแก้ว** หมายถึง การย่อความจากเรียงความธรรมดา เช่น จากหนังสือ เอกสาร ตำรา นิทาน บทความ บทความวิจารณ์จดหมาย คำบรรยาย พระบรมราชโองการ ฯลฯ
- **ย่อความจากบทร้อยกรอง** หมายถึง การย่อความจากคำประพันธ์ต่าง ๆ เช่น กาพย์ กลอน โคลง ฯลฯ เมื่อย่อแล้วข้อความจะเป็นร้อยแก้วธรรมดา ย่อความชนิดนี้ผู้อ่านจะต้องอ่านคำประพันธ์นั้นอย่างเข้าใจ เพราะในคำประพันธ์มักจะมีกลวิธีการแต่งหลายอย่าง เช่น อุปมาอุปไมย ถ้าอ่านไม่เข้าใจ ติความไม่ได้ก็จะย่อความไม่ได้
- **การย่อความจากเรื่องที่ได้ฟังมา** เช่น การปาฐกถา การบรรยาย การเล่าเรื่อง ฯลฯ ย่อความชนิดนี้ผู้อ่านจะต้องมีสมาธิในการฟังมากจึงจับประเด็นของเรื่องได้ครบถ้วน

องค์ประกอบการเขียนย่อความ 3 ประการ

- **ความกะทัดรัด** แม้ว่าจะไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัวว่าย่อความต้องมีความยาวเท่าไร แต่โดยปกติแล้วการย่อความมักจะมี ความยาวประมาณ หนึ่งในสามของบทความที่จะย่อ ซึ่งในย่อความมักไม่นิยม ใส่ตัวอย่าง หรือคำอธิบาย นอกจากว่าตัวอย่างนั้นจะช่วยทำให้ใจความของย่อความชัดเจนขึ้นหรือเพื่อสนองจุดประสงค์ของผู้เขียนย่อความนั้น

- **ความตรงต่อเนื้อหา** ไม่ว่าผู้เขียนจะเห็นด้วยกับข้อความที่ตนย่อหรือไม่ เขาไม่มีสิทธิ์ที่จะใส่ความคิดเห็นของตนเองลงไป ในย่อความอย่างเด็ดขาด จะต้องเขียนให้ตรงต่อเนื้อหาวงายไม่คลาดเคลื่อน เขียนเฉพาะความคิดเห็นที่อยู่ในบทความเท่านั้น และต้องไม่พยายามบิดเบือนข้อความอย่างเด็ดขาด

- **ความเป็นต้นฉบับ** ย่อความนั้นจะต้องเขียนโดยใช้คำพูดของผู้เขียนย่อความเอง ห้ามลอกคำพูดจากบทความอย่างเด็ดขาด ถ้าจำเป็นต้องลอกข้อความใดลงไป จะต้องเขียนข้อความนั้นในเครื่องหมายคำพูด (อัญประกาศ)

การย่อความที่ดีนั้น ผู้ย่อต้องสมมติตัวเองว่าเป็นผู้เขียนบทความนั้นขึ้นมาและในขณะที่ย่อความนั้น ต้องสมมติว่าผู้เขียนต้องการเขียนเรื่องนั้นอย่างสั้น ๆ แต่ให้ได้ใจความสำคัญเดียวกัน แต่ถ้าเป็นคำจำกัดความก็สามารถลอกข้อความนั้นมาได้และเพื่อป้องกันการเข้าใจผิด ผู้เขียนย่อความควรใส่คำจำกัดความนั้นไว้ในเครื่องหมายคำพูด

- พระราชดำรัส ปาฐกถา คำปราศรัย คำสอน สุนทรพจน์ ฯลฯ ให้เขียนดังนี้

ย่อ (ปาฐกถา คำสอน...) ของ.....พระราชทาน ให้แสดงแก่ใคร.....
เรื่อง.....เนื่องในโอกาสใด.....ณ.....เมื่อวันที่.....
เดือน..... พ.ศ.เวลา.....ความว่า.....

ร้อยกรอง

- การย่อความต้องถอดความจากคำประพันธ์ก่อนแล้วนำข้อความที่ถอดมาย่อในการย่อความบทร้อยกรองนั้นต้องบอกรายละเอียด ดังนี้

ย่อ (ชื่อบทประพันธ์) เรื่อง.....ตอน (ถ้ามี).....
ของ (ผู้ประพันธ์)..... ความว่า.....

หากบทประพันธ์ที่นำมาย่อไม่มีชื่อเรื่อง ให้ผู้ย่อตั้งชื่อเรื่องเอง โดยอาศัยสาระสำคัญจากบทร้อยกรองที่อ่าน หากเจ้าของบทประพันธ์ไม่ลงชื่อ ให้เขียนคำว่า “ไม่ปรากฏนาม”

หลักการเขียนย่อความ

1. อ่านเรื่องที่จะย่อให้ตลอดโดยละเอียด ในขณะที่อ่านให้ตั้งคำถามกับตัวเองว่า “เรื่องอะไร ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร ได้ผลอย่างไร” การอ่านโดยตลอดนี้จะช่วยให้เราทราบว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไรไว้ชั้นหนึ่งก่อน

2. แยกข้อความเป็นตอน ๆ พยายามอ่าน ทำความเข้าใจ และจับใจความสำคัญให้ได้ว่าตอนนั้น ๆ ว่าด้วยเรื่องอะไร จากการอ่านอย่างละเอียดในครั้งนี้จะช่วยให้เราจับใจความสำคัญได้ครบถ้วน

3. นำใจความสำคัญทั้งหมดที่จับได้มาเรียบเรียงใหม่ โดยยึดหลักดังนี้

3.1 ลำดับของเรื่อง การลำดับเนื้อความที่ย่อแล้วไม่จำเป็นจะต้องเรียงลำดับของเรื่องเดิม อาจจะสับเปลี่ยนได้ตามแต่ผู้ย่อจะเห็นสมควรว่าเรื่องอย่างไรจึงจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่ายและดีที่สุด

3.2 ข้อความที่ย่อ

- รายละเอียด ข้อเปรียบเทียบ ตัวอย่างและถ้อยคำฟุ่มเฟือยต้องตัดทั้งหมด
- ถ้าในเรื่องเดิมมีเนื้อความสำคัญเหมือนกันหลาย ๆ แห่ง เมื่อเรียงเรียงใหม่ ให้นำมากล่าวเพียงครั้งเดียว

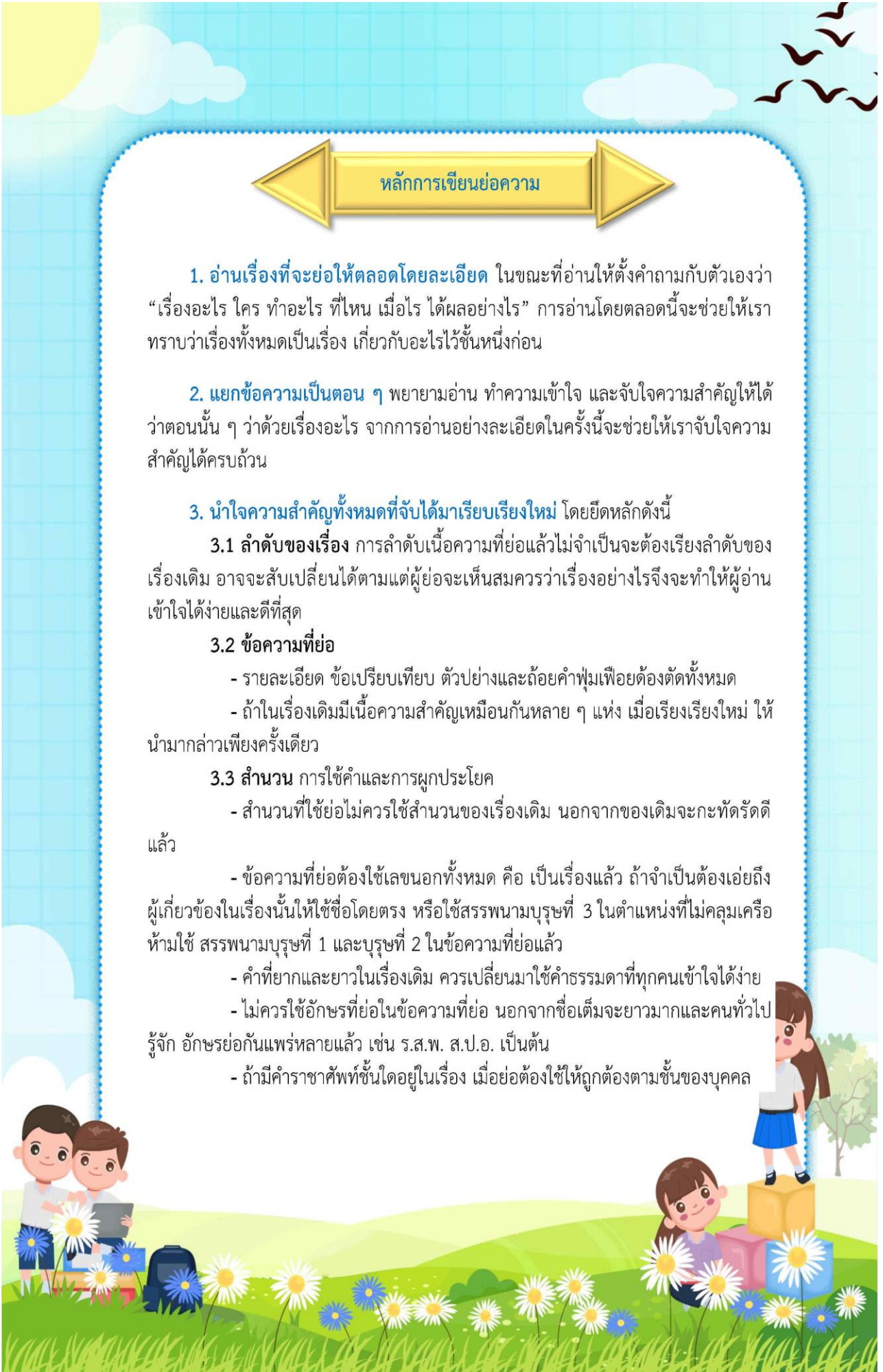
3.3 จำนวน การใช้คำและการผูกประโยค

- จำนวนที่ใช้อย่าไม่ควรใช้จำนวนของเรื่องเดิม นอกจากของเดิมจะกะทัดรัดดีแล้ว

- ข้อความที่ย่อต้องใช้เลขนอกทั้งหมด คือ เป็นเรื่องแล้ว ถ้าจำเป็นต้องเอ่ยถึงผู้เกี่ยวข้องในเรื่องนั้นให้ใช้ชื่อโดยตรง หรือใช้สรรพนามบุรุษที่ 3 ในตำแหน่งที่ไม่คลุมเครือ ห้ามใช้ สรรพนามบุรุษที่ 1 และบุรุษที่ 2 ในข้อความที่ย่อแล้ว

- คำที่ยากและยาวในเรื่องเดิม ควรเปลี่ยนมาใช้คำธรรมดาที่ทุกคนเข้าใจได้ง่าย
- ไม่ควรใช้อักษรที่ย่อในข้อความที่ย่อ นอกจากชื่อเต็มจะยาวมากและคนทั่วไปรู้จัก อักษรย่อกันแพร่หลายแล้ว เช่น ร.ส.พ. ส.ป.อ. เป็นต้น

- ถ้ามีคำราชาศัพท์ชั้นใดอยู่ในเรื่อง เมื่อย่อต้องใช้ให้ถูกต้องตามชั้นของบุคคล

- ควรใช้ประโยคสั้น ๆ ความหมายชัดเจนถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และนิยมใช้กัน เป็นแบบฉบับแล้ว ประโยคทุกประโยคจะต้องเชื่อมโยงกันดีโดยอาจใช้บุพบท สันธาน หรือวลีมาเชื่อม

- ถ้าเรื่องเดิมเป็นร้อยกรอง ให้อยู่เป็นร้อยแก้วเสียก่อน

4. เมื่อเรียบเรียงเรื่องย่อเสร็จแล้ว ควรทบทวนดูว่าเรื่องที่ย่อ นั้นมีเนื้อความติดต่อกันดีหรือไม่ มีพลความติดมาบ้างหรือไม่ ใจความสำคัญอะไรตกหล่นอยู่บ้าง มีข้อความตอนใดที่ผิดเพี้ยนไปจาก เรื่องเดิมบ้าง

5. ก่อนเขียนเรื่องที่ย่อเสร็จแล้ว ควรใช้แบบขั้นต้นย่อความตามประเภทของเรื่องที่จะย่อ เขียนนำเป็นย่อหน้าแรก แล้วจึงเขียนข้อความที่ย่อแล้วในย่อหน้าต่อไป

แบบฝึกทักษะ การเขียนย่อความจากนิทาน

คำชี้แจง : ให้นักเรียนอ่านนิทาน เรื่อง ลูกกบอยากมีเพื่อน แล้วเขียนย่อความให้ถูกต้องและได้ใจความ

ลูกกบอยากมีเพื่อน

มีลูกกบตัวหนึ่งอยากมีเพื่อนเอาไว้เล่นด้วย “อากาศสดชื่นดีจริง แต่มันเหงาจัง ไม่มีเพื่อนเลยออกไปหาเพื่อนดีกว่า” ลูกกบพูด ลูกกบพบกับเต่าก็ดีใจหวังจะผูกมิตร กับเต่า ลูกกบจึงพูดกับเต่าด้วยความอ่อนโยนว่า “พี่เต่าจ๋า ฉันขอเป็นเพื่อนเล่นกับพี่เต่าด้วย คนนะจ๊ะ” เต่ามองลูกกบอย่างแปลกใจและไม่พอใจที่เห็นรูปร่างของกบน่าเกลียด จึงตอบว่า “ไม่ได้ฉันไม่เป็นเพื่อนกับเจ้าหรอก ดูรูปร่างเจ้าซีซ่าน่าเกลียด น่าชัง ออกไปห่าง ๆ ฉันนะ ฉันไม่เป็นเพื่อนกับเจ้า”

“ฮือ ฮือ ดูซิพี่เต่าไม่ยอมเป็นเพื่อนกับลูกกบเลย ฮือ ฮือ” ลูกกบร้องไห้เสียใจ ขณะที่ลูกกบกำลังร้องไห้ก็เหลือบเห็นปลาใกล้ว่ายน้ำอยู่ “เฮ้! นั่นปลา กาลังว่ายน้ำ แหม น่าสนุกจังเลย เตียวเราไปเล่นน้ำกับปลาดีกว่า” ลูกกบจึงว่ายน้ำไปหาปลา และเข้าไปพูดกับ ปลาว่า “ปลาน้อยจ๋า เธอว่ายน้ำเก่งจังเลย ให้ฉันเล่นกับเธอด้วยนะ” ปลา มองลูกกบอย่าง สงสัย “อู๊ย! นี่ตัวอะไร รูปร่างน่าเกลียดเสียจริง ตัวก็ดำปืด ไม่สวยเลย” ปลาพูด “ฉันเป็นกบนะ เธอไม่รู้จักหรือ ฉันอยากเป็นเพื่อนกับเธอนะ” “ฉันไม่ชอบเธอ ดูสิรูปร่างน่าเกลียดจังเลย อย่ามายุ่งกับฉันไปห่าง ๆ” ปลาแสดงอาการไม่สนใจลูกกบ ลูกกบเสียใจมาก “ฮือ ฮือ ทำไมฉันช่างโชคร้ายจัง ไม่มีใครเป็นเพื่อนกับฉันเลย ฮือ ฮือ”

ทันใดนั้นคางคกตัวหนึ่งกระโดดออกมาจากกอหญ้า คางคกสงสารลูกกบมาก เพราะยืนมองดูลูกกบนานแล้ว พอเห็นลูกกบร้องไห้จึงกระโดดมาใกล้ ๆ พูดปลอบโยนว่า “อย่าร้องไห้เลยนึ่งเสียเถิด ฉันจะเป็นเพื่อนกับเธอเอง” “เฮ้ นั่นใคร ใครจะเป็นเพื่อนกับฉัน” ลูกกบเบยหน้าถามทันที คางคกตอบว่า “ฉันเอง ฉันคือคางคก ฉันสงสารเธอ เธอจะคบฉันเป็นเพื่อน หรือเปล่าจ๊ะ” “แหม ฉันดีใจจังเลย ฉันอยากมีเพื่อน ฉันจะเป็นเพื่อนกับเธอนะคางคก เราจะไปเที่ยวด้วยกัน ฉันมีความสุขจังเลย” ลูกกบพูด ฉันก็ดีใจ ต่อไปนี้เราเป็นเพื่อนกันนะ ฉัน จะช่วยเธอทำงาน เราจะ做朋友ที่ดีต่อกัน

ที่มา : พงษ์จันทร์ อยู่เป็นสุข. (๒๕๕๙)

แบบฝึกทักษะ การเขียนย่อความจากนิทาน

คำชี้แจง : ให้นักเรียนเขียนแผนผังความคิดจากนิทานเรื่อง ลูกกบอยากมีเพื่อน

ใบงาน นิทานที่ฉันรัก

คำชี้แจง :

1. ให้นักเรียนคัดเลือกนิทานที่ตนเองชอบที่สุด จำนวน 1 เรื่อง
2. ให้นักเรียนอ่านและเขียนย่อความจากนิทานที่ตนเองได้คัดเลือกลงในใบงาน พร้อมกับตกแต่งให้สวยงาม
3. เมื่อตรวจสอบความถูกต้องแล้ว ให้นักเรียนทำการบันทึกภาพใบงาน และนำไปโพสต์บนเฟซบุ๊กของตนเอง พร้อมกับติดแฮชแท็ก “#นิทานที่ฉันรัก” เพื่อเป็นการแนะนำนิทานผ่านช่องทางโซเชียลมีเดีย และเป็นการเผยแพร่ความรู้การเขียนย่อความ

นิทานที่ฉันรัก

.....

.....

ผู้แต่ง

.....

.....

แต่งเรื่องนี้เมื่อ

.....

.....

เหตุผลที่ชอบนิทานเรื่องนี้ เพราะว่า

.....

.....

.....

ข้อคิดที่ได้รับจากการอ่านนิทาน

.....

.....

ใบงาน นิทานที่ฉันรัก

คำชี้แจง : ให้นักเรียนสรุปความรู้เกี่ยวกับการเขียนย่อความ เพื่อใช้เป็นแนวทาง
ในการเขียนย่อความลำดับต่อไป

แบบประเมินทักษะการเขียนย่อความ

ที่	ชื่อ - สกุล	คะแนน					รวมคะแนน (คะแนนเต็ม 15 คะแนน)
		ด้านใจความสำคัญ (3 คะแนน)	ด้านใจความสนับสนุน (3 คะแนน)	ด้านการไม่กล่าวซ้ำ (3 คะแนน)	ด้านการแต่งประโยคใหม่ (3 คะแนน)	ด้านความถูกต้องตามหลัก (3 คะแนน)	

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

...../...../.....

เกณฑ์การประเมินการเขียนย่อความ

รายการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน		
	ดีมาก (3)	ดี (2)	พอใช้ (1)
1. ด้านใจความสำคัญ	มีใจความสำคัญครบถ้วน สมบูรณ์ ทั้งใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร และอย่างไร	มีใจความสำคัญแต่ไม่ครบถ้วนสมบูรณ์หรือมีใจความสำคัญน้อยมาก	ไม่มีใจความสำคัญ
2. ด้านใจความสนับสนุนสำคัญ	มีใจความสนับสนุนสำคัญ สอดคล้องกับใจความสำคัญและไม่มีรายละเอียดที่ไม่สำคัญ	มีใจความสนับสนุนสำคัญ สอดคล้องกับใจความสำคัญแต่มีรายละเอียดที่ไม่สำคัญ หรือมีใจความสนับสนุนที่ไม่ค่อยสำคัญ และไม่สอดคล้องกับใจความสำคัญ	ไม่มีใจความสนับสนุนสำคัญ มีแต่รายละเอียดที่ไม่สอดคล้องกับใจความสำคัญ
3. ด้านการไม่กล่าวซ้ำ	ไม่มีประโยคหรือข้อมูลที่มีความหมายซ้ำซ้อน	มีประโยคหรือข้อมูลที่มีความหมายซ้ำซ้อน อยู่บ้างหรือ ค่อนข้างมาก	ไม่มีประโยคหรือข้อมูลที่มีความหมายซ้ำซ้อน
4. ด้านการแต่งประโยคใหม่	แต่งประโยคขึ้นเองทั้งหมด โดยที่มีความหมายถูกต้อง ไม่มีประโยคที่ลอกมาจากบทอ่านเลย	แต่งประโยคขึ้นเองเป็นส่วนใหญ่ โดยที่มีความหมายถูกต้อง มีประโยคที่ลอกมาจากบทอ่านบ้าง หรือแต่งประโยคขึ้นเองบ้าง แต่ความหมายไม่สมบูรณ์ มีประโยคที่ลอกมาจากบทอ่าน	เขียนประโยคคล้ายกัน วกวนไปมาไม่มีประโยคที่แต่งขึ้นเองเลย หรือลอกประโยคจากบทอ่านทั้งหมด
5. ด้านความถูกต้องตามหลักภาษา	ประโยคที่แต่งถูกต้องตามหลักภาษา มีความบกพร่องน้อยมาก เช่น การใช้กาล การใช้คำ หน้าที่ต่าง ๆ ในประโยค ถูกต้อง หรือผิดน้อยมาก การใช้เครื่องหมายวรรค	ประโยคที่แต่งไม่ค่อยถูกต้องตามหลักภาษา บกพร่องในการใช้กาล หรือหน้าที่ของคำต่าง ๆ ในประโยค แต่พอสื่อความหมาย	ประโยคที่แต่งไม่ถูกต้องตามหลักภาษาแต่สามารถสื่อสารได้บ้าง การใช้หน้าที่ของคำในประโยคและการใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่าง ๆ บกพร่องมาก

รายการ ประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน		
	ดีมาก (3)	ดี (2)	พอใช้ (1)
	ตอนถูกต้องหรือบกพร่อง น้อยมาก	ได้บ้าง การใช้ เครื่องหมายวรรคตอน ต่าง ๆ บกพร่องบ้าง	

เกณฑ์การประเมิน กำหนดไว้ดังนี้

0 - 5 คะแนน ระดับ ปรับปรุง

6 - 10 คะแนน ระดับ พอใช้

11 - 15 คะแนน ระดับ ดี

หมายเหตุ ผู้ผ่านเกณฑ์ประเมินต้องได้คะแนน 12 คะแนนขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 75

แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน
การมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม

รายการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน		
	ดีมาก (3)	ดี (2)	พอใช้ (1)
1.การตอบคำถาม 1.1 ตอบคำถามได้ถูกต้อง 1.2 ตอบคำถามได้รวดเร็ว กว่ากลุ่มอื่น/คนอื่น 1.3 ตอบคำถามได้ภายใน เวลาที่กำหนด	ตอบคำถามได้ ตามเกณฑ์ 2 ข้อ	ตอบคำถามได้ตาม เกณฑ์ 2 ข้อ	ตอบคำถามได้ ตามเกณฑ์ 1 ข้อ
2. ความสนใจและการซักถาม 2.1 ถามในหัวข้อที่ไม่เข้าใจ 2.2 บันทึกคำถามและคำตอบ 2.3 กล้าแสดงออก	สนใจและซักถาม ตามเกณฑ์ 3 ข้อ	สนใจและซักถาม ตามเกณฑ์ 2 ข้อ	สนใจและซักถาม ตามเกณฑ์ 1 ข้อ
3. การมีส่วนร่วมในกิจกรรม 3.1 ให้ความร่วมมือ 3.2 ให้การช่วยเหลือ 3.3 มีความกระตือรือร้น	มีส่วนร่วมใน กิจกรรม ตาม เกณฑ์ 3 ข้อ	มีส่วนร่วมใน กิจกรรม ตาม เกณฑ์ 2 ข้อ	มีส่วนร่วมใน กิจกรรม ตามเกณฑ์ 1 ข้อ

เกณฑ์การให้คะแนน

3 หมายถึง	ดีมาก
2 หมายถึง	ดี
1 หมายถึง	พอใช้

การแปลความหมาย

คะแนน 7-9	คะแนน ระดับ	ดีมาก
คะแนน 4-6	คะแนน ระดับ	ดี
คะแนน 1-3	คะแนน ระดับ	พอใช้

หมายเหตุ ผู้ผ่านเกณฑ์ประเมินต้องได้คะแนน 5 คะแนนขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 75

แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียน

กลุ่มสาระการเรียนรู้.....ภาคเรียนที่.....ปีการศึกษา.....

ชื่อ-สกุล นักเรียน.....ห้อง.....เลขที่.....

คำชี้แจง : ให้ ผู้สอน สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในระหว่างเรียนและนอกเวลาเรียน แล้วขีด /

ลงในช่องคะแนน

คุณลักษณะอันพึงประสงค์	รายการประเมิน	ระดับคะแนน			
		3	2	1	0
1. รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์	1.1 ยืนตรงเมื่อได้ยินเพลงชาติ ร้องเพลงชาติได้ และบอกความหมายของเพลงชาติ				
	1.2 ปฏิบัติตนตามสิทธิและหน้าที่ของนักเรียน ให้ความร่วมมือ ร่วมใจในการทำงานกับสมาชิกในห้องเรียน				
	1.3 เข้าร่วมกิจกรรมที่สร้างความสามัคคี ปองดอง และเป็นประโยชน์ต่อโรงเรียนและชุมชน				
	1.4 เข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนาที่ตนนับถือ ปฏิบัติตนตามหลักของศาสนาและเป็นตัวอย่างที่ดีของศาสนิกชน				
	1.5 เข้าร่วมกิจกรรมและมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมที่เกี่ยวกับสถาบันพระมหากษัตริย์ตามโรงเรียนและชุมชนจัดขึ้น ขึ้นชมในพระราชกรณียกิจ พระปรีชาสามารถของพระมหากษัตริย์และพระราชวงศ์				
	สรุปคุณลักษณะที่ 1 รวม.....คะแนน ระดับคุณภาพ.....				
2. ซื่อสัตย์ สุจริต	2.1 ให้ข้อมูลที่ถูกต้อง และเป็นจริง				
	2.2 ปฏิบัติในสิ่งที่ถูกต้อง ละอาย และเกรงกลัวที่จะทำความผิด ทำตามสัญญาที่ตนให้ไว้กับพ่อแม่หรือผู้ปกครอง และครู				
	2.3 ปฏิบัติตนต่อผู้อื่นด้วยความซื่อตรง และเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เพื่อนด้านความซื่อสัตย์				
	สรุปคุณลักษณะที่ 2 รวม.....คะแนน ระดับคุณภาพ.....				
3. มีวินัย	3.1 ปฏิบัติตามข้อตกลง กฎเกณฑ์ ระเบียบ ข้อบังคับของครอบครัวและโรงเรียน มีความตรงต่อเวลาในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันมีความรับผิดชอบ				
	สรุปคุณลักษณะที่ 3 รวม.....คะแนน ระดับคุณภาพ.....				
4. ใฝ่เรียนรู้	4.1 ตั้งใจเรียน				
	4.2 เอาใจใส่ในการเรียน และมีความเพียรพยายามในการเรียน				
	4.3 เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ				
	4.4 ศึกษา ค้นคว้า หาความรู้จากหนังสือ เอกสาร สิ่งพิมพ์ สื่อเทคโนโลยีต่าง ๆ แหล่งการเรียนรู้ทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน และเลือกใช้สื่อได้อย่างเหมาะสม				
	4.5 บันทึกความรู้ วิเคราะห์ ตรวจสอบบางสิ่งที่เรียนรู้ สรุปเป็นองค์ความรู้				

คุณลักษณะ อันพึงประสงค์	รายการประเมิน	ระดับคะแนน			
		3	2	1	0
4. ใฝ่เรียนรู้ (ต่อ)	4.6 แลกเปลี่ยนความรู้ ด้วยวิธีการต่าง ๆ และนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน				
	สรุปคุณลักษณะที่ 4 รวม.....คะแนน ระดับคุณภาพ.....				
5. อยู่อย่างพอเพียง	5.1 ใช้ทรัพย์สินและสิ่งของของโรงเรียนอย่างประหยัด				
	5.2 ใช้อุปกรณ์การเรียนอย่างประหยัดและรู้คุณค่า				
	5.3 ใช้จ่ายอย่างประหยัดและมีการเก็บออมเงิน				
	สรุปคุณลักษณะที่ 5 รวม.....คะแนน ระดับคุณภาพ.....				
6. มุ่งมั่น ในการทำงาน	6.1 มีความตั้งใจและพยายามในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย				
	6.2 มีความอดทนและไม่ท้อแท้ต่ออุปสรรคเพื่อให้งานสำเร็จ				
	สรุปคุณลักษณะที่ 6 รวม.....คะแนน ระดับคุณภาพ.....				
7. รักความเป็นไทย	7.1 มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย				
	7.2 เห็นคุณค่าและปฏิบัติตามวัฒนธรรมไทย				
	สรุปคุณลักษณะที่ 7 รวม.....คะแนน ระดับคุณภาพ.....				
8. มีจิตสาธารณะ	8.1 รู้จักช่วยพ่อแม่ ผู้ปกครอง และครูทำงาน				
	8.2 อาสาทำงาน ช่วยคิด ช่วยทำ และแบ่งปันสิ่งของให้ผู้อื่น				
	8.3 รู้จักการดูแล รักษาทรัพย์สินสมบัติและสิ่งแวดล้อมของห้องเรียน โรงเรียนชุมชน				
	8.4 เข้าร่วมกิจกรรมเพื่อสังคมและสาธารณประโยชน์ของโรงเรียน				
	สรุปคุณลักษณะที่ 8 รวม.....คะแนน ระดับคุณภาพ.....				
สรุปผลการประเมินทุกด้าน					

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

...../...../.....

เกณฑ์การให้คะแนน

ดีมาก	พฤติกรรมที่ปฏิบัติชัดเจนและสม่ำเสมอ	ให้ 3 คะแนน
ดี	พฤติกรรมที่ปฏิบัติชัดเจนและบ่อยครั้ง	ให้ 2 คะแนน
พอใช้	พฤติกรรมที่ปฏิบัติบางครั้ง	ให้ 1 คะแนน
ต้องปรับปรุง	ไม่เคยปฏิบัติพฤติกรรม	ให้ 0 คะแนน

เกณฑ์ระดับคุณภาพ

คะแนนรวม 13-15	คะแนน	ระดับคุณภาพ 3
คะแนนรวม 1-8	คะแนน	ระดับคุณภาพ 2
คะแนนรวม 1-8	คะแนน	ระดับคุณภาพ 1
คะแนนรวม 0	คะแนน	ระดับคุณภาพ 0

ความหมายระดับคุณภาพ

3 หมายถึง ดีเยี่ยม, 2 หมายถึง ดี, 1 หมายถึง ผ่านเกณฑ์, 0 หมายถึง ไม่ผ่านเกณฑ์

แบบประเมินสมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

ชื่อ-สกุลนักเรียน ห้อง เลขที่

คำชี้แจง ให้ ผู้สอน สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในระหว่างเรียนและนอกเวลาเรียน

แล้วขีด ✓ ลงในช่องคะแนน

สมรรถนะด้าน	รายการประเมิน	คะแนน			
		ดีมาก (3)	ดี (2)	พอใช้ (1)	ปรับปรุง (0)
1. ความสามารถในการสื่อสาร	1.1 ความสามารถในการรับ-ส่งสาร				
	1.2 มีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความเข้าใจ ของตนเอง โดยใช้ภาษาอย่างเหมาะสม				
	1.3 ใช้วิธีการสื่อสารที่เหมาะสม มีประสิทธิภาพ				
	1.4 เจรจาต่อรอง เพื่อจัดและลดปัญหา ความขัดแย้งต่าง ๆ ได้				
	1.5 เลือกรับและไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยเหตุผล และถูกต้อง				
สรุปด้านที่ 1 รวม..... คะแนน ระดับคุณภาพ.....					
2. ความสามารถในการคิด	2.1 มีความสามารถในการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์				
	2.2 มีทักษะในการคิดนอกกรอบอย่างสร้างสรรค์				
	2.3 สามารถคิดอย่างมีวิจารณญาณ				
	2.4 มีความสามารถในการสร้างองค์ความรู้				
	2.5 ตัดสินใจแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับตนเอง ได้อย่างเหมาะสม				
สรุปด้านที่ 2 รวม..... คะแนน ระดับคุณภาพ.....					
3. ความสามารถในการแก้ไขปัญหา	3.1 สามารถแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้				
	3.2 ใช้เหตุผลในการแก้ปัญหา				
	3.3 เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงในสังคม				
	3.4 แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้ มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา				
	3.5 สามารถตัดสินใจได้เหมาะสมตามวัย				
สรุปด้านที่ 3 รวม..... คะแนน ระดับคุณภาพ.....					
4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต	4.1 เรียนรู้ด้วยตนเองได้เหมาะสมตามวัย				
	4.2 สามารถทำงานกลุ่มร่วมกับผู้อื่นได้				
	4.3 นำความรู้ที่ได้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน				

สมรรถนะด้าน	รายการประเมิน	คะแนน			
		ดีมาก (3)	ดี (2)	พอใช้ (1)	ปรับปรุง (0)
4. ความสามารถ ในการใช้ทักษะ ชีวิต (ต่อ)	4.4 จัดการปัญหาและความขัดแย้งได้เหมาะสม				
	4.5 หลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผล กระทบต่อตนเอง				
สรุปด้านที่ 4 รวม..... คะแนน ระดับคุณภาพ.....					
5. ความสามารถ ในการใช้ เทคโนโลยี	5.1 เลือกและใช้เทคโนโลยีได้เหมาะสมตามวัย				
	5.2 มีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี				
	5.3 สามารถนำเทคโนโลยีไปใช้พัฒนาตนเอง				
	5.4 ใช้เทคโนโลยีในการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์				
	5.5 มีคุณธรรม จริยธรรมในการใช้เทคโนโลยี				
สรุปด้านที่ 5 รวม..... คะแนน ระดับคุณภาพ.....					
สรุปผลการประเมินทุกด้าน					

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

...../...../.....

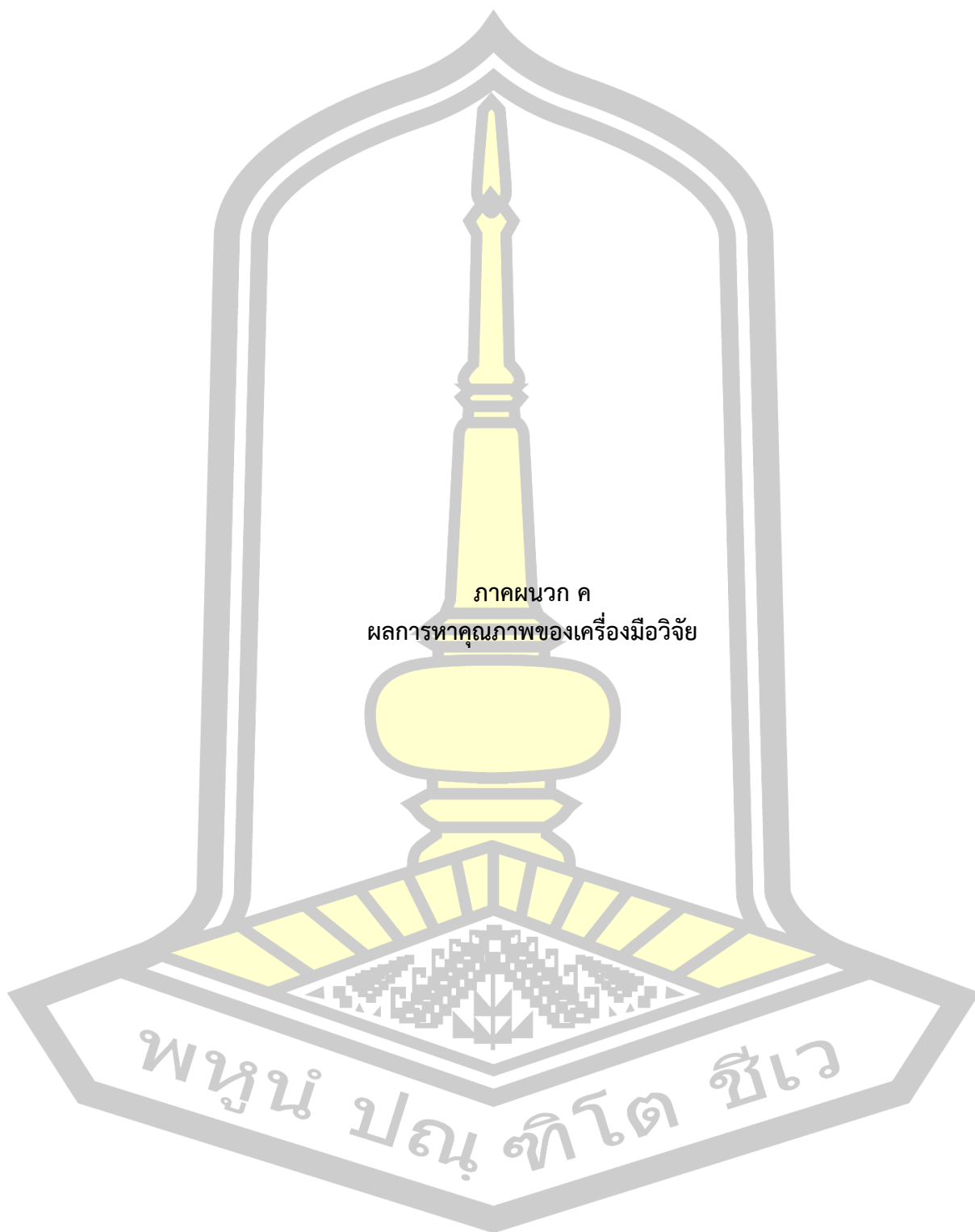
เกณฑ์การให้คะแนน	ดีมาก	พฤติกรรมที่ปฏิบัติชัดเจนและสม่ำเสมอ	ให้ 3 คะแนน	
	ดี	พฤติกรรมที่ปฏิบัติชัดเจนและสม่ำเสมอ	ให้ 2 คะแนน	
	พอใช้	พฤติกรรมที่ปฏิบัติชัดเจนและสม่ำเสมอ	ให้ 1 คะแนน	
	ต้องปรับปรุง	พฤติกรรมที่ปฏิบัติชัดเจนและสม่ำเสมอ	ให้ 0 คะแนน	
เกณฑ์ระดับคุณภาพ	คะแนนรวม	13-15 คะแนน ระดับคุณภาพ	3	
	คะแนนรวม	9-12 คะแนน ระดับคุณภาพ	2	
	คะแนนรวม	1-8 คะแนน ระดับคุณภาพ	1	
	คะแนนรวม	0 คะแนน ระดับคุณภาพ	2	
ความหมายระดับคุณภาพ	3 ดีเยี่ยม	2 ดี	1 ผ่านเกณฑ์	0 ไม่ผ่านเกณฑ์

แบบบันทึกผลการประเมินสมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

ร.ร.	ชื่อ - สกุล	สมรรถนะสำคัญของผู้เรียนจำแนกรายข้อ					สรุปผลการประเมิน
		ความสามารถในการสื่อสาร	ความสามารถในการคิด	ความสามารถในการแก้ปัญหา	ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต	ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี	

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

...../...../.....

ภาคผนวก ค
ผลการหาคุณภาพของเครื่องมือวิจัย

พหุบัน ปณุ ทิโต ชีเว

แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ (สำหรับผู้เชี่ยวชาญ) แผนที่ 1-5
เพื่อการพัฒนาทักษะการเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs)
ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ชื่อรายวิชา ภาษาไทย

ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3

ผู้สอน นางสาวสุพรรณิ สุตสนธิ์

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ประเมินโดย ผู้เชี่ยวชาญ หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ รองผู้อำนวยการกลุ่ม
 วิชาการ/

ผู้ที่ได้รับมอบหมาย

ระดับประเมิน 5 หมายถึง มีความสอดคล้อง/เชื่อมโยง/เหมาะสมมากที่สุด
 4 หมายถึง มีความสอดคล้อง/เชื่อมโยง/เหมาะสมมาก
 3 หมายถึง มีความสอดคล้อง/เชื่อมโยง/เหมาะสมปานกลาง
 2 หมายถึง มีความสอดคล้อง/เชื่อมโยง/เหมาะสมน้อย
 1 หมายถึง มีความสอดคล้อง/เชื่อมโยง/เหมาะสมน้อยที่สุด

ที่	รายการประเมิน	ระดับการประเมิน				
		5	4	3	2	1
1	วิเคราะห์หลักสูตรได้ครบถ้วนตามมาตรฐาน/ตัวชี้วัด/ ผลการเรียนรู้และสอดคล้องตามหลักสูตรสถานศึกษา					
2	มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด/ผลการเรียนรู้/สมรรถนะสำคัญ ของผู้เรียน และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ มีความเชื่อมโยงกัน อย่างเหมาะสม					
3	ความสอดคล้องของสาระสำคัญกับมาตรฐานการเรียนรู้/ ตัวชี้วัด/ผลการเรียนรู้					
4	ความสอดคล้องของสาระสำคัญกับสาระการเรียนรู้					
5	มีการกำหนดเป้าหมายที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนครอบคลุม ทั้งด้านความรู้ (K) ทักษะกระบวนการ (P) คุณลักษณะ อันพึงประสงค์ (A)					
6	กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด/ ผลการเรียนรู้ และสาระการเรียนรู้					
7	กิจกรรมการเรียนรู้มีความครอบคลุมในการพัฒนาผู้เรียน ให้มีความรู้ (K) ทักษะกระบวนการ (P) และคุณลักษณะ อันพึงประสงค์ (A)					
8	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมสามารถนำผู้เรียน ไปสู่การสร้างชิ้นงาน/ภาระงาน					

ที่	รายการประเมิน	ระดับการประเมิน				
		5	4	3	2	1
9	สื่อ/นวัตกรรม/แหล่งเรียนรู้ในแต่ละกิจกรรม มีความเหมาะสมกับเวลาและการนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง					
10	มีการประเมินผลตามสภาพจริงและสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด/กิจกรรมการเรียนรู้และครอบคลุมทั้งด้านความรู้ (K) ทักษะกระบวนการ (P) คุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)					
11	ประเด็นและเกณฑ์การประเมินผลสามารถสะท้อนคุณภาพผู้เรียนตามมาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด/ผลการเรียนรู้					
12	การประเมินผลเหมาะสมกับธรรมชาติของวิชา					
รวม						

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

สรุปผลการประเมิน มีความเหมาะสมในระดับ

- คะแนน 12 – 20 น้อยที่สุด คะแนน 21 – 30 น้อย
- คะแนน 31 – 40 ปานกลาง คะแนน 41 – 50 มาก
- คะแนน 51 – 60 มากที่สุด

..... ลงชื่อผู้เชี่ยวชาญ คนที่

(.....)

ตำแหน่ง.....

วัน..... เดือน..... พ.ศ.

โดยใช้กิจกรรมจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ข้อ ที่	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ΣR	ค่า เฉลี่ย	S.D.	ระดับความ เหมาะสม
	1	2	3	4	5				
1	4	5	4	4	5	22	4.40	0.55	มาก
2	5	4	5	4	5	23	4.60	0.55	มากที่สุด
3	4	4	5	4	4	21	4.20	0.45	มาก
4	4	4	4	5	5	22	4.40	0.55	มาก
5	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
6	4	5	4	4	4	21	4.20	0.45	มาก
7	5	4	4	4	5	22	4.40	0.55	มาก
8	4	5	4	5	5	23	4.60	0.55	มากที่สุด
9	4	4	4	5	4	21	4.20	0.45	มาก
10	4	5	5	4	4	22	4.40	0.55	มาก
11	4	4	4	5	5	22	4.40	0.55	มาก
12	5	5	4	4	5	23	4.60	0.55	มากที่สุด
รวม	52	54	52	53	55	266	4.43	0.50	มาก

ผลการประเมินคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แผนที่ 1-5 โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.43 ($\bar{X} = 4.43$, S.D. = 0.50) แปลผลอยู่ในระดับมาก ซึ่งสามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้

แบบประเมินการพิจารณาความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้/

มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด ของแบบทดสอบวัดทักษะการเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

คำชี้แจง ให้ท่านพิจารณาว่าข้อสอบแต่ละข้อต่อไปนี้ วัดตรงกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่

โดยทำเครื่องหมาย / ลงในข้อ +1, 0, -1 ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านดังนี้

- +1 เมื่อ **แน่ใจว่าข้อสอบวัดตรงกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้**
 0 เมื่อ **ไม่แน่ใจว่าข้อสอบวัดตรงกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้**
 -1 เมื่อ **แน่ใจว่าข้อสอบวัดไม่ตรงกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้**

จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบ	ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
- การย่อความจากนิทานสามารถบอกความหมายหลักการเขียนย่อความได้ถูกต้อง	1. การเขียนย่อความคือการเขียนลักษณะใด ก. การเขียนสรุปใจความสำคัญจากเรื่องที่ได้อ่าน ข. การเขียนสรุปใจความสำคัญจากเรื่องที่ได้ฟัง ค. การเขียนสรุปใจความสำคัญจากเรื่องที่ได้ดู ง. ถูกทุกข้อ*				
	2. ข้อความใดกล่าวถูกต้องในการเขียนย่อความมากที่สุด ก. ข้อความใดเป็นบทหรือกรอนให้คงเดิมไว้ ข. การเขียนย่อความที่ถูกต้องไม่ควรเปลี่ยนสำนวนภาษาของผู้แต่งเรื่องเดิม ค. ขั้นตอนแรกของการเขียนย่อความ คือ ผู้ย่อต้องอ่านเรื่องให้จบ 1-2 เทียบ เพื่อจับประเด็น* ง. การเขียนย่อความควรใช้อักษรย่อในการเขียน เช่น กิโลเมตร ให้ใช้ กม. เป็นต้น				
	3. การเขียนย่อความหากมีการอ้างถึงบุคคลควรปฏิบัติอย่างไร ก. ใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 ข. ใช้สรรพนามบุรุษที่ 2 ค. ใช้สรรพนามบุรุษที่ 3* ง. ใช้สรรพนามบุรุษที่ 4				
	4. ย่อหน้าแรกของการเขียนย่อความควรเป็นอะไร ก. แหล่งที่มาและใจความสำคัญ ข. ใจความสำคัญของเรื่อง ค. ข้อความสรุปของเรื่องที่ได้อ่าน ง. คำนำบอกแหล่งที่มาของเรื่อง*				

จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
	<p>อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 5-6</p> <p>วันต่อมาอากาศแจ่มใสเป็นพิเศษ ดวงอาทิตย์ส่องแสงลงมาต้องใบบอนสีเขียนสดทุกใบ แม่เป็นพาลูกทั้งหมดลงไปโคลงโครม! แม่เป็นกระโดดลงไปใต้น้ำ “ก๊าบ ก๊าบ” มันร้อง ลูกเบ็ดก็กระโจนพากันลงไปทีละตัว น้ำท่วมหัวลูกเบ็ด แต่มันก็โผล่ขึ้นมาโดยเร็ว แล้วก็พากันลอยฟ่องไปอย่างสวยงาม ชาของมันแหวกว่ายไปได้เอง ทุกตัวลงไปอยู่ในน้ำหมด แม้กระทั่งตัวที่ซีเหื่อนันก็ว่ายน้ำไปกับเขาด้วย</p> <p>5. ประโยคใจความสำคัญของข้อความนี้คือประโยคใด</p> <p>ก. ทุกตัวลงไปใต้น้ำหมด ข. วันต่อมาอากาศแจ่มใสเป็นพิเศษ ค. แม่เป็นพาลูกทั้งหมดลงไปโคลง* ง. แม้กระทั่งเจ้าตัวที่ซีเหื่อนันก็ว่ายน้ำ</p>				
	<p>6. ข้อใดเป็นการย่อความจากข้อความข้างต้นที่ได้ใจความครบถ้วนที่สุด</p> <p>ก. แม่เบ็ดพาลูกทั้งหมดลงไปโคลง ข. ลูกเบ็ดทุกตัวว่ายน้ำได้แม้แต่ตัวที่ซีเหื่อนัน ค. แม่เบ็ดพาลูกไปว่ายน้ำในวันที่อากาศแจ่มใส* ง. แม่เบ็ดพาลูกทั้งหมดไปว่ายน้ำและทุกตัวว่ายน้ำได้แม้แต่ตัวที่ซีเหื่อนัน</p>				
	<p>7. ข้อใดคือประโยชน์ของการย่อความ</p> <p>ก. ช่วยประหยัดเวลาในการอ่านเรื่องที่มีความยาวมาก ๆ แต่มีเวลาน้อย ข. สามารถจับประเด็นของเรื่องได้ถูกต้องครบถ้วน ค. เข้าใจเรื่องที่ซับซ้อนได้ง่ายขึ้น ง. ถูกทุกข้อ*</p>				
	<p>อ่านนิทานต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อที่ 8</p> <p>กวางกับเสือ</p> <p>กวางตัวหนึ่งหาเล็มหญ้ากินตามชายป่า ทันใดนั้นเหลือบไปเห็นนายพรานถือหน้าไม้เดินมาแต่ไกลด้วยความตกใจกวางจึงกระโดดหนีเข้าไป แต่นายพรานก็ยังสะกดรอยตามมาอย่างไม่ลดละ กวางเห็นว่าหมดช่องทางที่จะหนีแล้วจึงตัดสินใจหลบไปใน</p>				

จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
	<p>ถ้าเสือเมื่อเสือเห็นกวางเข้ามาก็กระโดดงับคอกวางอย่างจมเขี้ยว ก่อนที่กวางจะสิ้นใจได้ร้องระร่ำว่า “อันตรายย่อมมีทั่วทุกแห่ง เราหนีพ้นแล้วกลับมาปะเสือ”</p> <p>8. จากนิทานดังกล่าว ข้อใดย่อความได้สมบูรณ์ที่สุด</p> <p>ก. กวางหนีนายพรานเข้าถ้ำไปพบเสือ8.</p> <p>ข. กวางตัวหนึ่งหนีนายพราน โดยเข้าไปหลบอยู่ในถ้ำของเสือ เสือจึงจับกวางเป็นอาหาร*</p> <p>ค. เสือเห็นและกระโดดงับคอกวางที่หนีนายพรานมา</p> <p>ง. เสือจับกวางกินเป็นอาหาร</p>				
	<p>อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 9-11</p> <p>ใครจะเป็นหัวหน้า</p> <p>กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว อวัยวะทุกส่วนบนหัวมนุษย์ต่างพูดได้ วันหนึ่ง อวัยวะแต่ละส่วนพูดกันว่า เราควรจะมีหัวหน้าเพื่อช่วยดูแลอวัยวะอื่น ๆ เราจะยกย่องผู้ใดขึ้นเป็นหัวหน้าดีนะ ตาพูดขึ้นก่อนว่า “ยกย่องฉันเป็นหัวหน้าซิ เพราะฉันมองเห็นทุกสิ่ง” หูพูดขึ้นบ้างว่า “ยกฉันเป็นหัวหน้าซิ เพราะฉันได้ยินเสียงทุกสิ่ง” จมูกพูดขึ้นบ้างว่า “ให้ฉันเป็นหัวหน้าซิเพราะฉันรับรู้กลิ่นต่าง ๆ ได้ทุกกลิ่น” ส่วนปากไม่ชอบสิ่งที่อวัยวะอื่น ๆ พูด ปากจึงพูดขึ้นว่า “ต้องฉันซิ ยกให้ฉันเป็นหัวหน้า ฉันท าสิ่งต่าง ๆ ได้หลายอย่าง ฉันกินก็ได้ พูดก็ได้” อวัยวะ ตา หู จมูกและปากต่างต้องการเป็นหัวหน้า ต่างทะเลาะกัน ประท้วงกัน ไม่ท าหน้าที่ที่เคยทำ ตาไม่ยอมดู ทุกสิ่ง หูไม่ยอมฟังเสียงทุกเสียง จมูกไม่ยอมดมกลิ่นทุกกลิ่น ปากก็ปิด ไม่กินไม่พูด สามวันต่อมา ร่างกายก็อ่อนแรงลง อวัยวะทุกส่วนป่วยหนักใกล้ตาย อวัยวะเหล่านั้นจึงคิดได้ว่า “เราไม่ควรทะเลาะกัน แกร่งแย่งกัน การแกร่งแย่งกันเป็นใหญ่นั้น มีแต่จะเกิดความเสียหาย อวัยวะจึงมาพูดคุยกันใหม่ ต่างตกลงกันว่า ต่อไปเราจะท าหน้าที่ของตนให้ดีที่สุด ไม่รอด าสั่ง ไม่แกร่งแย่งและไม่เกียจกัน นับจากวันนั้น อวัยวะแต่ละส่วนก็อยู่ร่วมกันอย่างราบรื่นและเป็นสุข</p> <p>หนังสือนิทานเด็กชายแดน สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. 28-29</p> <p>9. จากนิทานดังกล่าวควรเขียนส่วนนำของการย่อ</p>				

จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
	<p>ความอย่างไร</p> <p>ก. ย่อนิทาน เรื่อง ใครจะเป็นหัวหน้า จากหนังสือ นิทานเด็กชายแดน ของสำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา หน้า 28-29 ความว่า.....*</p> <p>ข. ย่อเรื่อง ใครจะเป็นหัวหน้า หน้า 28-29 ความว่า.....</p> <p>ค. นิทาน เรื่อง ใครจะเป็นหัวหน้า ความว่า....</p> <p>ง. ใครจะเป็นหัวหน้า ของ สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา ความว่า....</p>				
	<p>10. จากนิทานดังกล่าว ข้อใดย่อความได้สมบูรณ์ที่สุด</p> <p>ก. ตา หู จมูก ปาก อยากเป็นหัวหน้า</p> <p>ข. อวัยวะต่าง ๆ คือ ตา หู จมูก ปาก ต่างยกย่องตนเองว่าดี เพราะอยากเป็นหัวหน้า แต่ตกลงกันไม่ได้ จึงทะเลากัน ไม่ทำหน้าที่ของตน จนร่างกายอ่อนแรง อวัยวะต่าง ๆ จึงคิดได้และกลับมาทำหน้าที่ของตนเอง*</p> <p>ค. อวัยวะทุกส่วนพูดได้ อยากเป็นหัวหน้า ไม่ยอมทำหน้าที่ ทำให้ร่างกายป่วยและอ่อนแรงลง</p> <p>ง. อวัยวะอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข</p>				
	<p>11. ข้อคิดสำคัญที่ได้จากเรื่องคือข้อใด</p> <p>ก. การรู้จักตนเอง</p> <p>ข. การให้เกียรติซึ่งกันและกัน</p> <p>ค. การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อผู้อื่น</p> <p>ง. การตระหนักและให้ความสำคัญกับหน้าที่ของตนเอง*</p>				
	<p>12. อ่านนิทานต่อไปนี้แล้วตอบคำถาม</p> <p>สุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่งมองเห็นพวงองุ่นผลงาม ๆ บนต้นไม้ “ดูน่ากินแะ” มันว่า “ฉันอยากกินมันเสียแล้ว แต่มันอยู่สูงเกินไปสำหรับฉัน ฉันต้องพยายามกระโดดขึ้นไปกินให้ได้” มันจึงกระโดดแล้วกระโดดอีกหลายครั้ง แต่ก็ไม่สามารถจะกระโดดจับถึงผลองุ่นได้ ดังนั้น มันจึงว่า “ฉันเพิ่งเห็นเดี๋ยวนี้เองว่า ผลองุ่นนั้นเขี้ยวขิงดิบอยู่ มันคงไม่หวานแน่ ฉะนั้นก็ไม่ชอบองุ่นดิบ ๆ ด้วย มันคงเปรี้ยวจัด ฉันไม่อยากกินแล้ว” มันผละจากผลองุ่นมาได้อะไร แต่มันรู้ดีว่าแท้จริงแล้ว ผลองุ่นนั้นสุกอร่อยมาก ที่มันออกปากว่าผลองุ่นนั้นเปรี้ยวเพราะมันกระโดดกินไม่ถึงต่างหาก</p>				

จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
	<p>จากเรื่องที่อ่าน กล่าวถึงอะไร</p> <p>ก. สุนัขจึงจ้องอยากกินผลองุ่น*</p> <p>ข. สุนัขจึงจ้องมองเห็นผลองุ่นงาม ๆ</p> <p>ค. สุนัขจึงจ้องพยายามกินผลองุ่นแต่ไม่สำเร็จ จึง ปลอบตัวเองว่าองุ่นเปรี้ยว</p> <p>ง. สุนัขจึงจ้องกินผลองุ่นไม่ได้ เพราะอยู่สูงเกินไป มันพยายามแล้วพยายามแล้วแต่ไม่สำเร็จ</p>				
- การย่อความ จากข่าว สามารถตอบ คำถามจากเรื่อง ที่อ่านจาก บทความได้ ถูกต้อง	<p>13. ข้อใดเป็นคำนำของย่อความประเภทข่าว ที่เหมาะสมที่สุด</p> <p>ก. ข่าวเรื่อง...จาก...นสพ.ความว่า</p> <p>ข. ข่าวเรื่อง...จาก...นสพ. ฉบับ...วันที่... ความว่า...*</p> <p>ค. ข่าวเรื่อง...จากสถานีโทรทัศน์ช่อง 18 ความว่า...</p> <p>ง. ถูกทั้งข้อ ข และ ค</p>				
	<p>อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 14-15</p> <p>คนตาบอดสีจะไม่ได้รับอนุญาตให้มีใบขับขี่ ยานพาหนะในครอบครอง เนื่องจากอาการบอดสีของ ตาเป็นอุปสรรคสำหรับการบอกสัญญาณไฟจราจรบน ท้องถนน (ที่มา: หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ. (9 ธันวาคม 2554) ตาบอดสี.)</p> <p>14. ข้อความใดเป็นใจความสำคัญ</p> <p>ก. คนตาบอดสีขับรถ</p> <p>ข. คนตาบอดสีกับใบขับขี่</p> <p>ค. คนตาบอดสีจะไม่ได้รับอนุญาตให้มีใบขับขี่*</p> <p>ง. อาการบอดสีของตาเป็นอุปสรรคสำหรับการ บอกสัญญาณไฟจราจรบนท้องถนน</p>				
	<p>15. ข้อความใดเป็นใจความรอง</p> <p>ก. คนตาบอดสีกับใบขับขี่</p> <p>ข. คนตาบอดสีกับสัญญาณไฟ</p> <p>ค. คนตาบอดสีจะไม่ได้รับอนุญาตให้มีใบขับขี่</p> <p>ง. เนื่องจากอาการบอดสีของตาเป็นอุปสรรค สำหรับการบอกสัญญาณไฟจราจร*</p>				

จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
	<p>อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถาม ข้อ 16-17</p> <p>ฟ้าผ่าสนั่นฟาร์มหมูตายเกลื่อน</p> <p>เกิดพายุฝนกระหน่ำอย่างหนักและเกิดฟ้าผ่าลงมาที่ฟาร์มหมูถวิลฟาร์มเตรียมส่งไปขายยังประเทศลาว เสียชีวิตถึง 250 ตัว และยังมีอาการร่อแร่อีกเกือบ 200 ตัว เหตุเกิดเมื่อเวลา 04.00 น. วันที่ 8 พ.ค. เบื้องต้นเชื่อว่า สาเหตุน่าจะมาจากโครงสร้างของโรงเรือนและลูกกรงที่กั้นหมูเป็นโลหะเกือบทั้งหมด ช่วงฟ้าผ่าลงมาจึงทำให้หมูที่นอนอยู่ติดใกล้กับลูกกรง เหล็กเสียชีวิตทันที</p> <p>(เดลินิวส์ ฉบับที่ 19,933 วันจันทร์ ที่ 10 พฤษภาคม พ.ศ. 2557)</p> <p>16. จากข่าวดังกล่าวควรเขียนส่วนนำย่อความว่าอย่างไร</p> <p>ก. ข่าวเรื่อง..ฟ้าผ่าสนั่นฟาร์มหมูตายเกลื่อน..จากหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ ฉบับที่ 19,933 วันที่ 10 พ.ค. 2557 ความว่า...*</p> <p>ข. ข่าวเรื่อง...ฟ้าผ่าสนั่นฟาร์มหมูตายเกลื่อน ความว่า...</p> <p>ค. ข่าวเรื่อง..ฟ้าผ่าสนั่นฟาร์มหมูตายเกลื่อน... จาก...นสพ..เดลินิวส์...ความว่า...</p> <p>ง. ข่าว...ฟ้าผ่าสนั่นฟาร์มหมูตายเกลื่อน..วันที่ 10 พ.ค. 2557...จาก นสพ. เดลินิวส์ ความว่า...</p>				
	<p>17. จากข้อความดังกล่าวข้อใดย่อได้ใจความมากที่สุด</p> <p>ก. เกิดฟ้าผ่าใส่ฟาร์มหมูตายยกคอก</p> <p>ข. ฟ้าผ่าลงมาจึงทำให้หมูที่นอนติดกรงตาย</p> <p>ค. เกิดพายุฟ้าผ่าลงฟาร์มหมูตายเป็นจำนวนมาก สันนิษฐานจากโครงสร้างโรงเรือนที่เป็นโลหะ*</p> <p>ง. ฟาร์มหมูถวิลฟาร์มเตรียมส่งไปขายยังประเทศลาว เสียชีวิตถึง 250 ตัว และยังมีอาการร่อแร่อีกเกือบ 200 ตัว</p>				
	<p>18. “สลด 2 หนูน้อยวัย 5 ขวบ และ 3 ขวบ นอนผ้าศพบิดาถึง 3 วัน 3 คืน ไร้เตียงสาคิดว่าพอนอนหลับไม่ยอมพาไปส่งโรงเรียน ปลุกเท่าไรก็ไม่ตื่น สุดท้ายทนหิวข้าวไม่ไหวพากันงูมือเดินทางครึ่งกิโลเมตรไปโรงเรียน ครูเห็นสภาพอดโรย เสื้อผ้าเหม็นหึ่งตกใจซักถามจนได้ความ รุดไปตรวสอบที่บ้านถึงกับตะลึง</p>				

จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
	<p>พบศพบิดา 2 หนูน้อยนอนขึ้นอืด” ข้อความใดย่อความได้ชัดเจนที่สุด</p> <p>ก. เด็ก 2 คน นอนเฝ้าศพพ่อ 3 วัน 3 คืน โดยไม่รู้ว่าพ่อเสียชีวิต</p> <p>ข. ลูกนอนเฝ้าศพพ่อ 3 วัน 3 คืน เพราะคิดว่าพ่อหลับ แต่ทนหิวไม่ไหวจึงไปหาครูที่โรงเรียน ครูสงสัย มาดูที่บ้านพบว่าพ่อตายแล้ว</p> <p>ค. สองพี่น้องตกใจที่พบว่าพ่อตายแล้วจึงไปบอกครูที่โรงเรียน ครูมาดูที่บ้านพบว่าพ่อตายมาแล้ว 3 วัน</p> <p>ง. เด็กน้อย 2 พี่น้อง ทนหิวข้าวไม่ไหว จึงไปหาครูที่โรงเรียน ครูเห็นสภาพของนักเรียน เกิดความสงสัย จึงมาตรวจสอบที่บ้าน พบว่าพ่อเด็กตายมาแล้ว 3 วัน*</p>				
	<p>19. อ่านข่าวต่อไปนี้แล้วบอกย่อความได้สมบูรณ์ที่สุด</p> <p>“รถบัสรับส่งพนักงานบริษัทนินยาคาร์เมนท์พลิกคว่ำบนถนนสายบ้านหนองหม้อแก้ง-ท่ายาง ริมแม่น้ำน่าน หมู่ 3 ต.ท่าช้าง อ.พรหมพิราม จ.พิษณุโลก มีผู้บาดเจ็บทั้งสิ้น 19 คน คนขับอ้างว่าเสียหลักเพราะหักหลบหลุมกลางถนน” (เดลินิวส์ 23 กรกฎาคม 2549)</p> <p>ก. รถบัสรับส่งพนักงานบริษัทนินยาคาร์เมนท์พลิกคว่ำที่ จ.พิษณุโลก มีผู้บาดเจ็บ 19 คน*</p> <p>ข. รถบัสรับส่งพนักงานบริษัทนินยาคาร์เมนท์พลิกคว่ำ มีผู้บาดเจ็บทั้งสิ้น 19 คน คนขับอ้างว่าเสียหลัก</p> <p>ค. รถบัสรับส่งพนักงานบริษัทนินยาคาร์เมนท์พลิกคว่ำ คนขับอ้างว่าเสียหลักเพราะหักหลบหลุมกลางถนน</p> <p>ง. รถบัสรับส่งพนักงานบริษัทนินยาคาร์เมนท์พลิกคว่ำบนถนนสายบ้านหนองหม้อแก้ง-ท่ายาง ริมแม่น้ำน่าน หมู่ 3 ต.ท่าช้าง อ.พรหมพิราม จ.พิษณุโลก</p>				
	<p>ให้นักเรียนอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถาม ข้อ 20-21</p> <p>ระหว่างนักเขียนกับนักหนังสือพิมพ์มีเส้นแบ่ง</p>				

จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
	<p>อย่างหลวม ๆ ประการหนึ่งตรงที่นักเขียนอาศัยจินตนาการ ฟังฟังความสามารถทางภาษาที่ค่อนข้างพรึง-พราววิไลศมาหารด้วยสำบัดสำนวน ขณะที่นักหนังสือพิมพ์อาศัยความจริงและถ่ายทอดความจริงออกมาอย่างตรงไปตรงมา ไม่อ้อมค้อม วกวนนักเขียน นักประพันธ์ หรือกวีจึงมักเป็นคนช่างฝัน ขณะที่นักหนังสือพิมพ์ นักข่าว ถอดความจริง อยู่กับความจริง</p> <p>(มติชนรายสัปดาห์)</p> <p>20. ข้อความนี้กล่าวถึงเรื่องอะไร</p> <p>ก. การถ่ายทอดความจริงและความสามารถทางภาษา</p> <p>ข. การเป็นคนช่างฝันและอยู่กับความจริง</p> <p>ค. ความแตกต่างระหว่างนักเขียนกับนักข่าว*</p> <p>ง. การใช้ภาษาของนักหนังสือพิมพ์และนักเขียน</p>				
	<p>21. ข้อความนี้สรุปว่าอย่างไร</p> <p>ก. นักเขียนใช้ความสามารถทางภาษานักข่าวใช้ความจริง*</p> <p>ข. นักเขียนใช้ภาษาได้ไพเราะกว่านักข่าว</p> <p>ค. นักเขียนชอบจินตนาการมากกว่าความจริง</p> <p>ง. นักข่าวเขียนข่าวจากเรื่องจริงไม่ใช่เพื่อฝัน</p>				
	<p>22. ทักษะที่ใช้ก่อนลงมือย่อความคือข้อใด</p> <p>ก. การพูด การฟัง</p> <p>ข. การฟัง การอ่าน*</p> <p>ค. การอ่าน การเขียน</p> <p>ง. การพูด การอ่าน</p>				
- การย่อความจากพระบรมราโชวาทสามารถจับใจความได้ครบถ้วนและถูกต้อง	<p>23. ข้อใดเป็นรูปแบบของการย่อความจากพระบรมราโชวาทที่ถูกต้อง</p> <p>ก. โอวาทของ.....ถึง.....ลงวันที่.....เดือน.....พ.ศ.ความว่า</p> <p>ข. โอวาทของ.....เนื่องใน.....ลงวันที่.....เรื่อง.....ความว่า.....</p> <p>ค. โอวาทของ.....แสดงแก่.....เนื่องใน.....ที่.....วันที่.....</p>				

จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
ความว่า.....* ง. โอวาท.....เรื่อง.....ของตอน..... ความว่า.....				
	อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 24-26 “ฝ่ายตรงข้ามก็รู้กรรยาเราไม่หยุดยั้ง ทั้งด้านการ แทรกซึมบ่อนทำลายและด้วยการใช้กำลังรบ เจ้าหน้าที่ฝ่ายเราต้องต่อสู้ป้องกันความมั่นคงและ ความปลอดภัยของประเทศอย่างหนัก เราทั้งหลายไม่ พึงประมาทต่อเหตุการณ์ ต้องตระหนักว่า เรามีศัตรู คอยมุ่งร้าย เพราะฉะนั้นทุกคนจะต้องตั้งมั่นในความ สามัคคี และความไม่ประมาท” 24. จากเรื่องที่ยกมาให้อ่านข้างต้นเป็นเรื่องประเภท ใด ก. ข่าว ข. ประกาศ ค. แถลงการณ์ ง. พระราชดำรัส*				
	25. โดยสรุปเรื่องดังกล่าวเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร ก. การเตือนให้ตระหนักถึงภัยภายนอกประเทศ* ข. การบอกวิธีปฏิบัติตนเพื่อป้องกันภัย ค. การขอความร่วมมือในการป้องกันภัยของ ประเทศ ง. ภัยภายนอกประเทศในรอบปีที่ผ่านมา				
	26. ข้อใดเป็นการจับใจความสำคัญของเรื่องที่ยกมา ให้อ่านได้ดีที่สุด ก. เจ้าหน้าที่ต้องทำงานหนัก เราทุกคนควรเห็นใจ และสรรเสริญ ข. เราทุกคนควรร่วมมือกับทหาร เพื่อป้องกันภัย ให้แก่ประเทศ ค. ในเมื่อขณะนี้ประเทศถูกคุกคามหนัก เราทุก คนควรสามัคคีและไม่ประมาท* ง. ฝ่ายตรงข้ามรุกรานเราโดยการคุกคาม แทรกซึม บ่อนทำลาย และใช้อาวุธ				
	27. อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามให้ถูกต้อง				

จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
	<p>“ความเจริญของประเทศชาติ เป็นความเจริญส่วนรวม ซึ่งเกิดจากผลงานหรือผลของการกระทำของคนทั้งชาติ ถือได้ว่าทุกคนแบ่งหน้าที่กันทำประโยชน์ให้แก่ชาติ ตามความถนัดและความสามารถ และเกื้อกูลกันและกัน ไม่มีผู้ใดจะอยู่ได้และทำงานให้แก่ประเทศชาติได้โดยลำพังตนเอง”</p> <p>(พระบรมราโชวาทในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 10 กรกฎาคม 2513)</p> <p>จากพระบรมราโชวาทดังกล่าวกล่าวถึงเรื่องใดเป็นสิ่งสำคัญ</p> <p>ก. ความเจริญของชาติมาจากการกระทำของคนในชาติ*</p> <p>ข. ไม่มีผู้ใดอยู่ในชาติได้โดยลำพัง</p> <p>ค. เราต้องช่วยเหลือเกื้อกูลกันเพื่อให้ชาติดำเนินต่อไปได้</p> <p>ง. การแบ่งหน้าที่จะช่วยทำประโยชน์แก่ชาติบ้านเมือง</p>				
	<p>28. อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามให้ถูกต้อง</p> <p>“สามัคคี คือ การเห็นแก่บ้านเมือง และช่วยกันทุกวิถีทาง เพื่อที่จะสร้างบ้านเมืองให้เข้มแข็ง ด้วยการเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน ทำงานด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ตรงไปตรงมา นึกถึงประโยชน์ส่วนรวม นั่นคือความมั่นคงของบ้านเมือง”</p> <p>(พระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ในพิธีประดับยศนายตำรวจชั้นนายพล 15 มกราคม 2519)</p> <p>จากข้อความดังกล่าว “ไม่ได้” กล่าวถึงเรื่องใด</p> <p>ก. ความสามัคคี</p> <p>ข. ความซื่อสัตย์สุจริต</p> <p>ค. ความมั่นคงของบ้านเมือง</p> <p>ง. ความเคารพต่อผู้บังคับบัญชา*</p>				
	<p>29. ใจความสำคัญของพระบรมราโชวาทกล่าวถึงเรื่องใด</p> <p>“ในบ้านเมืองนั้น มีทั้งคนดีและคนไม่ดี ไม่มีใครที่</p>				

จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
	<p>จะทำให้ทุกคนเป็นคนดีได้ทั้งหมด การทำให้บ้านเมืองมีความปรกติสุข เรียบร้อยจึงมิใช่การทำให้ทุกคนเป็นคนดี หากแต่อยู่ที่การส่งเสริมคนดี ให้คนดีปกครองบ้านเมือง และควบคุมคนไม่ดี ไม่ให้มีอำนาจไม่ให้ก่อความเดือดร้อนวุ่นวายได้”</p> <p>(พระบรมราชาวาทในพิธีเปิดงานชุมนุมลูกเสือแห่งชาติ ณ ค่ายลูกเสือวชิราวุธ จังหวัดชลบุรี 11 ธันวาคม 2512)</p> <p>ก. การส่งเสริมคนดี* ข. การปกครองบ้านเมืองที่ดี ค. การทำให้บ้านเมืองมีความสงบสุข ง. การใช้อำนาจในทางที่ถูกต้อง</p>				
	<p>อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถาม</p> <p>“ประเทศชาติของเราจะเจริญหรือเสื่อมลงนั้นย่อมขึ้นอยู่กับการศึกษาของประชาชน แต่ละคนเป็นสิ่งสำคัญ ผลการศึกษาอบรมในวันนี้จะเป็นเครื่องกำหนดของชาติในวันข้างหน้า ท่านทั้งหลายจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบโดยตรงในเรื่องนี้ เพราะฉะนั้น เมื่อท่านออกไปเป็นครู ท่านต้องพยายามทำหน้าที่ของท่านให้สำเร็จโดยสมบูรณ์”</p> <p>(พระบรมราชาวาทในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรแก่บัณฑิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2 ธันวาคม 2508)</p> <p>30. ข้อใดคือสาระสำคัญจากพระบรมราชาวาทต่อไปนี้</p> <p>ก. ความเจริญของประเทศชาติ ข. การรู้จักหน้าที่ของตน ค. การศึกษาช่วยพัฒนาชาติ* ง. การยึดมั่นในระบบการศึกษา</p>				
	<p>อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 31-32</p> <p>“ผู้หนักแน่นในสัจจะ พูดอย่างไรทำอย่างนั้น จึง</p>				

จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
	<p>จะได้รับความสำเร็จ พร้อมทั้งความศรัทธา เชื่อถือ และความยกย่องสรรเสริญจากคนทุกฝ่าย การพูด แล้วทำ คือพูดจริงทำจริง จึงเป็นปัจจัยสำคัญในการส่งเสริมเกียรติคุณของบุคคลให้เด่นชัด”</p> <p>(พระบรมราชาโฆวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรของจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย 10 กรกฎาคม 2540)</p> <p>31. จากข้อความดังกล่าว สามารถเขียนส่วนนำการย่อความได้อย่างไร</p> <p>ก. พระราชดำรัส ของ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว วันที่ 10 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2540 ความว่า...</p> <p>ข. โวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องลงวันที่ 10 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2541 เรื่องการมีสัจจะ ความว่า.....</p> <p>ค. พระบรมราชาโฆวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว แสดงแก่นับัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เนื่องใน พิธีพระราชทานปริญญาบัตรของจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย วันที่ 10 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2541 ความว่า.....*</p> <p>ง. โวาทเรื่อง การมีสัจจะ ของ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ความว่า.....</p>				
	<p>32. จากข้อความดังกล่าว มีสาระสำคัญอย่างไร</p> <p>ก. การรักษาคำพูด พูดจริงทำจริง จึงจะได้รับความสำเร็จและความศรัทธาจากบุคคลทุกฝ่าย และควรค่าแก่การยกย่องเชิดชู*</p> <p>ข. การพูดอย่างไรทำอย่างนั้นทำให้ได้รับความสำเร็จ</p> <p>ค. การรักษาสัจจะ เป็นบ่อเกิดของความศรัทธา และการเชิดชูเกียรติ</p> <p>ง. สัจจะ เป็นสิ่งสำคัญ พูดอย่างไร ทำอย่างนั้น จะทำให้เกิดความน่าเชื่อถือ</p>				
- การย่อความ	อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 33-35				

จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
จากบทร้อย กรอง สามารถ บอกความหมาย หลักการเขียน ย่อความได้ ถูกต้อง	<p>บรรพบุรุษของไทยแต่โบราณ ปกป้องบ้านเมืองคุ้มเกล้า เสียเลือดเสียเนื้อมิใช่เบา หน้าที่เรารักษาสืบไป</p> <p>ลูกหลานเหลนโหลนภายหน้า จะได้มีพุทธอาศัย อนาคตจะต้องมีประเทศไทย มียอมให้ผู้ใดมาทำลาย</p> <p>33. กลอนวรรคใดเป็นใจความสำคัญของบทกลอน แรก</p> <p>ก. หน้าที่เรารักษาสืบไป* ข. ปกบ้านป้องเมืองคุ้มเกล้า ค. เสียเลือดเสียเนื้อมิใช่เบา ง. บรรพบุรุษของไทยแต่โบราณ</p>				
	<p>34. กลอนวรรคใดเป็นใจความสำคัญของกลอนบทที่ สอง</p> <p>ก. จะได้มีพุทธอาศัย ข. มียอมให้ผู้ใดมาทำลาย ค. อนาคตจะต้องมีประเทศไทย* ง. ลูกหลานเหลนโหลนภายหน้า</p>				
	<p>35. ข้อใดย่อความของบทกลอนสองบทนี้ได้ชัดเจน ที่สุด</p> <p>ก. เรามีหน้าที่รักษาแผ่นดินไว้เพื่ออนาคต ข. เรามีหน้าที่รักษาแผ่นดินไว้เพื่อลูกหลาน ไม่ให้ ใครมาทำลาย ค. บรรพบุรุษของไทยเสียเลือดเนื้อเพื่อรักษา แผ่นดินไว้ให้ลูกหลาน ง. บรรพบุรุษรักษาแผ่นดินไว้ให้เรา เรามีหน้าที่ รักษาไว้ให้ลูกหลานต่อไป*</p>				
	<p>36. ข้อใดกล่าวไม่ถูกต้อง</p> <p>ก. ถ้าข้อความเดิมเป็นราชาศัพท์ก็ให้คง ราชาศัพท์นั้นไว้ ข. คำนำย่อบทประพันธ์ทุกประเภทเขียน เหมือนกันหมด* ค. ถ้าข้อความเดิมเป็นคำพูดก็ให้คงคำพูดนั้นไว้ ง. การย่อจะต้องมีคำนำหน้าเสมอ</p>				

จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
	<p>37. อันดับแรกของการย่อความจากบทร้อยกรองคือข้อใด</p> <p>ก. การจับใจความสำคัญ</p> <p>ข. การถอดบทร้อยกรองให้เป็นร้อยแก้ว*</p> <p>ค. เขียนคำนำให้ถูกประเภท</p> <p>ง. ถูกทุกข้อ</p>				
	<p>อ่านบทร้อยกรองต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 38</p> <p>โบราณว่าน้ำพึ่งเรือเสือพึ่งป่า นกพึ่งฟ้าปลาพึ่งหนองคอยข้องเกี่ยว ไม่มีใครจะอยู่เพียงผู้เดียว ต้องยึดเหนี่ยวพึ่งพาอาศัยกัน การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แก่ผู้อื่น เหมือนหยิบยื่นดอกไม้ให้สุขสันต์ ทุกชีวิตเป็นสุขและผูกพัน เพราะแบ่งปันรักเผื่อเอื้อไมตรี</p> <p>38. จากบทร้อยกรองดังกล่าว “ไม่ได้” กล่าวถึงเรื่องใด</p> <p>ก. การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่</p> <p>ข. การมีน้ำใจไมตรี</p> <p>ค. แบ่งปันความรักให้ผู้อื่น</p> <p>ง. รักตัวเองให้มากที่สุด*</p>				
	<p>39. ข้อใดย่อความบทร้อยกรองต่อไปนี้ได้สมบูรณ์ที่สุด</p> <p>เชื้อเร็วแรงทั้ง เซวาน์ชาญ เชี่ยวแฮ มั่นประมาทมละการ กี่ล่า โหดซ้ำอุตสาห์หาญ ท่อนหยุด ยิ่งเฮย ดั่งเต่ากระต่ายทำ แขงซ้ำชนะเร็ว</p> <p>ก. เต่าย่อมชนะกระต่ายเสมอ</p> <p>ข. คนเก่งที่ประมาท ย่อมแพ้คนไม่ฉลาดแต่ขยัน</p> <p>ค. คนที่มีเร็วแรงมาก ถ้าประมาทก็อาจทำให้แพ้*</p> <p>ง. คนที่อ่อนแอเช่นเต่าถ้ามุ่งมั่นก็ทำให้ประสบความสำเร็จ</p>				

จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
- การย่อความ จากวรรณกรรม ท้องถิ่น สามารถบอก ความหมาย หลักการเขียน ย่อความได้ ถูกต้อง	40. แบบการขึ้นคำนำย่อความ ข้อใดถูกต้อง ก. นิทานเรื่อง.....ของ.....จาก.....ความว่า* ข. วรรณกรรมเรื่อง.....จาก.....ของ.....ความว่า ค. ตำนานของ.....เรื่อง.....จาก.....ความว่า ง. นิทานของ.....เรื่อง.....จาก.....ความว่า				
	<p>ให้นักเรียนอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 41-43</p> <p>กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มียักษ์เพศผู้ตนหนึ่งชื่อว่า “บั๊กสะลิตี” ยักษ์มีลำตัวใหญ่โตมาก มีจมูกสีแดง ผู้คน ที่อาศัยตามที่ราบหรือในป่าเขา เมื่อได้เห็นยักษ์ตนนี้เดินทางออกไปหาจับสัตว์กิน จะทำให้แผ่นดินสั่นสะเทือน ป่าเขาเหมือนจะแยกออกจากกัน ผู้คนที่อาศัยอยู่ใกล้รัศมีเส้นทางที่ยักษ์บั๊กสะลิตีเดินผ่าน จะต้องหาทางหลบหนี เอาตัวรอดต่างก็เล่าขานเป็นข้อความติดปากกันสืบมาว่า “บั๊กสะลิตีตั้งแต่นอน ตะแคงคางฟ้าเล็กน้อยเข้าไป หอมกลิ่นหมากกะบ้ำ ในฮูดังมัน ได้เป็นพันเป็นหมื่น ยามมันพลิกคิงตื่น เด็กน้อยเป็นหมื่นแตกตื่นออกมา”</p> <p>คำพูดที่ชาวบ้านเล่าขานสืบมาดังกล่าว บ่งบอกถึงลักษณะตัวตนอันใหญ่โต มหึมาของยักษ์ “บั๊กสะลิตี” ผู้เฒ่าผู้แก่ยังเล่าให้ลูกหลานฟังว่า บั๊กสะลิตี มันไม่มีเสื้อผ้าสวมใส่ มีตะบองเป็นอาวุธ ใช้ลำสัตว์ป่า เป็นอาหาร ผู้เฒ่ายังเล่าอีกว่า ยักษ์ตนนี้มันมีความแปลกพิเศษอีกอย่างหนึ่ง คือ มันมีอวัยวะเพศทั้งใหญ่ทั้งยาว เมื่อมันลุกยืนอวัยวะเพศของมันจะยาวลากดินเลยทีเดียว เมื่อมันเดินไปที่ใด ๆ มันก็ลากอวัยวะเพศของมันครูด แยกออกเป็นร่องลึกจนปรากฏเห็นเป็นเส้นทางที่มันเดินผ่าน บางแห่งก็เป็นทางตรงทางโค้งบ้าง ดังนั้นเส้นทาง ที่ยักษ์บั๊กสะลิตีสัญจรไปหาอาหารจึงเป็นเส้นทางที่ยาวไกล เมื่อถึงฤดูฝนน้ำจากภูเขาจากป่าที่สูงก็ไหลลงสู่ร่อง เส้นทางที่ยักษ์บั๊กสะลิตีลากอวัยวะเพศไปนั้น นานเข้าก็กลายเป็นลำน้ำและเป็นแม่น้ำขนาดใหญ่ไปในที่สุด</p> <p>ชาวบ้านที่อาศัยอยู่ในระแวกบริเวณยักษ์บั๊กสะลิตีเดินทางไปหาอาหารกินนั้น เขาเรียกอวัยวะเพศว่า</p>				

จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
	<p>“ของ” เมื่อเห็นแม่น้ำที่เกิดจากการที่บักสะลิศมีมันลาก “ของ” ของมันจนกลายเป็นแม่น้ำ ก็จึงพากันเรียก แม่น้ำสายนี้ว่า “แม่น้ำของ” มาจนถึงปัจจุบัน</p> <p>41. จากตำนานพื้นบ้านดังกล่าวเป็นตำนานที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ใด</p> <p>ก. ผาแต้ม ข. หนองหาน ค. แม่น้ำโขง* ง. พระธาตุพนม</p>				
	<p>42. จากความเชื่อเรื่องยักษ์บักสะลิศ แม่น้ำโขงเกิดจากการที่ยักษ์บักสะลิศทำสิ่งใด</p> <p>ก. ยักษ์สะลิศนอนหลับทำพื้นดินทำให้เป็นร่อง ข. ยักษ์สะลิศมี “ของ” ที่ใหญ่และยาว เมื่อเดินพาดผ่านที่ต่าง ๆ ทำให้เกิดแม่น้ำ* ค. ยักษ์สะลิศใช้กระบองลากดินทำให้เกิดร่อง ง. ถูกทุกข้อ</p>				
	<p>43. คำว่า “ของ” หมายถึงข้อใด</p> <p>ก. อวัยวะเพศ* ข. อาวุธของยักษ์ ค. คำที่แสดงความเป็นเจ้าของ ง. สิ่งต่าง ๆ</p>				
	<p>อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 44-45</p> <p>ตำนานถ้ำนาคา</p> <p>จากตำนานชาวบ้านเรื่องปู้้อลื้อที่ข้องเกี่ยวกับภูลิงกาและบึงโขงหลงนั้น เชื่อว่าเกิดจากการล่มเมืองของพญานาค ซึ่งเกิดจากความรักที่ไม่สมหวังระหว่างพญานาคกับมนุษย์ ทำให้เมืองที่เจริญรุ่งเรืองล่มสลาย บริเวณแห่งนี้เดิมเป็นที่ตั้งเมืองชื่อ รัตพานคร มีพระอ้อลื้อราชา เป็นผู้ครองนครมีมเหสีชื่อนางแก้วกัลยา มีพระธิดาชื่อพระนางเขียวคำ ต่อมาได้อภิเษกสมรสกับพระเจ้าสามพันตา มีพระโอรสชื่อเจ้าชายฟ้ารุ่ง ซึ่งเป็นผู้ที่มีความเฉลียวฉลาด มีความรอบรู้และมีรูปงาม ด้วยขณะประสูติมีท้องฟ้าสว่างไสว ต่อมาได้อภิเษกสมรสกับ นาครินทรานี ซึ่งเป็นพระธิดาของพญานาค ราชแห่งเมืองบาดาลที่แปลงกายเป็นมนุษย์ การอภิเษกสมรสจัดกันอย่างมโหฬารทั้งเมืองบาดาลและ</p>				

จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
	<p>เมืองมนุษย์ (รัตพานคร) ทำอยู่ 7 วัน 7 คืน เพื่อเป็นการสร้างสัมพันธ์ไมตรีระหว่างพญานาคราช กับพระเจ้าอโศกราชาในโอกาสนี้ด้วย ทั้งสองอยู่กินกันมาเป็นเวลา 3 ปี ก็ไม่สามารถจะมีผู้สืบสายสกุลได้ (เพราะธาตุมนุษย์กับนาค) จึงทำให้เกิดความเศร้าโศกเสียใจกับทั้งสอง ต่อมาเจ้าหญิงนาครินทร์านี้ ล้มป่วยลง ทำให้ร่างกายของนางที่เป็นมนุษย์กลายเป็นนาคตามเดิม โดยข่าวนี้ได้แพร่สะพัดออกไปทั่วกรุงรัตพานคร และถึงแม้นางจะรำยมนตร์กลับเป็นมนุษย์ ประชาชนและพระเจ้าอโศกก็ไม่พอใจ จึงได้ขับไล่ นางนาครินทร์านี้กลับสู่เมืองบาดาลดั้งเดิม โดยได้แจ้งให้พญานาคราชมารับตัวกลับ ก่อนกลับพญานาคราช ได้ขอเครื่องกุฎภัณฑ์ของตระกูลคืน แต่พระเจ้าอโศกราชาไม่สามารถคืนให้ได้ เนื่องจากนำไปแปรสภาพเป็นอย่างอื่น ทำให้พญานาคราชกริ้วมาก และประกาศว่าจะทำลายเมืองรัตพานคร และจะเหลือเอาไว้เพียง 3 วัดเท่านั้น หลังจากพญานาคกลับไป ในตอนกลางคืน พญานาคราชได้ยกไพร่พลมาล้อมเมืองรัตพานคร และประชาชนก็ไม่มีใครรอดพ้นจากฤทธิ์นาคได้ พอนางนาครินทร์านีทราบข่าว ก็ขึ้นมาตามหาเจ้าชายฟ้ารุ่ง จนถึงแม่น้ำสงครามก็ไม่พบ จึงกลับเมืองบาดาล เมืองรัตพานครได้ถล่มเป็น “บึงหลงของ” ต่อมานานเข้าคำพูดก็กลายเป็นโขงหลง และวัดที่เหลือ 3 วัด ก็คือ วัดดอนแก้ว (วัดแก้วฟ้า) วัดดอนโพธิ์ (วัดโพธิสัตว์) และ วัดดอนสวรรค์ (วัดแดนสวรรค์) ทางที่นางนาครินทร์านีตามหาเจ้าชายฟ้ารุ่งคือ ห้วยน้ำเมา (เมารัก) ส่วนพระเจ้าอโศกราชาไม่ได้สิ้นพระชนม์ไปกับเหตุการณ์นี้ด้วย แต่ถูกพระยานาคราชจับตัวไว้ พร้อมกับสาปให้พระเจ้าอโศกราชกลายเป็นร่างเป็นนาคเผ่าอยู่ในภูถ้ำหรือบึงโขงหลงชั่วนิรันดร์ จนกว่าจะมีเมืองเกิดใหม่ในดินแดนแห่งนี้ จึงจะล้างคำสาปของพระยานาคราชได้</p> <p>44. ข้อใด ไม่อยู่ในเรื่อง ตำนานถ้ำนาคา</p> <p>ก. พญานาคสาปให้พระเจ้าอโศกราชกลายเป็นนาค</p> <p>ข. ความรักระหว่างเจ้าฟ้ารุ่งและนาครินทร์านี เป็นความรักต่างเผ่าพันธุ์</p> <p>ค. เมืองรัตพานครได้ถล่มกลายเป็นบึงหลงของ</p> <p>ง. พระอโศกถูกพญานาคทำร้ายร่างกายจน</p>				

จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
	สิ้นพระชนม์*				
	45. จากตำนานดังกล่าว ส่งผลอย่างไรต่อพระอโศกราชา ก. พญานาคราชสาปพระอโศกราชเป็นนาคเฝ้า ภูลังกา* ข. พญานาคทำลายล้างเมืองของพระอโศกราช ค. พญานาคฆ่าพระอโศกราช ง. ไม่มีข้อถูก				

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

..... ลงชื่อผู้เชี่ยวชาญ คนที่

(.....)

ตำแหน่ง.....

ผลการประเมินความสอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้
ของแบบทดสอบวัดทักษะการเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5
STEPS) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
ข้อ 1	1	1	1	1	1	1.00	ผ่าน
ข้อ 2	1	0	1	1	1	0.80	ผ่าน
ข้อ 3	0	1	1	1	1	0.80	ผ่าน
ข้อ 4	1	1	1	1	1	1.00	ผ่าน
ข้อ 5	1	1	1	0	1	0.80	ผ่าน
ข้อ 6	1	1	0	0	1	0.60	ผ่าน
ข้อ 7	1	1	0	1	1	0.80	ผ่าน
ข้อ 8	1	1	1	1	1	1.00	ผ่าน
ข้อ 9	0	1	1	0	1	0.60	ผ่าน
ข้อ 10	1	1	1	1	1	1.00	ผ่าน
ข้อ 11	1	0	1	1	1	0.80	ผ่าน
ข้อ 12	1	0	1	1	1	0.80	ผ่าน
ข้อ 13	1	1	1	0	1	0.80	ผ่าน
ข้อ 14	1	1	0	1	1	0.80	ผ่าน
ข้อ 15	1	0	1	1	1	0.80	ผ่าน

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
ข้อ 16	1	0	1	1	1	0.80	ผ่าน
ข้อ 17	1	1	1	1	1	1.00	ผ่าน
ข้อ 18	1	0	1	1	1	0.80	ผ่าน
ข้อ 19	1	1	1	1	1	1.00	ผ่าน
ข้อ 20	1	1	1	0	1	0.80	ผ่าน
ข้อ 21	1	0	1	1	1	0.80	ผ่าน
ข้อ 22	1	1	1	1	1	1.00	ผ่าน
ข้อ 23	1	1	1	1	1	1.00	ผ่าน
ข้อ 24	1	1	1	1	1	1.00	ผ่าน
ข้อ 25	1	1	1	0	1	0.80	ผ่าน
ข้อ 26	1	1	1	1	1	1.00	ผ่าน
ข้อ 27	1	0	1	1	1	0.80	ผ่าน
ข้อ 28	1	1	1	1	1	1.00	ผ่าน
ข้อ 29	1	1	1	1	1	1.00	ผ่าน
ข้อ 30	1	0	1	0	1	0.60	ผ่าน
ข้อ 31	1	1	1	1	1	1.00	ผ่าน
ข้อ 32	0	0	1	1	1	0.60	ผ่าน
ข้อ 33	1	1	1	1	1	1.00	ผ่าน
ข้อ 34	1	1	1	1	1	1.00	ผ่าน
ข้อ 35	1	1	1	1	1	1.00	ผ่าน
ข้อ 36	1	1	1	1	0	0.80	ผ่าน
ข้อ 37	0	1	0	1	1	0.60	ผ่าน
ข้อ 38	1	1	1	1	1	1.00	ผ่าน
ข้อ 39	1	0	1	1	1	0.80	ผ่าน
ข้อ 40	1	1	1	1	1	1.00	ผ่าน
ข้อ 41	1	1	1	1	1	1.00	ผ่าน
ข้อ 42	0	1	0	1	1	0.60	ผ่าน
ข้อ 43	1	0	1	1	1	0.80	ผ่าน
ข้อ 44	0	1	1	1	1	0.80	ผ่าน
ข้อ 45	1	1	0	1	1	0.80	ผ่าน

ผลการประเมินความสอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ของแบบทดสอบ วัดทักษะการเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน พบว่า มีค่าความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.60 - 1.00 จำนวน 45 ข้อ ซึ่งมีความสอดคล้องและสามารถนำไปใช้ได้

ผลการหาค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (B) ของแบบทดสอบ และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดทักษะการเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ข้อที่	ความยากง่าย (P)	แปลผล	อำนาจจำแนก (B)	แปลผล	แปลผลคุณภาพของข้อสอบ
1	0.62	ใช้ได้	0.46	ใช้ได้	ใช้ได้
2	0.69	ใช้ได้	0.55	ใช้ได้	ใช้ได้
3	0.69	ใช้ได้	0.31	ใช้ได้	ใช้ได้
4	0.69	ใช้ได้	0.55	ใช้ได้	ใช้ได้
5	0.78	ใช้ได้	0.43	ใช้ได้	ใช้ได้
6	0.78	ใช้ได้	0.67	ใช้ได้	ใช้ได้
7	0.64	ใช้ได้	0.49	ใช้ได้	ใช้ได้
8	0.58	ใช้ได้	0.28	ใช้ได้	ใช้ได้
9	0.53	ใช้ได้	0.22	ใช้ได้	ใช้ได้
10	0.60	ใช้ได้	0.43	ใช้ได้	ใช้ได้
11	0.62	ใช้ได้	0.22	ใช้ได้	ใช้ได้
12	0.67	ใช้ได้	0.28	ใช้ได้	ใช้ได้
13	0.56	ใช้ได้	0.49	ใช้ได้	ใช้ได้

ข้อที่	ความยากง่าย (P)	แปลผล	อำนาจจำแนก (B)	แปลผล	แปลผลคุณภาพ ของข้อสอบ
14	0.53	ใช้ได้	0.34	ใช้ได้	ใช้ได้
15	0.42	ใช้ได้	0.44	ใช้ได้	ใช้ได้
16	0.44	ใช้ได้	0.23	ใช้ได้	ใช้ได้
17	0.56	ใช้ได้	0.37	ใช้ได้	ใช้ได้
18	0.51	ใช้ได้	0.32	ใช้ได้	ใช้ได้
19	0.56	ใช้ได้	0.74	ใช้ได้	ใช้ได้
20	0.40	ใช้ได้	0.29	ใช้ได้	ใช้ได้
21	0.62	ใช้ได้	0.22	ใช้ได้	ใช้ได้
22	0.60	ใช้ได้	0.43	ใช้ได้	ใช้ได้
23	0.53	ใช้ได้	0.34	ใช้ได้	ใช้ได้
24	0.64	ใช้ได้	0.25	ใช้ได้	ใช้ได้
25	0.62	ใช้ได้	0.22	ใช้ได้	ใช้ได้
26	0.58	ใช้ได้	0.64	ใช้ได้	ใช้ได้
27	0.42	ใช้ได้	0.44	ใช้ได้	ใช้ได้
28	0.58	ใช้ได้	0.64	ใช้ได้	ใช้ได้
29	0.47	ใช้ได้	0.50	ใช้ได้	ใช้ได้
30	0.58	ใช้ได้	0.28	ใช้ได้	ใช้ได้
31	0.44	ใช้ได้	0.23	ใช้ได้	ใช้ได้
32	0.40	ใช้ได้	0.53	ใช้ได้	ใช้ได้
33	0.64	ใช้ได้	0.61	ใช้ได้	ใช้ได้
34	0.62	ใช้ได้	0.22	ใช้ได้	ใช้ได้
35	0.58	ใช้ได้	0.28	ใช้ได้	ใช้ได้
36	0.56	ใช้ได้	0.37	ใช้ได้	ใช้ได้
37	0.53	ใช้ได้	0.34	ใช้ได้	ใช้ได้
38	0.60	ใช้ได้	0.31	ใช้ได้	ใช้ได้
39	0.67	ใช้ได้	0.28	ใช้ได้	ใช้ได้
40	0.62	ใช้ได้	0.34	ใช้ได้	ใช้ได้

ข้อที่	ความยากง่าย (P)	แปลผล	อำนาจจำแนก (B)	แปลผล	แปลผลคุณภาพ ของข้อสอบ
41	0.62	ใช้ได้	0.22	ใช้ได้	ใช้ได้
42	0.67	ใช้ได้	0.40	ใช้ได้	ใช้ได้
43	0.71	ใช้ได้	0.22	ใช้ได้	ใช้ได้
44	0.71	ใช้ได้	0.58	ใช้ได้	ใช้ได้
45	0.62	ใช้ได้	0.34	ใช้ได้	ใช้ได้

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับตามวิธีของโลเวท (Lovett) เท่ากับ 0.89

แบบประเมินความเหมาะสมของข้อคำถาม

แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ (สำหรับผู้เชี่ยวชาญประเมิน)

คำชี้แจง ให้ท่านพิจารณาว่าในแต่ละข้อต่อไปนี้ มีความเหมาะสมของข้อคำถามหรือไม่ โดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่อง +1, 0, -1 ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน ดังนี้

ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามนิยาม ได้	+1	คะแนน
ถ้าไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นวัดได้ตรงตามนิยาม ได้	0	คะแนน
ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ไม่ตรงตามนิยาม ได้	-1	คะแนน

ข้อคำถาม	ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
	+1	0	-1	
1. ข้าพเจ้าชอบการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม				
2. ข้าพเจ้าชอบการเรียนรู้ที่ทำให้เกิดความกระตือรือร้น				
3. ข้าพเจ้าชอบบรรยากาศของการเรียนที่ทำให้เกิดความคิดที่หลากหลาย				
4. ข้าพเจ้ารู้สึกชอบเมื่อมีการส่งเสริมให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อตนเองและกลุ่ม				

ข้อคำถาม	ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
	+1	0	-1	
5. ข้าพเจ้าชอบการได้ฝึกฝนการเขียนย่อความ โดยใช้แบบฝึกทักษะ				
6. ข้าพเจ้าชอบการเรียนรู้ร่วมกับเพื่อน ๆ สมาชิกในกลุ่ม				
7. ข้าพเจ้าชอบการเรียนรู้ที่สามารถศึกษาทบทวนด้วยตนเองได้				
8. ข้าพเจ้าชอบการเรียนรู้ที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์และตอบแทนสังคมได้				
9. ข้าพเจ้าชอบการเรียนรู้ที่ช่วยพัฒนาทักษะการคิดที่สูงขึ้น				
10. ข้าพเจ้าชอบกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนกล้าแสดงออก				
11. ข้าพเจ้าสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในการเรียนรู้ในรายวิชาต่าง ๆ ได้				
12. ข้าพเจ้าชอบแบบฝึกทักษะที่มีความยากง่ายหลากหลายรูปแบบ				
13. ข้าพเจ้ามีความภาคภูมิใจที่สามารถย่อความจากสื่อต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง				
14. ข้าพเจ้าชอบการฝึกฝนการเขียนย่อความจากนิทาน				
15. ข้าพเจ้าชอบการฝึกฝนการเขียนย่อความจากพระบรมราชาชาาท				
16. ข้าพเจ้าชอบการฝึกฝนการเขียนย่อความจากข่าว				
17. ข้าพเจ้าชอบการฝึกฝนการเขียนย่อความจากบทร้อยกรอง				
18. ข้าพเจ้าชอบการฝึกฝนการเขียนย่อความจากวรรณกรรมพื้นบ้าน				
19. ข้าพเจ้าคิดว่าการเรียนด้วยการใช้แบบฝึกช่วย ช่วยให้เขียนย่อความได้ง่ายขึ้น				
20. ข้าพเจ้าคิดว่า วิธีการเรียนที่ครูนำมาสอน ช่วยให้ข้าพเจ้ามีจิตใจจดจ่อต่อการเรียนรู้				
21. ข้าพเจ้าคิดว่าการใช้แบบฝึกทักษะ ทำให้เกิดความเพลิดเพลิน				
22. ข้าพเจ้าชอบการฝึกลย่อความโดยใช้สื่อที่หลากหลาย				

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

..... ลงชื่อผู้เชี่ยวชาญ คนที่

(.....)

ตำแหน่ง.....

วัน..... เดือน..... พ.ศ.

ผลการประเมินความเหมาะสมของข้อคำถาม แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้
แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					IOC	แปลผล
	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 4	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 5		
ข้อ 1	1	0	1	0	1	0.60	ใช้ได้
ข้อ 2	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 3	1	0	1	1	0	0.60	ใช้ได้
ข้อ 4	1	1	1	1	0	0.80	ใช้ได้
ข้อ 5	1	1	1	1	0	0.80	ใช้ได้
ข้อ 6	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 7	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 8	1	0	0	1	1	0.60	ใช้ได้
ข้อ 9	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 10	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้

ข้อ 11	0	1	1	1	1	0.80	ใช้ได้
ข้อ 12	1	1	0	0	1	0.60	ใช้ได้
ข้อ 13	1	0	1	1	1	0.80	ใช้ได้
ข้อ 14	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 15	0	1	1	0	1	0.60	ใช้ได้
ข้อ 16	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 17	1	0	1	1	0	0.60	ใช้ได้
ข้อ 18	1	1	1	0	1	0.80	ใช้ได้
ข้อ 19	0	1	1	1	1	0.80	ใช้ได้
ข้อ 20	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 21	1	1	0	1	0	0.60	ใช้ได้
ข้อ 22	1	1	1	1	0	0.80	ใช้ได้

ผลการประเมินความเหมาะสมของข้อคำถามแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ โดยพิจารณาความสอดคล้อง (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน พบว่า มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 0.60 - 1.00 จำนวน 10 ข้อ ซึ่งสามารถใช้ได้

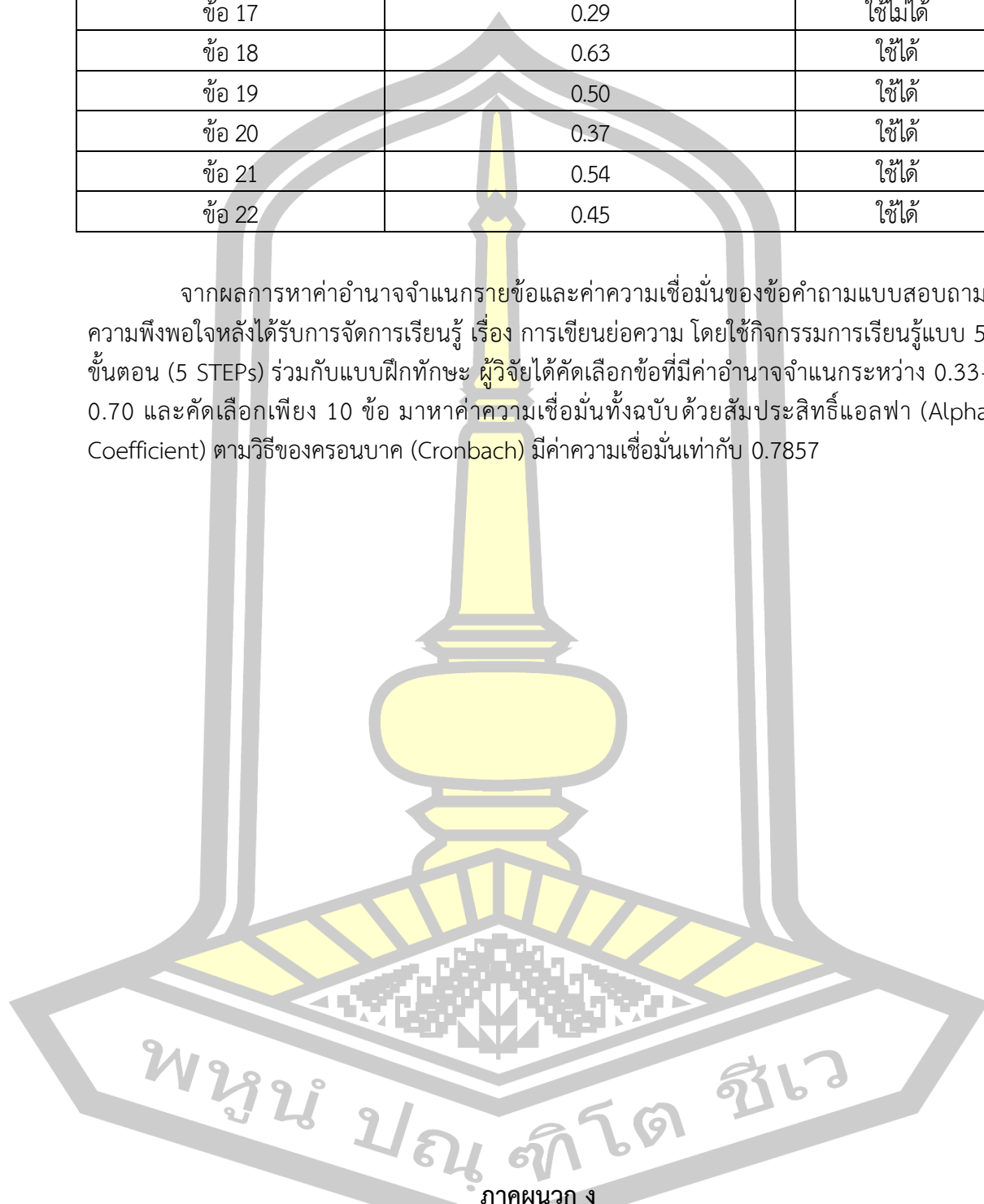

ผลการหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อและค่าความเชื่อมั่นของข้อคำถามแบบสอบถามความพึงพอใจ
 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนย่อความ
 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ

ข้อ	r_{xy}	แปลผล
ข้อ 1	0.41	ใช้ได้
ข้อ 2	0.33	ใช้ได้
ข้อ 3	0.53	ใช้ได้
ข้อ 4	0.55	ใช้ได้
ข้อ 5	0.34	ใช้ได้
ข้อ 6	0.56	ใช้ได้
ข้อ 7	0.43	ใช้ได้
ข้อ 8	0.44	ใช้ได้
ข้อ 9	0.44	ใช้ได้
ข้อ 10	0.55	ใช้ได้
ข้อ 11	0.40	ใช้ได้
ข้อ 12	0.53	ใช้ได้
ข้อ 13	0.48	ใช้ได้
ข้อ 14	0.36	ใช้ได้
ข้อ 15	0.70	ใช้ได้

ข้อ 16	0.36	ใช้ได้
ข้อ 17	0.29	ใช้ไม่ได้
ข้อ 18	0.63	ใช้ได้
ข้อ 19	0.50	ใช้ได้
ข้อ 20	0.37	ใช้ได้
ข้อ 21	0.54	ใช้ได้
ข้อ 22	0.45	ใช้ได้

จากผลการหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อและค่าความเชื่อมั่นของข้อคำถามแบบสอบถาม ความพึงพอใจหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ ผู้วิจัยได้คัดเลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.33-0.70 และคัดเลือกเพียง 10 ข้อ มาหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ ด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.7857

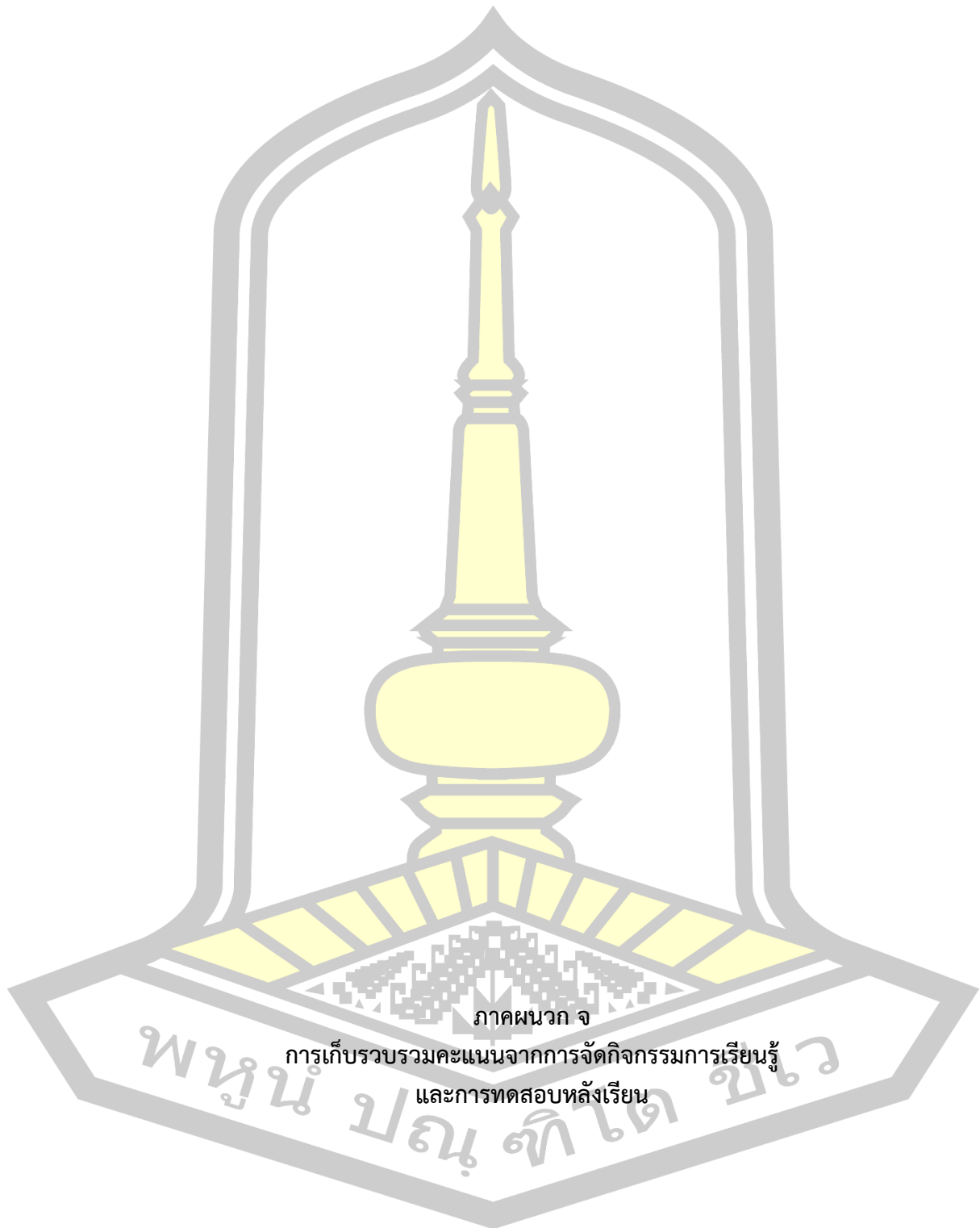

พช

ตารางคะแนนจากการจัดการเรียนรู้ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และประสิทธิภาพของ
กระบวนการ (E₁) ของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง การเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้
แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

นักเรียน	คะแนนระหว่างเรียน															รวม
	แผนการเรียนรู้ที่ 1			แผนการเรียนรู้ที่ 2			แผนการเรียนรู้ที่ 3			แผนการเรียนรู้ที่ 4			แผนการเรียนรู้ที่ 5			
คะแนนเต็ม	K	P	A	K	P	A	K	P	A	K	P	A	K	P	A	
	10	15	9	10	15	9	10	15	9	10	15	9	10	15	9	170
1	7	13	7	8	10	6	7	12	8	8	12	9	7	13	8	135
2	7	11	6	9	9	7	8	13	8	8	13	8	7	12	8	134
3	7	13	7	7	12	8	8	13	6	8	12	7	9	12	8	137
4	7	13	6	9	11	7	7	12	8	9	10	9	8	12	9	137
5	8	13	7	6	10	8	8	13	6	7	12	9	9	12	7	135
6	7	12	7	8	10	7	7	13	7	8	13	7	9	13	8	136
7	8	11	9	9	10	9	7	14	6	8	13	8	9	11	7	139
8	7	11	8	7	11	8	6	13	7	7	11	8	9	13	7	133
9	9	12	7	7	10	6	8	12	7	8	12	7	8	12	7	132
10	7	13	8	9	10	7	6	12	7	6	13	8	8	11	7	132
11	6	13	6	6	10	6	8	13	6	6	13	6	7	12	6	124
12	9	14	8	8	11	8	8	13	8	6	12	7	6	11	8	137
13	6	13	7	6	12	6	6	13	8	7	13	7	9	11	7	131
14	6	14	6	9	11	6	8	14	6	8	13	7	9	11	7	135
15	6	14	6	8	12	7	6	11	8	7	12	6	8	12	7	130
16	5	13	7	7	13	8	6	13	6	7	12	7	9	11	7	131
17	6	12	7	7	12	7	7	13	6	7	12	8	8	12	6	130

18	6	13	9	7	12	7	8	12	6	6	11	7	9	11	6	130
รวม	12	22	12	137	196	128	129	229	124	131	219	135	148	212	130	239
	4	8	8													8
เฉลี่ย	6.8	12.	7.1	7.6	10.	7.1	7.1	12.	6.8	7.2	12.	7.5	8.2	11.	7.2	133.
	9	67	1	1	89	1	7	72	9	8	17	0	2	78	2	22
เฉลี่ย	68.	84.	79.	76.	72.	79.	71.	84.	76.	72.	81.	83.	82.	78.	80.	78.3
ร้อยละ	89	44	01	11	59	01	67	81	54	78	11	33	22	52	25	7
ร้อยละของคะแนนเฉลี่ย $133.22 \times 100 / 170 = 78.37$ ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 78.37																

คะแนนจากการทดสอบความรู้ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และประสิทธิภาพ
ของผลลัพธ์ (E₂) ของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนย่อความ โดยใช้กิจกรรม
การเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน (5 STEPs) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

คนที่	ผลการทดสอบหลังเรียน (30 คะแนน)
1	22
2	23
3	24
4	24
5	23
6	25
7	26
8	24
9	24
10	23
11	23
12	22
13	23
14	24
15	25
16	26
17	24
18	23
รวม	428
เฉลี่ย	23.78
S.D.	1.13
ร้อยละของคะแนนเฉลี่ย	79.26
ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E ₂)	79.26

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	นางสาวสุพรรณิ สุตสนธิ์
วันเกิด	วันที่ 10 เดือน มกราคม 2540
สถานที่เกิด	อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 86/4 ตำบลโคสี อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ รหัสไปรษณีย์ 38000
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	ข้าราชการครู ตำแหน่ง ครูผู้ช่วย
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนบ้านนาอ่าง อำเภอบึงโขงหลง จังหวัดบึงกาฬ
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2556 มัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 โรงเรียนบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ พ.ศ. 2559 มัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6 โรงเรียนบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ พ.ศ. 2563 ปริญญาการศึกษาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาไทย (กศ.บ.) มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พ.ศ. 2565 ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ผลงานวิจัย	Supunnee Sudson, Autthapon Intasena, Thussaneewan Srimunta .The Use of 5 Step Technique (QSCCS) in Developing Grade 9 Students' Summary Writing Skills. Journal of Education and Learning; Vol. 11, No. 5; 2022; https://doi.org/10.5539/jel.v11n5p153

พูนุ์ ปณุ์ ทิโต ชีเว

